

Riimur

af

Sigurde Snarfara

kvednar

af

Sira

Snorra Biørnssyne

Preste fyrst á Stad í Adalvík

og

sídan á Húsafelle.

Þriktar á Hrappsey af G. Olafssyne
1779.

I. Rima.

Fiølners Rióma eg renna læt, um Røgners Sil í Bodnar Strock, Bullann Fryggar Birlar mæt, Berlings Smiør fyrer Suptungs Rock.

Oma skal so áum af, øll fá drecka Þióðinn tvist, enn af því eg þetta gaf, þigge hvor sem hefur Lyst.

Svaladu þier nú sveitenn fín, af soddann dáda helgum Løg, því ecke er þetta ódreirs Vín, sem ønnur Skáldenn tigna miøg.

Fialars vøkrum stravma stelk, styre eg ecke sóns um Haf, hin mer giøra skálden skielk, so skiped Møndulø ser í kaf.

Lángt vill heldur lúdra hann, lande nær þar skygger á, úr fræda grunne fiølners kann, fliótara biarga avstre þá.

Skálda elfu Skiøldung þig, skiæra rødulø hlyra bid, avmkadu þig yfer mig, því akurenn mærdar þarf þeß vid.

Skignst hefe eg opt þar ad, upptøk hvar seu krapta þín, ofar þer þó ætle eg þad, enn samt meiga ná til mín.

So hefur spiltann froste frekt, fár-
lega

leg̃a mı́num Næmes-vøll, med óminnes Avrnum blekt, iggar vex ei Tadann sniøll.
Láttu módu mána greitt, mitt so hreinsa sagnar land, óms þad giæte Arfann veitt og Eltíngena med i bland.
Þó fergin þad ei fære í met, situ og hold i þetta sinn, þad er valed víst eg g̃iet, vitgrønn fyrer Gieldskripinn.
Mig furdar Svidrir sende mer, Súdra sley til útgiørdar, enn lætur hiá þó heima ser, Herians Fugla blifa þar.
Ecke er soddann ødrum giørt, ó-miskun eg fyrer vard, ad ei feinge an-nadhvørt, í tie láted hanns úr gard.
Samt þó soddan ravna rig, vata hlióte sid og ár, hugga þar vid má eg mig, margur baslar efna sinár.
Af fornaldar frægre þiód, fyrer-skrifad Efenntyr, eingenn nentu lesa i liód, listar Skáldenn menta dyr.
Sudre í hlióde sagde mer, samtal Herians málvina, efne þad er ætlad þer, ords þó vante snildina.
Af Einheriunn þessum þú, og þeirra stórum frægdar hag, Ome bavd þer yrkia nú, allrabest sem kanntu brag.
Hlídninn flestum hótum er, hollare þad vitnar hann, sem átte margann unnder ser, ófyrerleitinn hverlyndann.
Ef þú Sudre lid til liær, liet eg

segia

segja vid hann þá, og mer øll þín favng til fær, fer eg ad lita Søguna á.

Þannenn hennar er upphaf, epter því sem kiemz eg ad, ykiur hvorke eda skraf, efned reiniz sannprófad.

Eirn Magiætur Hilmer het, Hialdur Travske fyrra tíd, mót Herkongum legga let, lángskipunum spióts í hríd.

Nors af Ættum Sikling sá, sómaþakenn, Vikkingum, af bar sigur og í strá, alla sló á Välþingum.

Vatnar Gramur Vikarsson, var hiñ miklablade senn, hørkn ramur hárs á qvon, Hara kiendur Faderenn.

Vatnar Møgur annann eñ, átti ser og skilfengenn, frægdar vafde Fylkerenn, í forstiórn Rikes innrekenn.

Snialluf heiter Siole sá, sigur stirer brandanna, ríkes veiter rádenn há, Roga og Horda Landanna.

Agder, Mære og Upplond med, einnenn Pilum stiórnande, ósamfæres olla red, avngvu Hialldre midlande.

Unde heima ecke því, utá Skipum

 Hialdr

Hialdur lá, órustunum optast í, ei vill Sniall þó heria á.

Otursgialda biortum bíng, bísnum safna kunne hann, Nordurløndenn klár um kríng, Kraka ríked sækia vann.

Af rínarfuna æred or, allra vinsæld náde þá, færde dreingum dofra svor, diálióma eyder sá.

J forntíma Fylker var, frægstur metinn Herkónga, og mót honum eingenn þar, etia þorde Skiolldúnga.

J Noreg vídum Fridland fann, Fiolners þaktur kirtla glans, af Karfa hlídum hafde hann, heil 30. Skip til Lands.

Hæleyinga hofnum nær, Hesta slodvar Marvadar, elris hunds þá grædge græer, og gnír Havstvidra adstediar.

Hæleyiar þá hafde i lien, Hersser metenn Eldgrane, Skatt ei tafde gialda ígien, Gram sem nefndist Hæloge.

Hersser Grane hravstur í, hafde tamiz Bardogum, einnenn vanez vaskur því, ad vera i Sverda atløgum.

Nírum ecke Níkdóm sá, rakade samann orku hreß, døgunum sinnar æsku á, ellenn mátte nióta þeß. Hrañ-

Hrannar sunnu fríđust Fold, Forstiórn milda **Eldgrana**, hylia kunne hel og Mold, her viđ skilde andvana.

Atte Dóttur eina ser, ægers funa veiter skír, glansa gnóttar bár sem ber, Bríkenn **Una** heiter dýr.

Eingenn fegre fannst þá Snót, fægđ međ skrúđ um **Noregs** reit, ne ástúđlegre yndes bót, ørva þollum nockur leit.

Herser sem nú heyrde og sá, **Hialdur** lendtann Bænum nær, međ ogrinnes Herskip há, Hafna til hann geingeđ fær.

Heilsan blíđa Lofđung liós, Landsins veitte Fiorstióra; Vetrar setu vel og kios, Veđrum olla Havstórar.

Þackar Jøfur **Grana** greitt, gistíng bodna, so nam tiá: øllum fær oß vist ei veitt, Veturinn međann strídeꝛ á.

Ei er Bónda einum hent, 8. hundruđ fæđa manns, þó ríkdóms hafe makt og ment, Mildíng gaf hanns Svare anns:

Međ 300. manna þer, Mildíng bíđ í þennann Sal, á Búum mínum hiner her, Holdar kióse retta val.

Þvílíkt heidurs hefdar bod, Hilmer eingenn badd oß fyr, og þvílíka óſka ſtod, anſar Gramur tals med hýr.

Riklundadur riett munt þú, rád og efne hefur ſenn, ef vel þettad endar nú, epter ſem þorf krefur menn.

Þá veit mann ad þad er reint; þinn mátt færa brendann ſeim, af Ilgium hrannar ecke ſeint, upp frá Sió og til vor heim.

Med Herenn allann Víſer var, um Veturinn hiá **Elldgrana**, virdíng ſniallre þakenn þar, þeirra epter Landsvana.

Vindſvals eingen kífe qveid, kiætte Bóndinn þegna krans, allt ad Jólum af ſo leid; Odlíng hrepte glede ſtans.

Grane ſpurde Gram þar ad, giæten nog um ſinnudal, hvad gledinnar ſtifle ſtad, Stióre Hers þad birtu Hal?

Eda þiker ecke þier, eftt ſem ſkylde Loford mitt, ad meira Víſer vid þurfer, og vanid Hilde Fólked þitt?

Velur **Hialdur** honum ſvar: hvorskyns ſæld oß veiteſt nú, ſo ávantar ecke par, enn fyrſt þeſſa leitar þú.

Oſ=

Ofſkyldaſtur ertu til, úr ad leiſa ſtúrlan manns, og vorn kiæta hugar hyl, þægaſt mun og þier til ſanns.

Eg hier ſæ þá eina ſed, eyu lióſa Fiardarbáls, er mitt þæge girnaz ged, giøre ad kióſa Lindesfriáls.

Slíku Lióma giefnenn ſín, girndar hótenn qveiker mer, dýr med sóma Dótter þín, dávæn Snótinn Una her.

Drakons ſala ſeliann ſín, ſe mer gefenn ſtrax af þer, koſen ſkal ſú Kona mín, kiærnſt medann endeſt ſier;

Haaleyinga Hyrdſtióre, hradſt-ur ſparar þad til anns, gæter hrkiga gedſtóre, giørde ſvara ulle brands:

Dóttur eina mun eg mín, manne gipta þeim ſiálfann, þad nú greine Þor-nalín, þig ef kís edur hvorn annann.

Eg hugde ad giefa Mildíng Mey, ſem magt og ſtiórnan Ríkes ber, eun Herkónge einum ei, þó avdur og frame ſylge þier.

Enn fyrſt ad eingenn frægri eñ þú, finnſt ad heyrn um Noregs láð, Bón er feingen Siólaſú, ſeliann hrings med kraka ſád.

Þar á mót eg þad kýs heit, þier til handa vinner Rann, af **Sniall** Kónge sem eg veit, siálfum þer miøg nástyldann.

Og mer sender Systur hañs, sem nú tærer Jotna róm, **Gerdur** kend er glíu glañs, gøfug, orlát, dygg, og fróm.

Vakte eg Bónord snøggt vid **Sniall**, Sniotar til af ástar mó, eg honum þótte ofgamall, elskade míg Ovendid þó.

Keipt skal þessu **Hialldur** hiet, honum færa Silkelád, þó kialars vessa hvessi hret, henne nær sem fenge nád.

Elfu sólar gladdez grer, gipt var **Una** Hilmir kiær, Linnabóla Hlockenn her, **Hialldurs** míktez ravna blær.

Veislann besta frañ þar fór, formenn olvaz stavpenn vid, graner hreste horna siór, hradt so endte Brúdkavped.

Ridu gláddir sæmdir Seim, soped sikla flóded var, giøfum saddir, gørpum tveim, guldu miklar þackernar.

Unnuz Hiónenn; Siklíng sá, sat um kyrt i nefndum stad, Thu Priónа úngre hiá, unde so sem von var ad.

Hræ=

Hræſvelgs ſiadra. Þrítur þravt, þar með vindſvals ſlitte dvel, **Hialdur** býſt að halda á bravt, hríngbyrníngar væta kiol.

Albúenn með Herlið Hravſt, hratt fram̃ ſielkum ránganna, þúſund fylgde Tiggia travſt, á teiga fogru þángana.

Um **Ravmelve** til **Rogalands**, roſtu Heſtar ſtravma dals, meður Gram og bríóta brands, búnum til að abla Vals.

Ei var **Sniallur** heima í Holl, Her því krafde járn með blá, Fylker burt um Flíðruvoll, farinn var í ſtyrjar þrá.

Hialdur ſtaldrar hót ei við, horfinn allre ſorgar pín, Víkínga að vaña ſið, volduga burttok Hríngalín.

Gerde ſkríóða ríſa róms, Ræſer ſende máge ſín, glanſa prídda dofra dóms, dángaz karle gleðinn ſín.

Híra hafde hann í Sæng, hyrdte ei meir um giptumál, ſíðann vafde ſer í fæng; ſavng ei neitt fyrer Hióna Skál.

A hofrúngs beckium **Hialdur** ſenn, humlungs reirer ſtiórnarband, viður recka æſer enn, ørvahríðar voða grand.

Um

Um Orkneyia og Hialltlands Haf, hermannlega lavsann skok, slædar loga dŷrast drak, drepnum lídum af so tók.

Sniallur heima hvad til bar, hóskur spyria náde skiótt, ad Eykinn seima áburt var, ei giordiz í Hiarta rótt.

Hugde lægia Hafre med, Hialdurs slíkann óvana, Dogling frægañ dyrsez ged, drepa og líka Elldgrana.

Orvar lætur brádast bod, beraz þar á hendur tvær, í darra þrætur vidris vod, vefur Jofur sveiter þær.

Hvolpar ránga hravstan Her, hofdu ad liónum karsa ranns, grafnings hulenn grióte er, geisande i hríder brands.

Klæddur járne Lofdúng líds, líste stríar orsokum, útbúenn til Asafrids, vid Elldgrana i Hatleyium.

Lande fús so lagdez frá, lægis jórum rásande, vargur húsa hrinur þá, hart á epter blásande.

Ovart þravt þañ ókka bir, andvitred á móte bles, vera hlavt þvi Hilmer kir, hafner geimdu Faka hles.

Lagar

Lagar gins í lodre storms, lúrdu
í kyrdum hamdeiger, sidred serhvors
olldu orms, ýfdez meir enn frá seiger.

Lægis jálka Losdúngs þá, látum
hhra alvota, til **Hialdurs** vikia mále
má, menn sem giorde líf þrota.

Heim vill brátt úr sverda són,
sigla og lægia randaklid, þægum huleñ
þiassa tón, þá tók lída Sumarid.

Ofugt drafnar Hestum hañs, harka
ed miallar bægde þar, inn á hafnar leid
til lands, er Losdúng **Sniallur** fyrer
var.

Kiættiz gamla Kierlíng **Hel**, Kónga
fund fyrst saman ber, þeinkte ad rættiz
randa jel, reis úr Kør til Nára fer.

Fórn í skape slærdum med, frietta
slæg þad seigia menn, Valheims kyr-
iur vígs med ved, og Vanadís sig
gledie enn.

Ergis glíngurs fánga fliót, ferda
um þángad hrada vann, sem Siklíng-
um mælt er mót, móde þrúnginn nás
struckann.

Fæster kunna Forlog her, skha
líder vedra hríngs, enn neyd er þad ef
nástkylder, niótar strída dreka bíngs.

Hof-

Hofnum nú sem hittuz á, hard-
lindaster Jofrar þeir, ad iokum fretta
þurfte ei þá, þyrster í rómu báder tveir.

Enn sem **Hialdur** Hilmers sá,
herbúenn í Sverdadans, orvabaldur tók
ad tiá, talade á þessa leid til hanns:

Vid avngvann saker utann mig,
áttu **Sniallur** Köngur her, þvi slavngu
jaka strandar stigs, stolta tók eg burt
frá þer.

Af þínum eingen heldur her,
hefur giort oß nockud til, utan þú
þad orsok er, eignaz þitt eg ríke vil.

Því er rett vid Ræserar, reinum
ockar sverdinn blá; enn siónar Kleitar
seggia þar, sanne hvor ad betur má.

Mælt var jafner mundum vid, miog
ósciner Valþíng á, þær athafner kifs
vid klid, kunnum reyna nú sem má.

Mildíng ríkur menter kañ, mælte
so á þessa leid: bodenu slíku eg vel añ,
Einvígs stofnez ríñann greid.

Eige Lond og lángskip her, lýd
og Borger Gilve sá, frídann mund og
faaran Her, frægre á torg sem verda
má.

Hafe.

Hafe lȳder fullann frid, Foríngia ad greptra sinn, hvorn sem hugur velle vid, vor skulu þesse Strídsloginn.

Fullhugarner festu nú, fleina brídar grádid skiótt, lista giarner á Fiölners frú, fóru ad sota þessa nótt.

Þegar riódur rødull skiær, rindar elju lióma fann, hver Vopn teked Frænda fær, Følners bediu uppá rann.

Hvestu vedred þundar þeir, þungann báru grimdarslag, aldrei skedur ann ad meir, offalegra geira jag.

Ur ymsum mundum baleigs bál, blódugt ódum hildar dúk, stingrar stundum Sverd vid stál, Snótinn iggiar ravk sem snúk.

Eingenn fyrre soddan sá, sókn í navda atførum, þvi loginn ravda lagdi frá, lisiar kappa eggsporum.

Hiarta prúder óma eld, idia letu brinnur flá, blodsins ravda seiran seld, sár heit dunde nidur um þá.

Mædinn lúde beggia brióst, bæskng geisar hardur opt, reiden knúde þúng med þvost, þuste gusann reiks i lopt.

Af beggia vitum blásturinn vex, bilade sorla vodernar, þvi seggia ofur hegginn breggs, hlífar risu giorvallar.

Mátte sanna méinged teitt, mættuz kiempur oflugar, sparade annann eige neitt, eisu grímuers fullhugar.

Þá biortum stiórnum þundar þar, þrísu samann á Munnunum, alt ad siá í eide var, umhversis af geistunum.

Þá jotuns stietta tonginn tom, lista bálid geipla kann, rispast þietta randa þrom, rodaserkur bresta vann.

Eingenn friu á þeim leit, opt þó skipte lita krans, brúna sífu holleñ heit, hardsinnud í sorla dans.

Beigt hefur eingenn brúna sól, brinþíngs niordum slíkum ad, sem menskanu bærdu havka hól, heimsins fyrr í ueinum stad.

Í minnum sídann mun þad fest, mere eingenn einvígs hríd, hafe í Noreg sídann siest, seint edur fyrre Heims á tíd.

Listar Kónga nofnunn neit, nádu ad giefa Hetiunum, hiartaprúdum hials um reit, hildar savngs i kenníngum.

Hvad

Hvad mun tiá ad hiala um slíkt, Hildinganna ofurmegn, og Hugprídennar Hiartarikt, sem høfdu í brióste geirs vid regn.

Sem nú golners geira fiúk, genged hafde um eykt úr dag, vilde hugar sveitinn siúk, sóknar slitta ákaft slag.

Aungvu ad heldur oldenn feck, Ødlínga vidráded par, hvor sem millum Hara geck, hönum rádenn bane var.

Hvorugur lette Lavfa þrá, Landid skálf, enn Himininn, var af módu sveita ad siá, sem til regna adgróenn.

Løndúngs fyrr ei liette skúr, enn lavfar duttu úr Havka stad, enda var þá Ædum úr, allt nær blóded burt siktad.

Kváserś núna under eins, Æda dreirenn þverrar mer, Munnenn lúna mærdar teins, má ei helldur bæra á ser.

Eignez Loge óma Vín, eg þer sende litarsfar, sagnar dravgnun sóma þín, sá er ende Rímunnar.

2. Ríma.

Uppreist lióda látum bord, lenge man eg Sudra ord løndúngs, mer þó lidsemd bregdst, litt fyrer þad mærdinn tekst.

Ef sá nockur er nú til, Asa girnez krúsar bil, kome sá og svale ser, sigtyrs minned stendur her.

Þó ecke veitt se ærid nett, ellegar minnid qvedid rett, fleyra brúka sá opt menn, sánitara enn giædinn tvenn.

Aldrei tekz mer ølid sætt, øldum birla so fágiætt, ad ei-kiennez keimur ad, kannaz má eg opt vid þad.

Hárbards miadar hornalút, bygg eg mune sopinn út, øll samann so ecke par, epter se nema dreggiarnar.

Er þad gott fyrer Almúgann, sem ecke af betra segia kann, enn byggnum bid eg ecke inn, til ølkera i þetta sinn.

Sudre mer þad sagde kiær, so mune gódar dreggiar þær, øllum sem þeim avsa inn, efla kunne Skilníngin.

Líka af bita lifne brióst, lundinn stirnud hafne þióst, endurqveike sinne og Sál; soddan er ein dáda skál.

Víst má glede vaxa af því, vel ef drucked er á ny, og so birta furdu frek, Siólners vid þad Apotech.

Høfnum ei so belgum miød, høgum oß nú sagt i rød, medan geingur greidt i kríng, golnis minnis krúsar þíng.

Qvaasers stemdiz ædur und, uppþornud um nockra stund, sem Stióla

beggia

beggia blóded var, burtu giorvalt runnid þar.

Megnudu ecke Milldíngar, mæddir reida Tyrfínga, ecke heldur iygs á frú, uppe fengu stated nú.

Sókner navda sætte þad, sókte davdinn bádum ad, héle gipter, hnigu þá, heidre svipter Foldu á.

Dóu báder under eins, af eggia gráde sára teins; þeirra meinge mikel þó, mæde leinge í Hiarta bió.

Hugdu leggia Líkin því, Losda beggia havga í, reiste háfann virda val, velle á þar, Dravgasal.

Af flædar lióma fylltu þá, fagran sóma hugdust tiá, sínum davdu Dog-língum, dreira ravdum Mæringum.

Sierhvor giord var havga Holl, bá og breid sem stædstu Fiell; og er mælt ad enn í dag', algiort siáez verkalag.

Einvígs stadur sídann sá, Sagann lióst þar hermer frá, heiter **Glum-steinn** Havgarner, herum ljósast vitne ber.

Sídann allur Herenn heim, hiellt giorvallur burt frá þeim, hvor til Ríkia sinna senn; sogdu líka tídendenn.

Morgum þótte mikels verk, málma-
slag hvad hafde giert, því frægre vissu
eingum af, Ödlíngum fyrer nordann Haf.

Frette **Grane** Fylker dó, fyllez
lítt af Sorgum þó; **Gerdur** miste
glede svinn, gret og **Una** Bónda sinn.

Karlinn bidur fegur Flióð, slegia
öllum sorgar móð, er heima sátu í **Hals-
eyium**, hosð í mestu virdíngum.

A þeim Vetre er þeß von, **Una**
fædde frídann Son, hvor einn halda
mátte mann, munde líkiast Fodur hann.

Einka fagur ysred stór, avdnu hagur
Málmaþór, hiá Herstr alenn heima var
hermannlegur tilsyndar.

Haraldur ad heite er, Hilmers
látna fædde ver; af Lángfedgum sá lista
mann, listugt draga Nafned vann.

Gerdur líka grædde búr, **Grana**
var sá eignadur, frídur sínum Frænd-
um er, firdar nefna hann **Porer**.

Unne Heiser úngum þeim, afreks
monnum bádum tveim, hann sá þeir
vóru vel ad ser, vande þá vid Iþrótter.

Olust so upp únger tveir, áster
lögdu samann þeir; nióta seims þó nock-
ra enn, nefna verdur fleire menn.

Avstr

Austur í **Vogum** í þann tíd, inn-
er meinge Sagann fríd: einn ágiætur
Bónde býr, birt er ad sá heite **Gnír.**

A úngdóms skeide enn þá var, alls-
vel fær til Hernadar, hreyste kiempa hæg-
lyndur, Hervíkíngum samríndur.

Eitt sinn bió hann Arabiorn, út-
settann á Kiembíngs Tiorn, hvítfoldu-
dum hleipte skeid, **Haleyíum** ad retta
leid.

Hafnar mynnis Hólma vid, hnígá
let út akkerid, geck á land og **Grana**
fann, gódrar qvediu virte hann.

Tóku med ser tal um stund, tamer
nóg vid járna fund, enn um síder upp-
kom þad, **Unu** hann ser til handa bad.

Grane karlenn gegnde því, gede
er stór mín Dótter í, siálfrád mun því
sinn um hag, Sætann ráda nótt og dag.

Veit eg þiker Pollu líns, þú ei
virde Bónda síns, ádur sem ad átte
ser, enn nú hnígenn davdur er.

Þad mun sannaz Þorns qvad tír:
þó mer samt í gede býr, ad navmann
mune Navdrusands, nióta lengur mín
enn hanns.

 Blossa=

Blossamírar voru vid, vakte Gnir samt Bónordid, sólenn trega seims í stad, seinlega tók under þad.

Mætte giæfa, mælte Fru: misiøfn heita nockud sú, þeß frægasta Fylkis Kon, festa ef vilde Bóndason.

Eg þvi reidaz ecke kann, aptur Fliódt giegner hann, kís eg samt mer Konu þig, Kóngs þó nafnid príde ei mig.

Þó lægre stigum eg sie af, eflavst mun þad rætaz straf, þá mun eg í þravt-um hætt, þína stirkia og Niflúngs Ætt.

Grana þúnga selianu ser, satt Niflúnga reyner tier, þóckttz líka þorna gná, þegna slíka ei marga fá.

Þar af rædur ristill þad, ravnaslædur þverra i stad, ef hún neitar ecke beim, og sig heiter Marine þeim.

Med Fodurs vilia festez hal, Fálu-ilia briótur skal, hallda medur Hofdíngs sid, heima í Vogum Bullavpid.

Herser leiste hennar mund, hrañar neista á samre stund, óteliande avra val; epter verda Sveirnenn skal.

Eiþku skilia Mágar med, miog glader hiá karfa bed; þóckttz Gnir nú góda for, giort hafa með sémdar kior. Ley-

Leyste Fley enn Bod uppvakt, vindur leinge áfram bratt, og báru svansins beinde flug, bilade Svelnir ecke flug.

Ufinn lukte alldrei hvopt, urners vængia bur um lopt, fyrr enn **Voga** hafnar hlie, Hestur soga kannade.

Fagnade bónda folked þar, flest alt þad sem heima var, her med elvar glóda gná, greida sœmd og lotning tiá.

Hielt med sóma Hofed **Gnir**, heidur og sóme ad þeim snér, olvader bidia aller senn, **Odin** stydia Brúdhiónenn!

Settuz bæde so um kirt, í sœmdar æde mikelsvirdt; enn þar rœmdu marger meñ, miog **Gnirs** Sœmd og Heidureñ.

Ad **Haleyium** Hleidólfs skeid, hverfur min þar fyrre beid, nýu ad vana únger her, upp hiá **Grana** Sveinarner.

Allrahanda Iþrótter, álfarbranda lomdu ser, hinn þó umfram **Haralldur**, hravstann **Þorir** Stálbaldur.

Níu lidu ár so af, eckert mótkast Luckan gaf, ærid **Grani** eldaz vann, ellinn tók ad sigra hann.

Skialdan mótkast er so eitt, ecke fylge annad neitt; herma skal þvi hvad til ber, heraf Sagann lióſast tier.

Nordur á **Mære** niótur mæls, nockur uppólz giptu friáls, **Einar** nefndur er nú sá, afe **Snialls** sem daudur lá.

Ecke hafde Rikes rád, Ræsers bur, þvi Fólk og Láð, untu ei breiter unda víns, utann hann hefnde Fødur síns.

Sogdu olle hele hanns, Herser **Grana** víst til sanns, munde i slægdum margfalldur, mentaz þar og **Har**aldur.

Einar sá sem af eg les, Jlge nockra siglutres, bió med Herlid hravst og stort, ad **Harleyium** so kom óvart.

Eld ad Húsum slægur sló, slepte meinged svefne og ró, Báled vavda varer vid, vist i dauda bæarlid.

Kall til dyra gengur greitt, gumna spyr hvor ser so heitt, unne nú enn efle stir, ecke slíkt eg reynde fyr.

Einar gegnde eg er sá, unna þier sem Loaans má, vorra frænda fórid heitt, sær þig nú til bana leidt.

Ansar

Ansar sá sem inne var, á þyk mig nú rett furdar, saklavsa her myrder menn, mægda þer og skylda senn.

Undur kalla eg og þad, ef hann Sniallur hel sem trad, frægdar giarne Gramurinn, gietur barned nídínginn.

Til Sveinanna sídann vick, sagde þeim med orku þrek, fordid yckar siore þid, forst um sín þyk ríúfaz grid.

Leited Frændum yckar ad, ei er vært í þessum stad; savndyr bæar let út gá, Logans blæa hulde þá.

Grímnis Skarte skríddez grer, þá skildu vid hann Sveinarner, og eitt binrañ vigra vand, valkur tekur ser í hond.

Hlided bravt á. Húsed þar, hereñ sem ad fyrer var, útbúinn í Ása fríd, orku rúed britiar lid.

Til beggia hlida vega vann, valinn radar gamle mann, ad oxlum bádar blódugar, brkkur havka ravd farfar.

Gegnum Herenn allann ód; Einars hier þad furdar þiód, hvad fiór hnígenn Hærukall, heggur í víge einsamall.

Giordu honum gilda hríd, grimt ad vonum fólk um síd, enn hann var-

diz orku af, og æfi skardid morgum gaf.

Mædinne rúm megned lier, má þeß gialda skióma grer, einn fyrer morgum allt til dags, ullum vardiz spióta lags.

Um sider hneig hann velle vid, vilde lid ei bidia um grid, hafde líka báled breidt, bæenn húsum ollum sneidt.

Innebrender int er mer, átta meñ og þriátyger, Herser fylgdu helveg á; hiner sigldu burtu þá.

Heim á Agder Einar fer, óskar ad bragde Rikis ser, frettum leiner ecke af; orsa reiner þeige svaf.

Illa rómaz adferd slík; olldinn þióna vill ei rík, Frillubornum Fylkers nid, firtez hornúngs jódid vid.

Hafdiz so í Hernadi, honum miked fenade; afl og hreiste Einar bar, á sem treistu Heidíngar.

Hane þundar hvarflar ad, Haraldur undann komz af stad, og so Þorer únger tveir, epter fóru reiknum þeir.

Gierdu eige vid sig vart, vopna freya sined diarft, logduz mirkvar merke á, manna vegum lángt í frá.

O=

Okunnug var ítum leid, avngvum
þar þó háska qveid; hugar dyrskann
heimskuleg, hugsade ei um Manna veg.

Þorer rædde þúng er pín, því
sier frænde higgiann mín, vid ormagn-
az munum brátt, midla rádum giordu
þrátt.

Attu i **Sogne** Frænda fans,
fridann hlíra vlú til sanns, skióls ad
leita skamt er þeß; Skioldúngs neitar
mogur hreß.

Má ei Bróder minn nú sá, mier
í neinu lidsemd tiá, jafnkomed med
ockur er, avngva stód hann syner mer.

Vilde eg hitta Módur mín, mædn
stitta Bróder þín, og venda avstur
Vogum ad, verdur travstaz rádid þad.

Avdnann ráda mild því má, mer
hvort bráda reisu þá, endiz fylla og
fylgia þer, stiótt eg villiz **Þorir** tier:

Okunnug er leidenn lavng, líf-
hætt miog og ofur þravng, þó afráda
eige lest, ockur þad sem gegner best.

Uppá Skóg og yferum **Kiol**,
átar lóga ferda dvol, nesteslavser fiýta
for, sátækleg med reisukior.

Ervid ferd var ítum sett, ei bein-
leides

leides heldu rett, mædde Húngur, frost og fiúk, ferda reisann var ómiúk.

Haraldur i hende þar, harda Taparexe bar, enn lited Spiótkorn **Þorer** þó, þá í sinne hende dró.

A einum dege axar hlióð, úngra nemur heyrnar slod, aula því næst ítar þar, illann líta tilsyndar.

Var ad skíta Skid i Eld, Skálka make sjó um queld, frægdartregur folsku hvinn, ferlegur og stórskorinn.

Skamt hann á þar Skála frá, skandade þángad vegenn á, hallar brette brúna Gler, og báda reit i þessu ser.

Skrafade þá Skelmers grei, skulu þesser Piltar ei, vorum birta bygdum frá, og báda hyggz ad myrda þá.

Aulenn trilldur ad þeim ód, ilsku fylldur geds um lód, oxe breida og i stad, ódt nam reida **Harald** ud.

Bódar hugur sveins med sañ, fiff mune duga ragmennskann; under hoggid aulans hlióp, og oxina reidde framan á glóp.

Haralds yfer herdar þá, hlavpa verdur Eggenn blá, hoggsins miste

Druss-

Drussinn digúr, og dettur áfram þussaligur.

Í því bile ódt til sanns, aptur á mille Fóta hanns, hlióp enn exe hleipte á snid, hanns framan í breidast qvid.

Epter vard í Sáre sú; Sóte liggur fallenn nú, upp vill standa aptur hañ, ad í þessu **Porir** rann.

Orm lit driúga unda sinn, avlans smiúga i brióstid inn, eñ **Haraldur** med Hradstleiks grein, hneppte á Kiaptinn mikenn Stein.

Lúraz grei vid leikenn þañ, liddan feig sá Asebann, i Nistheim sendur fantur fór, falinn á hendur **Ásaþor.**

Epter unnid þrekvirk þad, þreitter runnu Skála ad, nógar vister nálgudus; næstu grímu þar hvildus.

Logdu á glædur falskan Fant, fargaz mæda, værdar annt, bádum var enn Viku þó, voru þar í Hvíld og Ró.

Allt þeir voldu og er þar nóg, sturs giold, sem frænda róg, fundu þider Varnings val, Víkings sídann brendu sal.

Fed

Fed i leinum fólu senn; fóru ad reina leider enn, ógreid reisann er þeim hord, unns þeir líta breidan Fiord.

Bygder fridar bæum med, bragnar' sídann feingu sed, Fiordsins vænu hlídar hier, huldu grænu skógarner.

Menn sem fundu mále ad, mest þeir grunda vildu þad, hvorsu hiete Heraded, hiner greida ansvared.

Utfar boga fregna frá, Fylke Vosga nefna má; Haraldur spyrja hernæst vann, hvor þar være Stiórnarmañ?

Gnir ad h ite gildur er, gira beiter stolltum her; hinn fram sagde heidursmann, hitta ad bragde vil eg hann.

Roktu leid til Húsa heim, hvorge nockurn líta heim, inni stofu obodner, uppí Setenn lyptu ser.

Ad lidnum tíma lióra lións, lavkz upp ginid stióra fróns, inngeik kurteis ysred bradur, ecke blídur sídbrúnadur.

Komner eru hvorier her, Húsa sem ei bidia ser? Folska slík er sávíslig, fanta líkar ugger mig.

Geande honum Gramson mót, gisleg eru þesse hót, adra þarf eg ásiá nú, æde heima full ertu. Har-

Haraldur er heitid mitt, Hialdursson; enn nafnid þitt, intu ockur ódt í stad, eflavst heyra vilium þad?

Bóndin sagde so sem var, sege þid nockrar fretturnar? hiner aptur hiala um sinn, hel hefur kannad Mágur þinn.

Atburd glósa íllum frá, allt af liósum ferdum tiá; rodnar Vertinn riett sem blód, reidinn herte sinnes mód.

Sídann mælte saddur dád: sie eg dælt eiværna rád, enn hier þigged Vist og Vín, sem vill hinn diggva Móder þín.

Fagnar Móder Mildíngs nid, minnis slóder kættuz vid, skorinn klæde skrúde af, skír med giæde reckum gaf.

J sogdum dvolduz sama stad, so uppolduz þeir med þad, ollum meire íþrótter, álfar geira tomdu ser.

Einginn nióśn af firdum fer, flester meintu Sveinarner, háls i stóru bíssnum fyr, banans hefdu kannad dyr.

Móder vidur dýr í dád, Doglíngs nidur feck so tiád; hvar munu vera Hialdurs hier, hofrúngs kera byrnerner?

Selde Grane sæfar lión, svinnur
fyrer jotna ton, eyken mælte unnar
báls: aptur svarar lyndis friáls.

Oframsyn var afe minn, er burt
feck hann sæhrossinn, mætte eg ríða
Merum heims, munde eg stríða á
nióta seims.

Lofninn seger lýse gulls, líz mer
eige enn til fulls, hroskadur so þú um
mar, hramma láter Skeidarnar.

Hann qvad Vísu, og hóf so tal,
hedan af eg aldrei skal, epter verda af
Vikings her, sem vill med gerdum skemta
ser.

Umtal þetta avdarlin, aptur seger
bónda sín; hann qvad ecke hægt er Frú,
herskipinn ad búa nú.

Fá skal hann þó sinn hiá mer,
flædar dýr med travstann her, vel út-
búenn vers í dans; drósin þackar ull-
ebrands.

Arfa sínum inner frá, útgiord
ferdar Svanninn þá, enn hann qvedur
þav med þad, Þorir fer med honum
af stad.

Ad síidarrákum logdu á leid, læg-
is

is fákum vildu á skeid, hleipa þvi ad hugurinn var, harla fús til víghrídar.

Leyster gana gelter geims, grædis hanar, menid heims, kliúfa lenge qvikleger, kåre streingia Vod beyger.

Drafnar jóda fadmlog fá, flavstur-inn ódu loginn blá, um Eystra Salt og Elfar-Sker, ægis valltra Havkarner.

Ur nær vængium Vindinn dró, Vikingum gafz eingen ró, **Haraldur** so heriar þá, sem **Hialdur** komenn dauda frá.

Munde allra munnurinn, mæla hann være þar kominn, úr Helin med Hermans síd, og hefde miklu avked vid.

J Sóknum sterkum sigre hlód, af sæmda verkum prís hiá þiód, vidris sala værdum ann; vel má tala þad um hañ.

Lófa mundar lióman med, liósenn stundum fånga red, hvar hann stie á stiriar dans, stord og Fe vard arfur hanns.

Arinn þriú i odda þrá, eldinn sú nam standa þá, skipa bæde og virda val, Varga fæder hlavt ótal

Under Hólma aptan síd, eittsinn

hvilde nockra tid, Haraldur drafnar Hesta þá, hlaupe mædda komna frá.

Hvkid vill líka Túngann treg, tögud róms um stírdann veg, mædd og lúenn mál er ad, midle værd i annann stad.

Sendest Loga þesse því, þundar voga giordinn ný, leinge smacka old-inn enn, eingenn þacke leirburdenn.

3. Rima.

Blinds ad leifum leita hlytur lióda Smidur, samt er hann þó enn sem ádur, ørbyrgíngur heimsku þiádur.

Tekz mer ecke Tyrauds hitta tópta setur, nie Nijrœds, savngum ná til bóta, næmre pløntun lærdóms róta.

Því mun eg ecke Blindvids bióda bodnar fylle, þornada veit eg þá nú alla; þarum tiáer ecke ad spialla.

I sal Skiemtunar Skorta má ei Skálar kiætis, innbera því eg vil láta, Odins bediu minned káta.

Erfed Freyiu athugalaust aller svelge, hevløg er sú bodnar bylgia, bate og glede þenne fylgia.

Eg veit dyrust Asinna hann yfer blessar,

blessar, og brúkar marga breitta kossa, bølverks magnar sónar Jossa.

J þvi helga lægis liósa lundar væte, og brenne voga brikur teitar, brúdar erfe hyggiu reita,

Enn þú Sudre medur mána mikklum krapte, liflega ádur láttu skapta, lióta Smidsins rædu tapta;

Svardar stordar Háfrar Høllu hvolva leyne, og hyggiu ranna bygdinn búna, byrie støku fagra núna.

Til virdíngar Grimmirs Garda Godum dyrum, erfe þessu út ver tærum, ydar á mille Viner kæru.

Grátfagra oß godid aptur gódu lavnar, vinum sin fyrer virdíng sína, vegsemder og heidran sína.

Flækiaz nú vid Jormálana fer mer ege, þvi skal kugginn kialars draga, ad Klodolfs mide, þad vill Sagann.

Þar vid hætte mærdar mædur mála qvarde, sem **Haraldur** úr hreti sverda, ad Holma einum neitte ferda.

Alæge vænu lilium brannar liente flodu, blodinn prýdde blóminn flóda, brikur ægirs sette riódar.

Þá Mundilfera Mána Sýster Mey-

 an

an skiæra, lyste borvum lofnar tára, litu af hafe drafnar kláru.

12. samann þar renna reita rost-ungs granda, hofdum snern Hræsvelg undan, Hafnar til þeir leidev skunda.

A þeim stædsta Flóda Filnum firdar teiter, mann einn fagrann máttu líta, mikenn vexte bender ríta.

J hladsettre skarlats skickiu skorugs legur, skiærum gyrtur loudúngs loga, lætur teingsla byrne voga.

Siórenn gleipte atker oll, enn erns er báru; vængia flugiun styttu hin stóru, sloduger á læginu vóru.

Haraldur spurde hvor þar siórnar hefde rádenn, og hvort þeir kiose kíf edur fridinn, komner ad æfa járna klidinn?

Hin nýkomna hetian segez heita **Grímur**, enn þora munum vid þig um tíma, þeige blavder voga ad stímia.

Odlíngs nidur ansar nióte orma strinda, hvadann frá þer logdud landi, leysiu mer og ættarstande?

Grímur mællte: sió um saltann sigling reindum, **Sogne** frá ad **Svía-lande**, sóktum Stríd med hvossum brande.

Minn het Fader hoskust Hetia **Hialdur Travste**, vikinga frá lífe leyste, leinge mun hanns uppe hreyste.

Haraldur inner áttu brædur ecke fleire, sem med Þer Hildar hreted stóra, hressa kunna, og vidris óra?

Einn eg hlíra átte mer Þó ei sammædra, ansar Hinn: enn Eldsins glóder, úngann deydu Þann minn bróder.

Leitar eg ad limsku verka lester spióta, um Ægenn blá sem **Einar** heiter, ysfred sterkum járna beiter;

Mína brædur myrdte sá enn mer Þó skyldur; nú vil eg hefna nadds á baldre; Nídíngurinn Þrísiz aldre!

Ertu gamall ansar hreiter órma mýra? hinn qvadz ecke hirda fleyra, úr hanns Spurníngum leysa meira:

Þú mátt koma ef Þorer strax í Þrætu vigra, heldurenn mig i hótum jaga, og heimsku spurunum alla daga.

Haraldur mælte: hirder Þú ei heite mínu, epter spyria ert ad vana, ádurenn veiter mer nú bana?

Hinn qvad aptur hirde eg litt i hótum ædre, hvort Þú heiter Mere eda

 Madur,

Madur, Mús eda Kiempa fullhugadur.

Hlæande mælte **Haraldur** enn og hóf upp rædu: til orda muntu yfrid greidur, ef ertu í hóte nockru reidur.

Þvi skal lúta ad lægre seß og leisa fyrre, óspurdur um ætt og burde, yfer þvi þó margann furde.

Haralds gaf mer heite **Una** hlockinn skrúda; eg og rettur er þinn bróder, sem einatt rióda hnikars glóder.

Vorra frænda líz mer linne liótt sidferde, ort so hvor þar annann myrder, eru þeir leikar næsta stírder.

Seige seigenn **Grímur** vard og gumnar fleyre, af funde tídum fremdar Hlýra, sem flesta Kappa giordu rýra.

Hvorier odrum hermdu þá med hoskre snille, soguna sinnar æfe alla, sem yfer þá hafde náo ad falla.

I samflota Sigluhundum sídann kefndu, aostur greidt ad **Gardalande**, grádinu undan óstødvande.

Þrennum átta þiliu fákum, þorskavelle, rendu á skeide yferum alla, uns ad blæur mastra falla.

Landgáng veittu langbards sólar lunds

lundar kæner, **Haraldur** giarn i gu's enn fleina, **Grímur** og **Þorir** sig mun reina.

Med oddum deyddu allt þeir eyddu er mót stendur, loddara sneiddu lífe og anda, liddur meiddu briotar randa.

Undann flúde elldinn smeika ört til fundar, **Hergeirs** Gilsa sína sendu, sier til hiálpar lids bidiendur.

Hann vid brá med Her vel búenn hnikars prýde, ad fipla Hiedins forna brúde, og fadmlog veite nára þrúde.

Herunum fylkia Hofdíngarner hvor mót odrum, í hogna dóttur dannsinn rieda, dorin savng enn álmar hlióda.

Hart framknúenn málma messa marg-an skeiner, æfetión þeim ollum sýner, er þar branda Rotum tíner.

Hedins bedin vike vake varde leinge, eled sverte iggiar skóla, alla skerte birtu Sólar.

Í hnikars fiúke hoglinn sverda hlíra þriggia, gnúdu fast á Siklíngs seggium, sveipudum í unda dreggium.

Megne brædra mátte undan messan hrotta, láta, og rann því fólk á flotta, Fætur kiepptuz þá vidótta.

 Her-

Hergeir siálfur heim til borgar helt úr stríde, til firda sende um frid ad bidia, so felle nidur Sverda idia.

Haraldur mælte ef Hilmer **Garda Herborg** únga, sína dóttur sender hîngad, sára nadur skal ei þvínga.

Og hana gefur út med munde orma drífta, stríde mun þá Sikling sviptur, enn siálfum mer skal kistill giptur.

Aptur snern Ödlíngs menn og inn hid sanna, Siklínge frá svorunum hiña; sina rede hann dóttur finnà.

Unga liliu Drakons dúfa Doglíng spurde, hvornenn hún vilde haga ordum, heidur og grid so stæde i skordum?

Veiga solenn vitur gegnde Víkirs tale: af hverre Ætt mun styrer stála, sem stefner oß til giptumála?

Gramur aptur gegnde dýr og gæt-inn leyste; af **Noregs** Jofra Ættum ædstu, orku romum Hetium stærstu.

Hygg eg einnenn hanns jafnaldre hvel um lande, betur reide biart med hondum, báleigs liós ad stiriar rondum.

Hlockinn únga ægis blóssa ínte á móte; í hvorre ráð skal navdsyn nýta, enn neinar aldrei trygder slíta. Fyrst

Fyrst ættgöfugur álmaþór með æ-
ru hróse, leitar vor þann líder prísa,
let eg honum burt ad vísa.

J Praatum stædstu þú munt líka
og þíner líder, því er betra þad afráð-
er, þar í móte taker náder.

Þetta líkar Siklíng senn og svar-
ar henne, vitur muntu sidugur Svañe,
sannlega reynaz hvorium manne.

Þetta lætur Stóle segia Sverdas-
þolltum, bióðande so heim til Hallar,
Haralde med kempur snjallar.

Þiggur gloggur Þeingels bod, og
þarnæst býdur, ad lýst sie þar um land-
ed fride, Lofdúng fyrer og þeirra lide.

J Siklíngs hollu sómaþakeñ seima
vidur, Hilmir sat vid hægri sídu hæ-
verskur og einka frídur.

Herborg stie í Hilmirs sal og
Harald lítur, alvarlega ástinn heita,
inntók brúdar sinnes reita;

Ad Níflúngs arfa bláum beitte
brúna sólum, med yndis þel og ástar-
tale, er uppliómadi hiarta sale.

Hanns á móte hæruguslur henne
ad blakar; fastmælum þar feste breckur,
trænings vallar stolltur reckur.

 Hóf

Hóf þá rædu **Haraldur** vid Hilmer frodann, ydur vel eg þacker þídar, þó skal brullaups umtal bída.

Adurenn frída fiardar geisla fastna eg þrúde, Ettar skal eg ódul láda, eignaz og þeim líka ráda.

Drífu mundar siálfrád sunna sie mer fylgia, edur hiá Hilmir heima dvelia, hvort sem vill má drosinn velia.

Hiá Hilmer dýrum hún qvadz sitia heima munde, medan hann um kialars qveude, klárum beiter sára vende.

Burtu sig nú Barmar aller búa skírer, raster útá brattar báru, búner til í vedre kláru.

Haraldur qvadde Hilmer vel og hkra brúde, kiærleiks mótinn qvedtum redu, kossa hótinn áster ledu.

Hefríngs efra blakte blær á bylgiu Fýlum, bitrann Lopsinns kendu kala, kólgan hægt ad brióstum svalar.

Oldu systur gisnum glotru grædgis tonnum, brimhvolvar ad biornum hrannar, bravkmiklar til Fadmlaganna.

Blæur siglu bloktu sagt í byrnum góda, eins ad siá og leiptran líde, logne í um svana hlíder. Aldrei

Aldrei lægdu reckar resla ránar hinda, fyrrenn Horda Hafner fundu, hvar þær mæddar festum bundu.

Frettu þá á Mære munde meidser Grana, nýkomenn úr hrotta hlióme, hvítum þaktur jotna róme.

Þorer vilde þegnar tefie þeige vidur, Einar hitta ítum rædur, alþúnum med víga glædur.

Þegnar leystu þrídrúngenn af þiliu fákum, hvaß vidre úr hofnum tóku, hvíta fallda moßtrinn skóku.

Mikel hæfer málma þórar mundu stefna, Mære ad á maßtuns hrofnum; mun þar Einar fyrer Hofnum.

Þegar náde þeirra máse þollur verlu, hravstur náde hina spyria, hvorier vildu geira smyria?

Mildíngs kundur mælte sniall í máta reidur, Hialdurs nidia hier mátt skoda, hiorva idiu sem þier boda.

Fyrre ádur funans mer og Frændum mínum, unter þú, enn eg vil búna, óma glód þier sýna núna.

Þá mátt gánga þora nær qvad þundur álma, eg hrædez aldrei þína

þræla

þræla, þeir mig ecke megna ad fæla.

Hier næst luste Herinn beggia Hersópinu, ránar titra taka lióninn, tirfíngs vid þann bitra soninn.

Orvar, Spiotinn, gaflók, gerder, gríder randa, letu driúpa log úr undu, leysiu hiúpa vidris sundur.

So var drífa helblinds hordum hvoß í stórme, ad siá ei máttu sóler hvarma, súnnu hlírnis innu varma.

Hvorutvegge hreystenn prófar hugar prýde, allstadar hníga útaf radder, um þilferinn búkar dauder.

Eins nam belia æda seirann útaf deckium, sem elfa flóds med idu þietta, ofan steipez biarg eda kletta.

Af Skofnúngs sporum so tilsettum sal á æda, í okla tók á oldu sákum, eñ allur siórinn blóds med rákum.

Einar sier ad ullar hrínga otuler laungum, sína flockum drepa dreinge, so dugde á mót ad vega eingenn.

Hamadiz miog vid hrakfor þegna horku fyldur, biorninn hleypur uppá olldu, eyn menn **Þorirs** vordu Skioldum.

Aptur

Aptur og framm ad ólmur feldi álma Póra, hegginn hanns þad heiptar stóru, helldum leinge í minne vóru.

Aptur ad lypting álfur skiædur unda linna, hravstur og idinn odds í önnum, eyddu qviku þar af mönnum.

Porer illa þoler slíkar þaysna glettur, geirnum móte garpnum lette, og geise hogg i Skioldinn sette.

Odrumegen urnis sleipa ilia stadur, alla riste upp og nidur; Einar nádi reidaz vidur.

Til Poris aptur þríste geistums þundar loga, enn hann þiliur í ried smiúga; Einar miste heggsins driúga.

Í því bile Einars Hiálminn óma stiarna, klavf í tvent sé kinnar hlena, kiende undur, soddan fyrnar.

Horku tryldur hamadez Einar hiors i slætte, brintröll Porir sitt á sette, sier hann undann hogge liette.

Á þiliu byrne Porir tæpt í þessum voda, stód, enn hátt upp stockva nádi steipez því ad karfa láde.

Grímur hiellt ad grana byrdar geimer valinn, Porir munde heliu hyls inn, hesta tekur branda kulinn.

A skip **Þoris** skoppar skiótt so
kipte avngvu, og hoggid greidir hrister
spánga, hard myntum med ættartánga.

Einar reider under hoggid Odins
mána, Sverdid hrøckur sundur í einu,
sier nú **Grímur** búna skeinu.

Drugguir sá hvar atker lá og upp
þad hefur, fluginn **Einars** havs nam
hæfa, hanns mun þverra lán og giæfa.

J þvi bile **Þorir** stód á þiliu
hundi, og hravistan **Einar** hió i sundur,
hrotta vid þad deyde fundur.

Sigre hrósa, herfáng hlutu, heid-
ur' líka, **Einars** skip og Skatna tóku,
skeida flotann hiermed jóku.

Hratt til sinna hofrungs reita Hesta
þræda, ádur sem ad epter stódu, alvoter
á læginu gódu;

Sídan biuggu sínar drótter sverds
til starfa, á landid upp þeir lavfa børvar,
listuger í gráded sorvar.

Sem ad landsmenn varer vissu um
Víkíngana, hiermed þesser hildar viner,
Hialdurs Travista væru syner.

Þeir medtoku þá med prýde þiónk-
an veittu, **Harald** brátt til Hilmirs
settu

settu, honum stiórnin bar med rettu.

Aller lutu Odlíng úngum álma
Þórar, Agder, Hordar, Mon og
Mære, Mildíng krindum hlídne-færer.

Roga Herads Ræser Hroald
rak úr lande; Sogna Fylke sitt vald
under, sídan lagde geirs med funde.

Sterkur hætte Stiller fyrr ei Stjórn-
ad avka, enn Vikars fræga vañ oll
ríke, vell avdugur af dreka síke.

Frægdenn, lof med láne og æru
lavt ad honum, eingenn frægre í Þann
tíma, Odlíng tærdi drafnar bríma.

Sogna Fylke Gríme gaf, Þá
giæter láda, Hersir valinn Hirder dáda,
holldum leinge átte ad ráda.

J værdir settez vitur metinn vop-
na hlunur, ítum veitte idu funa; er
hanns nidur Biarne Buna.

Hiá Giæter sveita giste hravstur
geimer sóma, kundur Grana trigda
tamur, tok Þá Jarls nafn orkuramur.

Um æfe lánga aldrei skildu ástar
funde, dyggver fram̃ ad davda stundu,
dyraun truskaps soma bundu.

Avdna lied og vísis vald Þó vidt
uttaka

uttake, hanns eg frá samt hugur víke, til Herborgar í Gardaríke.

Tólf liet byrne hofrúngs hvera Hilmer vinda, ad siómále alla steinda, á æger blá med kappa reinda.

Lyste frægur Lofdúng þvi þeir lúdra skyldu, Garda-avstur Grams í velde, grædis lyster fogrum elde.

Ad Kóngs vilia oldu bessár undan lande, sínum ferdum vakrer vendu, vidar flater Kiembíng rendu.

Siole má nú sigla á haf eñ samferd þrýtur, knorinn minn er Kialars brotinn, kemst eg hvorge ráda þrotinn.

Hætti þvættíngs hialad tal í hródrar smidiu, þeige hagur eydez ódur, eige fagur leidez hródur.

4. Rima.

Qvæda vakur qvarde qvikar kreptur duge, burda lakur havkur hnikars hreifer fluge.

Efnin kanta idne í qvæde og atfør sletta, þar vid vantar þreked bæde og þrottinn retta.

Hvad skal seigia hugur er klóckur hnikar bidur, á eg ad þeiga? er þá nockur ódarsmidur? Margur

Margur veit eg miødnum iggiar midla kunne, þá eru sveiter þad sem hyggia þreks úr brunne.

Ei eg sæme øls ganglera art so hlióma, þar med ræme þetta ad vera þussa dóma.

Missafnt hvetia marger fleina mærdar gróda, þeir sem geta þad med hreina þecking góda.

Um viſku ſetur vopna runna vil eg játa, mer þeir betur minda kunna Mønduls báta.

Fáer muna ef rett ſkal ræda róms af grøndum, ad hafe bunad Hvítings æda hver af Strøndum.

Þad er ſannad þar mun dulenn þundar ſtaka, eins og annad er hún hulenn under klaka.

Sudra hlír ſkal ſiónar hvarmur ſamt hier blika, einnenn ſpányt Fiølnis farmur ferdugt ſtrika.

Þvi er geinged þó Manſavngva þilie meingid, þacka leingur þorna ſlavngva þad má einginn.

Mærdir hræra mimis kera magtin dyra, máne ſkiær og Mundilfera Meyann hyra.

Akur lióda lifnar vid þad lifid hæda, ſpakur bióda ſtrax i ſtad, mun ſtøku qvæda.

Suttúngs heima sopar góma so, vill ríma, bidur seima børvum bliómа brátt í tíma.

Þar nam skaldra þundar gildis þáttur feldur, sem Haraldur Siólinn mildi sió ad heldur.

Svidris Hrafnar súlum stefna so á drofnum enn fylgdu jafnann flýter efna fram úr hofnum.

For vel búner fýlar rollta slidru ráka, gulle snúner gnoptu skoltar grædis Fáka.

Káre skekur kostum búna kadla serke, ravdgyllt leku ræfils húna reida merke.

Seglenn blika, súder glansa siglu hunda, Skervoll strika, skordur stansar skeliúngs grunda.

Bárur knurra kóf vid knárra kiopt-um þondum, Skipum hurra hiólin mar-ra, hvein í bondum.

Flesiu nasa, hás þá hvæsa hafs á lúngum, hles ørvása dyser dæsa, dap-rar, sprúngu.

Aldrei skardar óska vindur æsle voda,

boda', fyrr enn **Garda** hafner hindur hrannar skoda.

Funa svæfder frændur seldu fridenn Ægi, fleinar kiæfder festum hieldu á fogru lægi.

Lægis Sólin lýse lióma landabelta, ennis hiólin Odlíngs þióna ad þeim velta.

Þóttuz líka þeckia farvann' þiliuhunda, og þvi ýkia ad qvúmi karfa klæda-lundar.

Sá framande Siklíng Norskur sveitar blóma, stie á landid Hilmir hoskur hladinn sóma.

Hergeir siálfur **Harald** mót og **Herborg** kemur, kesiu álfur kiærleiks hota qvediu fremur.

Víser úngan verdur **Garda** vel medtekur, grana þúnga bríkenn barda, briót ei hrekur.

J Vísis hollu víst óstadur Veislu góda, meinge snioilu Mildíng gladur munde bióda.

Af horna fylle hírna tekur hollinn svardar, bónord Stiller vid þá vekur Víser **Garda**.

Vor ummæle úr minne lídenn munu ei vera? þá án kiælu festum friðenn fróme Herra!

Ungre brúde elfu sólar oß þá hiétud, Festarbrúde frægur Siola fala lietud.

Híngad reiste byggiu rîkur heitiß ydar, Siklíng leyste svared vitur, so án bidar:

Oll vor heite eflavst standa á sem qváðum, Styrer sveita strax til handa studdur dáðum.

Garda rîkes þridiúng þigge þorna álfur, og Linna sjke, enn landid bygge Lofdúng siálfur.

Hinn útlende Hilmer frídu hotinn giafa, strax med Hende þackar þídur þar án tafa.

Var nú alenn veitslann dýr í Vísiß ranne, Jofur valen brúdkavp býr med besta sanne.

Horna flæde holdar prúder hreifer sneida, kráser snæda, barka búder bitum eyda.

Heilan mánud midlad munde mungát hronnum, gledin lányd; altíd unde ol á konnum. Med

Med virdíng fullre víst þó lofa
þesser stundum, brenda gulle bítu Jos-
kar bádum mundum:

Drakons skridu dýra þacka dryckiu
lundar; sídan riedu, beisla blackar bur-
tu skunda.

Herborg rede Haraldur mun-
de Hooline Garda, hefdum medur
stiórnan stunda og styrield varda.

Enn hann talar ættar ríkia eiga
ad vitia, og án dvalar ætle víkia áls
til fitia.

Hennar Frænde Falgeir sterke
firdum ráde, skattinn senda skal hinu
merke skiótt af láde.

Þad ei líka Þeingill qvad ser,
þó nam svara: ant til ríkia í annann
stad mun ydur ad fara.

Orlof tekur Niflúng Norskur nid
ad kanna, qvediu vekur Hilmer hoskur
hvor vid annann.

Ad síldar rennum Sióla vina sáuz
veiger, hugurinn mennum heim fýsnina
henta seger.

Þá úngu Hiónin adkomande um-
giord eya, eldu liónin alglansande oll sig
hneigia.

Um loxá einge lidka gángin lands frá tavngum, kættiz lenge karfa sæng af kára savngum.

Flíkur hande fagur búnar flockur finda, sem dillande Hirter búna um hafid synda.

Sagt framrunnu so sem munde sier hvor kiosa, áls á unne áfram skunda eins og rósa.

Senn ad bragde blærinn bægde búss= um tialda, heim á Agder, oldin lægde otrarfalda.

Þá Herborg leiddu á land af ægir lundar fríder, fadm mót breiddu Frú og hlæa, Foldar hlider.

Metin Drottníng medur æru mun hin frída, henne lotníng líder færa leinge sídar.

Af gódum ættum gofug Inna gafz Þá Þori, Garpur kiætte svañañ svinna sæmda stóre.

Grana fundur gat Þá bur sem geirnum beiter, enn Sigmundur sie= legur ad sveirninn heiter.

A Vetrar leite Siklíngs sæta son einn elur, sveine heite Sigurdur mæta Siole velur.

Hiá

Hiá meinge slíkann mátte ei siá þá mañ á dogum, því mun leinge þegninn sá vid þessa Sogu.

Spakur, þægur, sterkur, stíldur, stórhugadur, vitur, hægur, væru, og blídur var sá madur.

Opt hiá Jarle arsinn tefur Odlíngs þídur, lærde allar luckann giefur líster frícur.

Tryggder kunne tempra þarfur Tiggia kundur, mætum unne Mildíngs arfa mest Sigmundur.

Tvo skal virda Tiggia telia travster og sterker, unnann hyrdar opt sem dvelia og e:u berserker.

Ulfur þeir og **Erpur** hetu opsa vender, hretenn geira hvessa letu hárs á qvende.

Einhvorn dag sá únga sveina út um torgar, leik handsaxa lystugt reina lided borgar.

Hafde snidugt handa fæ````red Hilmis kundur, lited midur líst þeim stære leik Sigmundur.

J því svime **Erpur** skundar út frá líde, óhandfúne og Sigmundar ofur níder.

Siá

Siá mig láttu sveinnen ansar' soxiñ kreika, eg vil brátt fyrer utan vansa efter leika.

Bósin reidur ansar eikinn: oß ei vælum, sleckaz heidur ef frem eg leika fyrer þrælum.

Svare ridur sóma same sveirnenn aptur, þræls mun idnin þier tamare þorna raptur.

Apsinn deckur resde rak á reckſins vánga, sveinninn hrockur brátt á bak med biltu ſtránga.

Hvit leinge úngur beid af illu blake, so burt gíngur sínar leider Sóta make.

Senn vid raknar reckur ſinar þó reisdez vanse, aptur vaknar úngur Hare úr þeim ſtanse.

Dolfugs leita únger sveinar inní Hollu, keppum veiter qvoldverd hreinañ Kóngurinn ollum.

Hlírar tiáder ille Erpur og Ulfur Svade, voru báder bitum ad verpa í barka ſtade.

Sigmundur ad Siklfugs bordum svara gáde, innann ſtundar og med ordum **Erp** vid tiáde.

Hvor-

Hvoriu bæta hyggur þú mer hrepta an vansa? því ad giæta þú mátt nú og þar til ansa.

Til Vísers talar vísst án saka var eg Herra! Erpur galar annad blaked eda verra.

Rodnar svinnur reidenn megn á reckinn sígur, unda linne ódt í giegnum Erp þá smígur.

Sinn þá bródur Ulfur under á sá hreppa, var sem biódur valregns munde virinu sleppa.

Wrid stíkur aulinn grette áshýnd stirda, Spiótid þrísur sídan sette á sveiniñ fríþa.

J sama hóte sæmdur krapte Sigurdur prúde, hoggur spióted hanns af skapte hugann knúde.

Annad hogged uppreidande álma vidur, tiggur skrogginn tírs vid grand í tennur nidur.

Brá vid ollum bregnum hallar bragdid leika, úr hrottaskollum hier næst sniallar hetiur kreika.

Þar næst róma Þeingels sveita þídar túngur, eingenn skióma betur beite ber so úngur.

 Fátt

Fátt tillagde Niflúng neite nýrra sagna, drótt ad bragde dísian veiter davdra bragna.

Ofnis tinda ullar navder inntu hardar, þav tídinde þá sie davdur Þeingill Garda.

Þarmed líka limskur lenge láns í verke, alls hanns ríkis forrád feinge Falgeir sterke.

Allar skylldur Azda Sióla er átte ad hallda, ecke vi.de brœns bóla bíter gialda.

Haralds vid þad harmur reida Hiartad brende, áformade fiore sneida í su bender.

Honum þókte brúde bera Budlúngs starfe, Herborg dótter Hilmis vera havdurs arfe.

Hilmis þiódum he'st nam líka hers adgángur, og því bióda af ollu ríke út leidángur.

Látum briniaz Budlúngs fríða branda nióta, þadan dynia qvæda klíder kialars hlióta.

Efned sorgar ad ber fliótt sem ynded grenner, Drottníng Herborg datt í sótt og dó úr henne.

Har=

Harma fregn á Fylkirs bóle farg-
az valla, hvarma regninn huldu soler
heyrnar fialla.

Sierhvor grætur sem innlendur
sogn þá hrepte, Ødlíng mætur ynde
og Qvende i einu sleppte.

Harma stunder heims um álfur
hvor kann sýna? leiz þeim munde Lof-
dúng siálfur lífinu tína.

Hier vid! sundraz Herfor skapta
hnikars sigda, hiorvalunda hvor fór
aptur heim til bygda.

Hilmir sálmar hætter metta hrigdar-
leger, fleiger álma Forsliórn retta fært
gat eige.

Herrar bódu Hilmer vilde hrinda
móde, þetta ráð ad Þeingill skylde
þiggia hinn góde.

Skule án stansa skiótt ser festa
Skioldúng blíde, drafnar glansa dáda
bestа dýra hlíde.

Hvoria þá sem helst á stefner
hærukylia, hana ad fá; enn Niflúng
nefne, nú samt vilia.

Inte Gramur: ydar-feingeñ ord
mig hrella, minn mun sama sinnis streing-
enn sorginn fella. Helst

Helst mer være þægd í þessu þad ad kanna, mætte eg færa fleina messu á sílum branna.

Høfdíngia lavst hiner sagt má havdred eige, allt vort travst á ydar magt hefur ávalt leged.

Þeir ansvara ángre sneida yfer stála, í Anit fara og Rolf beida eckta mála.

Þorer seger: svannann blída eg sækia munde, þad vill eige Þeingell lída, þá vid stunde.

Minn Hyrdmadur Brandur þángad þav ord bere, sá mun hradur sels á tánga ad sigla knere.

Þetta líst, hann glumníngs gíu giore ad fleyta, Brandur býst og þrenner tíu á þavngla reita.

Undan lande lægis vondud lagde gnodin, káre andar, beygduz bondin, bles i vodunn.

Gnístu hiól, enn gángenn jók á grunnúngs einge, rostúngs bóla rackinn tók ad rása leinge.

Ránar bornum igldum æptu avgna slódum, því día biorninn driúgum gnæpte ad drafnar jódum. Ald-

Aldrei stilliſt óſted hátt fyrer ilgium branna, fyrrenn villu megna mátte meingsd kanna.

Ecke viſſe old hvort flygur ára dúfa, ſo ſem hiſſa ſogin ſmígur enn ſoxinn klúfa.

Þoka og myrkur húmlúng hulde hlie á vídum, ægis ſtirkur bádum buldę bords á ſídúm.

Lokſins gylla liómar ſunnu landa hlíder, eyland grilla kaſker kunnu kappa ar fríder.

Storma qveininn ſtýrdu ad grundu ſtravma ſofnum, bragnar ſtein af borde undu brátt á hofnum.

Vinda grøndinn varminn greider vedra ſkíre, lægis ondinn lopts í heide lúenn hírer.

Viku þogn um vedra ranna vindar jóku, æ var logn þad aller manna ſundraſi tóku.

Leided refur, leidez bída líd á drofnum, ad þeim gefur enn þá ſídur út af Hofnum.

Fróns á granda hles frá hlídum holdar reika, rída um landed vaxed vidsum virdar kreika. Leinge

Leinge kann ad froned fundna firdar vada, ægis ranna biorns til bundna bravtum hrada.

Horpu dilla heirdu þar so hvelt um grundu, sú med snille slegenn var þeir slikt ei mundu.

Sägan lider seger efter savngnum halde, komu umsider soma setter ad silke tialde.

Loga rinar litu eina liósa þrúde, gudvefs fina hafnar hreina hulinn skrúde.

Sett voru bordinn sætu tialda silfre beru, Avdarskordinn oturs gialda af drack kerum.

Hlióm sem teger harpa stód í hniám á Svanna, frá þvi seger fágud glódum frænings ranna.

Liós sem rósa leyz hin hvíta linden tvinna, soddann drós því segia ítar seint ad finna.

Prandur qvediu visse vekur víst ótrega, linna bedia lofn þvi tekur lyslelega.

Spyr hún hvadan: hvorier þángad? hvad mun valda? komner ad nú leider lángar lundar skialda?

Styre=

Stýremadur eyiu inte unnar glansa skiær taladur skiótt frá kynte skedum vansa.

Mialdurs teiga loga lííu líz þeim furde, ad nafne veiga sól so síuu síðan spurde.

Med skrafe búnu Doglíngs drótter drós vid spiallar mig Godrunu Mildíngs dóttur menged kallar.

Minn Geirfinnur Fader fríður firdum rædur, sára linna seggium býður í loknum skædur.

Ulfur ríke Ræsis son af Rísalande, jotna líke kaus mig konu qvideslande.

Ráð var lítt med rameslðum þeim rísa ad búa, um havdrid vítt þvi hugar skelfd red híngad flúa.

Þad er ei von á þundar svanna Prandur seger, soddan kona slíkan gianna siálfráð eige.

Ef hetian Agda Haraldur fræge Hilmer beste, prax í bragde sem ydur sæe, seimgrund feste.

Líka mun ei giördar Stýrer stirkleik vendur, sækia suna seuu mýre í Siklíngs hendur.

Frá

Frá þeim Tiggia frægdinn gengur Frúinn segir, enn mín er hyggia mædu spreingur Mildíng beyge.

Mier hann sinnur mun þvi lítt, enn mæltu reckar: ef hann finnur fliód-ed fríot hann fargar ecka.

Margrædt hvad sem her um var af hende svanna, byst af stad med brøgnum fara borda nanna.

Sverda brióter seglinn leysa á svana túnum, málma hnióta meidar reisa, med Godrunu.

Af lande vindur lendíng undan lagde í skynde, ad vanda synder vind-ólfs granda vokur hindin.

Kåre snere kyliu vara knør ad åra, báran gerer grund á þara ad gráta sárann.

Ædе múgur ægis barna eins og drafnar, fylgde súgur formóds giarna fley til hafnar.

A Agdavogum bir í beinum bragnar ægia, festu togum fleys med fleinum ferdum hægia.

Mín vill núna í hreidre hvíta hvedrúngs svala, ofur súna avngvann nhta iggiar kala. Mærder

Mærder reirdar mergder lærdar mk-
mis byrda, bardar keirdar bogur færd-
ar bid eg virda.

5. Rima.

Svølun hæda suttúngs qvæda dyra, horn skal renna hnikars á, hennar kenna þiódenn má.

Kraptur er í kialars hvera skálum, hvørn þær lyster hiálma freir, hann mun þyrsta aldrei meir.

Verdur hier um virda bera skare, og súpa driúgt á Svidris Biór, þvi sikred miúkt nóg í hann fór.

Siálfur ecke eg sætann smeckenn kenne, ringlaz havsinn á mer enn, edd-ulavsum vite menn.

Surda gyllings horna fyllenn góda, aldrei druckinn er af mer, Arnar juckid betra er.

Þvi mun eg qvæda þora ad ræda støku, enn dúge slett ad dikta frítt, ne dæma rett um svart og hvítt.

Skáldum varla skil eg þad falle dyrum, ad koma nett i hliódstaf heim, hvorge rettum vísna keim

Enda er grunur eg þav mune ei streia, sitt þavg smide fialars far, fagurt lyd til skemtunar.

Þegar þer eg fræden fer ad qveda, og hnoda samann hendíngar, hitta laman kenníngar.

Þad er ímindar eins og blindur madur, leite ad Sólu lióse med, enn lands um ból fær hvørugt sed.

Þó nú lemie eg løm so emie þarfa, hvor mun líta avmann á, eingenn níta vill mig siá.

Mána stravma módann glavma skíra, vøkve akur mærdar minn, so midlez spakur bródurinn.

Aller skapter skilníngs kraptar hæda, veite lióduum lífgun þá, líka gódann ávøxt fá.

Þegar øldinn þeiger á qvøldin leinge, og hlíre dauda hvarlar ad, hardar navder myker þad.

Hnikars svala hvíldar sale þáde, sem hlunna Þrid heim af mar, hlies á mære bunded var.

Stillier hradur Stíremadur hitte, Ødlíng greiner øllu frá, ecke leyner frettum sá.

Sagdiz flytia fofnis fitia eyu, eina um víde heim til hanns, Hilmis frídaz jód til sanns.

Eins

Eins og sunna af ber brunn leire, blossa ranna bríkur her, blómgva svannans fegurder.

Fylker sagde fliótt ad bragde Prandde, flyttu lætu fróned á, frúna mætu lát oß siá.

Grams ad ordum gulls hañ skordu leider, hratt um torg med heidur og prís, heim ad borg þar gledinn rís.

Sunnu stravma svinnre navmu móte, lþer kálfa lþdurinn, líka siálfur Kónguriun.

Þegar Sióle bugners bóla hlíde, ennis hóla eldum leit, oll hvarf gióla stigdár heit.

Hilmer gladdiz hana qvadda virte, í hallar reidda háſætid, hana leidde sier vid hlid.

So var bavga Sióla i avgum fogur, eik hann þóttez avngva þá, Odlíngs dóttur værne siá.

Vekur Ræsir vid þá glæsis bára, brecku glansa bónordid, Budlúng ansar qvennvalid.

Eg er haldinn ydar á valde Herra! alt mitt rád og eirninn Fe, á ydar nád eg hygg þad se. E 2 Packar

Þackar blídur Budlúng ſidann henne, anſvorinn: enn öllu þar, yfermenne boded var.

Kappar fiáder krúſar þádu ſtravma, biorſins varme bleita vann, bæde þarma og heila rann.

Ølid reckar ótæpt drecka kunnu, ſo idann lemúr ennis fiall, allir nema Þorir Jall.

Tigge ſeger því tæme hann eige ſtikla? Þorir ſvarar á þeſſa leid; þorſinn var mín ecke greid.

Ræſer ſá hann rodnar þá og mælte: annad faled under er; af þeim kala birtu mer?

Hann fær tiád ef holl mín ráð framgeinge, bída ſkylde brudkavped; Budlúng milde ſigdez vid.

Hættu tiáder Herrar báder rædu; út af ſlíku opt vid Jall, í avdar' bríku heiptenn ſvall.

Flædar ſunnu Filkar kunne tæra, holdum ſín og heim med þad, horſner vín þeir ridu af ſtad.

Víſer lorníng vígdre Drottníng beider, fære aller fióne á; firdar ſnialler ſogdu já.

Enn

Enn færster kiæru fagra æru bióda, ünne vise Ödlíng senn, eins og líse síe nu enn.

Þá framm leid stundenn faunst ad grundenn kiæda, alldæi munde ecke þo, slít um grundir qvis tilbió.

Herians valur hlavpa skal til sagna, þar únger sveinar undu hier, avngra meina kendu sier.

Opt med Þori Þeingels stóre mogur, Sigurdur var og sæmdèr ber, vid Sigmund þar hann skemte ser.

Ovidfeldinn avds var heldur línu, sig gaf ecke Sætu ad, sú mun hreckium lavna þad.

Vad med gódu geira riódlñ frída, niptinn reida nodru fialls, ná vist sneida arfann Jalls.

Far ei þángad fleiger spánga kiære, yfer illu opt hann býr, ansar drillu stála tír:

Medur stigd þú mæler ligd eins bera, um vorn besta alda vin, íllskañ siez þín varla lin,

Fyrr skal eg davdur dreiraj ravdur hugsa, enn fedga trú ad farga hier, og fare þad nú sem avdid er. E 3 Fylt-

Fyltez reide tálann heida sveita, æde solgenn ansa vann: offa bólginn so vid hann.

Kernast er hvad kys hvor sier ad hafa; skal um stunder skickan mín, skilia funde Jarls og þín.

Ynde ávallt ollu skaltu sleppa, eg so skrafa ord med stærd, aldrei hafa ró ne værd!

Fyrr enn híngad færer þíngen gódu, af fedurs havdre frídast tast, fágad ravdum mundar skalf.

Og hríngenn stærsta Hnitud glæstan líka, sem ad geimer Syster mín, situr heima dróstñ sín.

Hvors manns nídíng nefne eg hrínga tærer, ef híngad súma ei hefur lag, hratt á Sumars fyrsta dag.

A íggiar víke ef med lífe ertu, ókomenn á Agder her, avdnu frá eg stefne þer!

Og so fior þitt alt eg kiøre vorgsum, eyder mætir orma fialls, epterlæte Þoris Jalls!

Hlióp i burtu horfinn kurtu Fála, fúlt í skape fenin var, frægd vill tava Kóngsonar.

Fylkis

Fylkis nidur fliótt án bidar geingur, óskop Jalle inner sín, allt af spialle silkelin.

Jarlinn qvad so jeg visse þad fyrre, af þeim fianda óskopinn, oß ad gránda se kominn.

Vil eg lióst so Visis brióst ei hrella, ad drepa grima galldra norn, geds med dimu kíngiñ forn.

Se eg vilian sirpu gilia byggda, ad Ödlíng navder avke hier; enn aller davdann hliótum ver.

Rád er mitt þú ríkann hitter Tiggia, og inner Jofre ánavder, ei mun tosiñ henta þier.

Sigmund tiáde se eg ráded besta, hoggvum flagd í hrafna spad, hradt ad bragde; Jarl þá qvad:

Sidar færaz sá mun kiæru tollur; fylg nú ádur Fylkis nid, fare báder heiler þid.

Þar næst spánga gavtar gánga dýrer; og segia frettum Fylker af; furdar þetta Kónginn skraf.

Sette riódan Siklíng hliódan lenge, diorf er **Agda** Drottníngenn, Doglíng sagde hálf pirtin; C 4 Sid-

Sídann gieck út Siòle reckum medur, og leidde báda lavter á, líka rádum giædde þá.

I Voga avstur vil eg ad travster halde, Vinur býr þar vor til sanns, vited Gnír er nafned hanns.

Ef hann stær ei eitthvad þer til bóta, adgætinn sá áima freir, aldrei þá eg se þig meir.

Dýrann hríng af drakons býngnum góda, hravstum sende eg hyrder fleins, hanns og qvende annann eins.

Biturt sverd med bestu gerdum Siòle, blídur tærer Budlúngs ver, af brendu gulle fetlarner.

Ræser inner reckuum kynner dyra, heimur og some hæckar þinn, heiter Skioome brandurinn.

Sverded áttu Siólar máttar gilder, Bóndinn Skialfar odds í onn, Agnar siálfur og Hildetonn.

Þá fyrr meir vetrar Víser setu leyfde, hrottann gaf mer Hilmer sá, hior ei betre finnaz má.

Gæter landa gavta randa qvedur, báder víka burt med þad, Budlúng ríkia gætte ad.

Þyck=

Þyckiu sette á þþið pretta grimma, Hilmir snar, enn hyrdinn öll, hatade marar blossa þöll.

Af Fóstbrædranna förum aña stóru, Sagann greiner sonn ei mer, sitt þó reyne ilia sker.

Bæ einn frídann bragnar sídla hittu; Þá niorva dótter sunnu senn, sala tóttum rede enn.

Hurd vid spretta hrugnis stietta tavngum; eingenn dyrnar upplætur, á þvi fyrnar Fostbrædur.

Onnur hogginn enn snøggvare greida, glugga hiærtar greiptum rann, geise hart so nøtrar hann.

Innann stundar einn siá skunda ad dyrum, hærustkotenn háveptann, herda lotenn gamlann mann.

Ofrínlegur, Odins dregur loga, hurdu ofann hendur liær, hradt á klofa og talad fær.

Hvoriar vætter vorum gættum spilla? opt um nætur illa her? í þeim lætur þyke mer.

Sigurdur gegner sídann þegne gráum, avngva búna ógn serd enn, útañ lúna ferda meñ.

 Húse

Húsinn þiggia hiá þer býggia vilia, ansar sá sem inne var, avngvar fáed gistíngar.

Hýse eg enga hleype drenge slæma; leired brott þer loddarar, leidet drottens svikarar.

Hurd vill skella hún so smelle i gáttum; enn Sigmundur orku snar, í þvi skundar mille þar.

Karlen spiót eitt keirde ad nióte víga; hinn ser undann hogge brá, hord var lund í karle þá.

Gilda spióted geck ad klóte mundo, útum bæar andyrid, ei var lagid fortíd.

Siklíngs nidur Sigmund vidur rædir, eydum manninn ecke frid, avngvum banna nætur grid.

Friálst á láde fyrer ad ráda húsum, hvor um grunder sínum siálfs, Siola kundur, mælte friáls:

Þoris kundur þá Sigmundur slepte, hurdinn small med hreyste blak, hana karlinn aptur rak.

Ute stódu epter hlióder sveinar, arfin tiáer Þoris þá, þock ei fáe stafkarl sá.

Rettast

Rettast være refstur fære dóle, og borin eldur bænum ad, báled qvelde hann med þád.

Sigurdur vitur sagde ónytiu rædu; nein ei merkur nógu ill, nídíngs verkenn giora vill.

Annad rádid enn til náda være, ad bæum leita sleyrum fyrst, enn fara ei þreita karlinn vist.

Þá brúsa ilia burtu vilia þórar, útkom madur úngur þar, ítum gladur sá heilsar.

Hár og sterkur hliefreirs serkia meideer, spurde heitum holda ad; hiner veita seggnum þad.

Sigurdur spurde seg hinn burda freke, til **Voga** lavng ef leitinn er? leidenn stravng sú aldrei þver.

All skamt hedann ansar siedur stadur: ad morgne dags eg meina kann, munud strax þier hitta þann.

Beidda gisting búna fyrst ad þigge, þid af ferdum móder-mieg, munud herda lángann veg.

J stofu leidde, strax til reidde diska, mettudum sæng miúka fann, med þad gánga burtu vann. Sætum

Sætum blunde svioru ei lundar geira, forr enn lyste sudre Sól, svefnen meste hyggiu ból.

Stá þá dreinger í salenn geingnr kona, Gudvef foldud biort og blíd, bíssng oldrud þo samt fríd.

Leit sú til þar lunda hilta klæde, stoltar þegna starde á, stilte, fregn og mælte þá:

Heited greined hírer sveinar fliódе, af ættum ikka inned mer? avoar brékenn þannenn tier:

Sigurdur heit eg sagde beiter leusu, argang **Hialdur** epter siñ, átte **Harald** fodur minn.

Sigmundur kallaz sonur Jall= sins **Poris**, Fedur vorer **Ögdum** á, eggia porinn voga ad siá.

I **Voga** avstur vilium travstid sækia; í davdann kriúpa ónavd er, oller Stiúpann þessu mer.

Sókt mun leidenn svannenn eyder mále, senn af hende seggia her; **Sigurdur** qvende þegna fer.

Hvort er nafn þitt hoskra jafne sprunda? **Una** eg heite og Ama þín, an= se breiter Þornalín:

Þegar

Þegar bæde þetta ræda giordu, geck inn halur gamall þar, greidt í salenn sem hún var.

Þottuz ítar þeckia ríta bender, þañ íllyrdum útum dýr, olle slirdum vid þá fyr.

Nú var gladur gamle madur þesse, qvediu býdur koppum senn, karliñ þídur vite menn.

Til Sigmundar tal um stund so vekur: upp ad kreika er mál þer, eldinn qveikia handa mer.

Þeckta eg báda þackta dádum recka, af ættar bragde er eg þá, úte sagde hann: komna sá.

Spyr nú epter spiller frertum skialda? alt tiádu sem ordid var, einninn skrádar heitíngar.

Sendíngarnar sómagiarnar færde, Siklíngs allar Stóla bur; syndez karl þá lettbryndur.

Mikell vande víst er á stande þínu, eñ þó davda eitthvad ver, ef ad avdnan fylger þer.

Darrabriótar dvol hier hlióta eiga, ef til fengez eitthvort ráo, yckur genge reisann tiáſ, Vid

Vid mennſka recka mun þó ecke ad etia, verd því leita Vina nú, vel ſem þreyta rádinn trú.

Þorngrund mælte: þeim mun ei dælt ad bída; búdu recka, bóndinn qvad: burtu geck hann ſo med þad.

Milldíngs kundur mælte ſprund vid teita, hvor var ſkerder ſkálma ſá, ſkotnum gerde beina ad fá?

Arngnír ſon minn eg vona þann hara, ſem yckur leidde í ágiætt rann, einnenn reiddann greida vann.

Kóngs ſon ſeger kurteis ſleiger álma, ad hattum meire ollum er; áttu fleire ſyne þer?

Annar Þorgnír er hanns hlíkrinn fræge, vaxinn bæde ad virt og ment, viturt anſar ſprunded klent.

Gilva borinn gefur ſvorinn henne: allvel ſkipad ſonum ſín, ſie eg hefur Amma mín.

Hættu rædu hyrder klæda og ſpracke; dvoldu í nádum dagin þann; duſla í rádum karlenn vann.

Avds þá bróder allſkír ſlóder lióm ar, órótt giordiz Odlíngs bor, ei vill ſkerde tofinn for.

Til

Til geira ſtála Gnir þá mále
hagar, albúner ef eru þer, ecke núna
teſia her.

Son minn fylge er ſedur ílge tóma,
yður þennann allann dag, ogſo kenne
ferdalag.

Satt eg ſeige ſá mun vege kunna,
Arngnír ſkunda undan ſer, ervalunde
fylgeð þer.

A merkur breidar lagdar leider
renna; var nú þetta vil eg tiá. Vet-
rar vettre komu á.

Af ſtad trí:tu óſkum blítu hiónum;
enn þau bidia avdnan há, alltíd ſydia
vilie þá!

I þriá daga ítar haga reiſu, allt
fram under óbygder; á ilia grundum
fleittu ſer.

Sagt er helde ſíd á qvelde þridia,
ad einu biarge eyder ſtáls; Arngnír
fargar rædu máls:

Held eg beſt ad heſia neſte ferda,
avdnáð húſum ecke her, under Bruſa
Felle er.

Meigum ver þó mæde her nú
eyda, og úte liggia á eyde grund, einn-
inn þiggia værd og blund. Sig-

Sigurdur, tiáde seggnum ráda bære; snæodlug settuz saman ad, sídann mettuz efter þad.

Arngnir talar oß mun kala af froste, eþoder þrótt ef úte her, í alla nótt ad liggium ver.

Reim upptekur ráda frekur madur, og bángar sirdu berge ad; brátt og sídann upplikz þad.

Monduls ættar menn þar vætte sáu, avgna sláainn útkominn, æde lág=ann storskorinn.

Arngnir blidar-ósker sídann velur; under ad bragde allt tók hinn, og hann sagde velkominn.

Litar dyra lester spyr þá steina, hnikars vera hermdu mer, hvorer eru í for med þer?

Arngnir sagde: ei vid þagde slíku, Frændur míner Øgdum af= avstra dolnar giorvalt skraf.

Almavidur upp edur nidur horfde, ámátlega avgun rak, allavega og þvert um bak.

Siód einn fullann seggur af gulle hreinn, Sudra hredum selia red, sagde Fødurs heilsan med.

Aller

Aller tútna ímis hnútna búa, báru glóda bíng þá ser, brúna sloda geislarner.

So vid frekum fofnis tekur arfe; öll þav stóru út af því, avgun sóru lagid í.

Leidar módum lofidúngs glóda brióstum, Dyrun steininn vísa vann, og veitte beina greidugann.

Alt hvad hagar odda laga tírum, var tilreidu, ravsu ei þver; vid randa meida dvalin tier:

Hvad er ad fregna helst af þegnum frídum, ad samferda yckur þriá, alla sverda borva má?

Arngnir gladur ansar Fader travstur, þínum rádum þrisnum enn, þessa báda sendemenn.

J ánavdum er sá havdur spánga, forsendíngu slæmdur í, foldu kríngum haf og bý.

Epter ad leita ecke veit þó gripum, hvar í heime hvorium hiá, hrínga geimer kann ei tiá.

Ef þig grunar ei hvar mune ad finna, dýrust hnoß, mer þike þá, vid þúngann kroß hann eige ad siá. F Lióst

Lióst ad bragde litaꝛ sagde fródur, þó eg inne þíngum frá, þeim samt kynne eingenn ná.

Stordtrollbotna jafnt sem Jotnaheimar, grensa Ríke Risa nær, ránar sīke blómgad fær.

Alfaheimar adra geima sídu, avst nordur vid ægirn blá, under borda vindólfs há.

Siolar fiáder fiórer ládum stýra: **Geirfinn** Josur Jotna er, járna vesur fálka sker.

Alfur stýrer alla ríver menska, sínu ríke sæmdur dád, sunnudíkia fær ad bráđ.

Dumbur trølla Dogling oller glettum; enn **Godmund** slísa Gilve sá, **Glæsis-ísa-vollum** á.

Aller liótum uppe blótum halda, med kínge hrolle Kongarner, konstra sóllinn temia ser.

Ollum fremur idkan temur pretta, **Geirfinnur** í goldrum snar, gagnstinnur med heitíngar.

Tvær á dætur tófra þrætum vanar, flogd hin mestu meinge hiá; Mildíng feste adra þá. Ol-

Olrun svíka epter. hrika medur; heima situr fialla tól; slogdin biiur af henne kól.

Til þeirra byggda ský sem dygdum eyder, Godrun sendet Sióla bor, so hann hende bana for.

Því næst hyggur Þorir trygavann deyda, og siálfann Agda Siklingenn, svika slægda bridiann jiiún!

Son Godmundar sá sem grundum rædur, Finngeir jotna jarldóm ler; jafnann stirkia hann risarner.

Ulfur þesse iggiar messu stióre, einka dætur á ser tvær, eru sætur vænar þær.

Ein er Hlidur onnur Fridur biarta, frænings bola brikum af, beint og solu liómann gaf.

Humbur Dumbsson þó til konu Hlide, sier nú bidie sagt er frekt, seima vid bad gánge tregt.

Ulfur skilur egta þad til mála, Humbur vinne Þeingils ver, þad hann ginne handa ser;

Af Geirfinne allann skattinn stóra, sem Ulfur giálda Gilva á; Gramson valda því ei má. F 2 Veitslu

Veitslu jóla veiter Skóle jarle, og stórmenne odru þá, ítar spenna horna lá.

Fiolkunnugur fliótt mun hugur jotna, yckar skinia athafner, á þá dynia galdrarner.

Enn verda má ad vid þvi siáez bragde, ef áslum Fridar yrde nád, allvel hlýda munde rád.

Litar þannenn lykta vann nú rædu, náder gáfuz niótum sax, nótt þá sváfu allt til dags.

Svefnin fleire sæker geira runna, enda er Rímu á lided, og af grímu framordid.

Lódins farna lediu garna súra, stirda Loga glodum gef, girdir voga hlióda stef.

6. Rima.

Sunda þundar mæla menn, mikla stikla ad vanda, fulla af sulle se mál senn, sonar lóná ad blanda.

Gleimskann heimsk þad giørde mer, gríms vid stíma fyllar, støkur lakar stofna fer, styrdar virdaz illar.

Sagann bagaz sífellt má, savngur er lavngum móður, einatt treinaz efnin smá, er anner banna hróður.

Hefur gefez miðiúngs miød, mer á kera gilde, qváſers áſa ecke hrød, orð þó ſkorða vilde.

Samannlamed ſudra far, ſynder í myndar leyſe, þetta er ſlettur þundar mar, ſem þagnar magnar hreiſe.

Af ſterkra verka mer nú miøg, meiðum leiðiz yrkia, því hlírnis ſpyrnú rægſlan røg, renar klen að ſtyrkia.

Sope af dropum Aſſins enn, eymer í geimſlu kerum; Þióðum bióða þennann ſenn, þerſe ſkerſinn gerum.

Þeſſe hreſſe liðe lióſt, løndúngs bløndu ſkerſur, og giøre fiørað gumna brióſt, grand ſo andar hverſur;

Hugarins dug ſú horna lá, hræte nærfellt ſkorðum, ſkapter kraptar ſo að ſiá, ſien í tedum orðum

Máne hlána láttu láð, lióða bióðs um ſetur, lett ſo ſprette ſónar ſáð ſigtað dygt í Vetur.

Allvel falla firðum fín, fræðinn qvæða ſlíngum, ef nenuir að renna viðris vín, valið í Alhendíngum.

Stanſar mannſavngs laminn løm, lúraður kúrer valur, Rímann himer raddar tøm; ræde qvæða ſalur!

Hverva skerfur niraðs nam, niótar spiota sváiu, Njorve borinn hlírnis ham, hæru skiæra gásu.

Sender vendu svefne frá, sala dvalins beidar, vitrann litar sídann siá, sem búenn til leidar.

Fylgia ad bílgiu brattre slód, beimum heimann náde, drafnar hrafna dás vænt jód, Dyrun býr frá láde.

Sídann blídur til feck tiád, turna urnis skerder, ein þad beinust ræd eg ráð, so ri giz kínge serder.

Allvel smal̃ r avilur um mar, ólgu bólgnum renned, synda lyndann Sólundar, sneckiann þecka nenner.

Tiald eitt baldre tyrfings ler, túta sútar læger, svart med skarte samid er, svarid þarnæst fægir:

Med blæu ægis litla lión, látid í máta falldad, so apa gapi ecke sión, ála sylid tialdad.

Þá lendíng hendir grædis arís, grundum under Risa, heppnir sleppi slædar slís, fundíngs lundar blísa.

Hríng eiñ fíngra sonnum af, fródur gódann velur, glíngurs þínged þetta gaf, þarmed Arngnir selur. Ef

Ef Fríde blída hitter hnár, hugar flug sem spáer, sapt þá skapta kraka klár, kæru skæra sáer.

Grunar mune Mehann mig, Mild-íng gildur snóta, Arngnír þarna elska þig, æru kærann hóta.

Dvalinn skal eg so til siá, ad sake ei blaked rúna, enn dáda ráðinn trú mun tiá, tródann pödru dúna.

Af gulle fullar þegar þriár, þarfur arfinn Sióla, velur og selur viska klár, verkadar merkur dóla.

Blackur þackar Budlúngs ver, bur-dugum urdar stefner, fior' ef kiored frá þer sier, skrugann Dyrun nefner.

Kappar happa qvediu tiá, kólgu svelgs vid glavma, undann grundu útte þá, ondu mondull stravma.

Far um marar háfann hil, hratt fram spratt med beima, grædis þrædir gama skyl, gotur í Jotunheima.

Sels vid dvelia setred ei, sunnu runnar tiarna, vakrer strika strax af fley, stunde grundenn kiarna.

Foxid vaxid vallar var, vída frídt sem hagnar, byggder lagdar lyda þar, litu ei vitrer bragnar. F 4 Dæg-

Dægurinn frægir dreinger þriñ, dika á hnikars svanna, leiz so hreyste hetium nú, her bygd vera ei manna.

Tialde skialda niótar ná, og neste vestra leysa, under lunde einum þá, artugt svart uppreisa.

Arngnír þorna vide vid, vara tæriz kraptur, hierna meiged þreya þid, þar til snar kem aptur.

Leita ad sveitum líst mer rád, lángt og strángt ef kynne, vedrinn sied þó voxe brád, verid her firrer inne.

Skaptur krapti Sigurdur so, svara hara náde, hollara ollu held eg tvo, hreite leit á láde.

Vil eg skilia vid þig ei, vinur hineẽ qvisa, hyggium byggia hænis mey, hætta vætte og risa.

Skióme í rómu skal þeim klá, ef skunda á fund vorn beggia; Arngnír svarar einn þer frá, eg mun vegu leggia:

Skerder ferdaz fleina fort, frá þeim þá á leider, blífa flíu álfar ort, epter rett sem beider.

Þegar ad vegum þorna tír, þanna inn kann ad grunda, fiúk ómiúkaz ad Arngnír, iñañ fiñur stundar. Frost=

Frostenn rosta feiknum þeim, fylgdu igld úr hófe, veit ei teitur hvar um heim, holldur folldu próse.

Hreyste treiste hetiann sterk, horku stork þó kanne, kreikar reikar kempann merk, kuida huldur banne.

Kraptur taptiz máttar, miñst, mioll um fioll þó riúke, mædez klæda froſinn finnst, fannſinn hanns á búke.

Ordugt giordist voskum vard, vegu þegar kenna, hitte midt á háfann gard, hlideun stydia þennann.

Sem klakadur jake kempann fliótt kleggia vegg upprende, fetad getur fræk-inn ódt, fús til húsa vende.

Bygging tryggva lands um lód, lítur ríta þundur, ramlega samann rek-enn stód, rétt á slettre grundu;

Glansa fansad húsed hátt, hermt einstaka kiennde, geira freir, enn gildur brátt, gánge þángad vende.

Um lióra stórann lited fær, lundur fundíngs kasta, sier þar vera tródur tvær, tundurs mundar skasta.

Um skordur borda skarted slavt, skein af reinum svardar, **Hlid** og **Fride** hrínga lavt huecker þecker barda.

Geingur dreingur frægd sä fær, frómur ad soma háttum, fírugt dýr á dyrnar slær, dunde under i gáttum.

Skiva nærar seltur seims, sunnû brúnna þrúde, ad vite ef lite vedra geims, vætt þann gætter knúde.

Dróstrin lióſa dyrum ad, drattade latmannlega, hurd med burdum hratt úr stad, hrædd burt ædde þegar.

Sagde ad bragde hrundum her, hveitis smeit sú logar, eitthvad leitt nû úte er, ættar vætte Skógar.

Makadur klaka mein vargur, mfns. um sýn:z avgum, líkur dikis er argur, ár eda klára dravgum.

J Salenn halur ferar fliótt, funds inn sprundinn qvadde, vitrar sitir falda fliótt, freirinn geira gladde.

Hvadann ad þû liost um lád, lít-ell ríta bender, til húsa fús nû hefur nád, hyrust spyria qvende?

Norskur þorska fróns um fell, fliód-um riódur sagde, bárann skára hof-rúngs hvell, hratt mer flatt ad bragde.

Lenge streingia knorinn klavf, kólgu bólgna hræfar, þar til marar rackañ ravf, róted lióta sævar. Þund-

Þundum branda þremur þá, þreitt-um fleitte bára, haudrid snaudum hing-ad á, og himann fmis tára.

Þeckum ecki þundar frú, þá sem á nú bídum; ansa glansa nornir nú, nióte spióta frídum:

Skada madur þúngann þú, þáder á láde svana, enn Grundir sprunded nírads nú, nefna efnum hana.

Gargans biarga þunde þá, þor-na norner sínar, beinann hreina tóku ad tiá, trygd og dygder sínar.

Ur vosbúd hnosa vigra grer, vel-la þellann náde; **Hlidur** blíd þá brosa ser, brátt á hátt þann tiáde:

Eingenn lenge sveitenn ser, slíkt þvílíkt endeme, med þreke loku þesse er, þegnenn Kóngs gerseme.

Fridur Hlidar ordum anns, aptur háit so gefur, veit ei teit hvad briótur brands, bráens sá til hefur.

Spánga slaungu spelegt spiall, spióta ei briótur vegur, litars navt á fíngra fiall, **Fridar** sídañ dregur.

Fridur blídum þockum þá, þundi hryndinn qvedur, horfir giorvann hríng-enn á, hita litum medur. Valinn

Valíun talar tródann slíng, tærʒ aʒ kiærleiks hotíun, lavna ravn mun þetta þíng, þiassa bassa nióte.

Til náda gádu neuna senn; navm: er savma þráða, þernann kerna ad spyr enn, eykur kraka sáda.

Gestur sesta hvar mun her, hofʒ gann gøfga dire? **Fridur** þíder her hiá mer, halur skal iá kúra.

Odins glódar hrister blavt, hægdi ar nægd hiá sprunde, og slódin fróda nistis navt, nægdar þægd af lundi.

Kunnug sannar oldinn ad, ála báls af þunde, ſinu Rínar logar þad, líka ríkre munde.

Mara ordt fargaʒ rædu raf, rúms í húme sínu, ferdum gerde inna af, avdar tródu sínum.

Sagner magnar dravms af dal, día glíu lilia, í navder davda nítann hal, nú mun frúenn vilia.

Godrun voda kiád er troll tíngʒ nd kínge hvéckium, slíker líka ættinn øll, illrar villings brecku.

Vid Gram hamóra **Gersiñ** þañ, giafteig eiga samann, þegnum gegnum þels um rann, þyker ei miked gaman. Fin-

Finna minn eg fødur hlýt, fiád-
ann dáda sanne, rett mot prettum rav-
nar nýt, rád hanns riáde svanne.

Gete metenn jotna jálk, jallinn
smiallur þeige, blóta fliota bragda skálk,
bleckt, þad tekz þá eige.

Vanda frænda þinna þú, þrátt
mátt aptur vitia, hradur madur hárs
á frú, og híngad slíngva flytia.

Lúa snúenn frægur frá, **Fridar**
blídu tiedre, ríta nýtur reiser þá, riós-
dur í gódu vedre.

Svinna finna Segge vann, sídañ
frída leider, hann í svanna reisugt rann,
randar banda meide.

Sátu káter sætum med, sæmdar
dæmder hródre, epter rett var lætis led,
lynde í yndes gródre.

Einginn lenge niósna nam, neitt
umbreytne slíka, ad jólum róla fór so
frañ, frídum tídenn líka.

Ræsis **Glæsis** vetur ver, valla
jallinn dyggur, í hroda bodid hradar
ser, hilldings gylldid þiggur.

Skordann borda hitte hír, hróðust
Fodur blídann, magn fagnadar brúde
býr, beiter hneita sídann. Ræda

Ræda bæde lenge leynt, láda ráð-
ur og svanne, af þvk skrafe avngvum
greint, int er kynt se manne.

Fridur sidann qvedia kañ, kapp-
ann happa sanna, lofninn ofnis leita
vañ, liost til Fostbrædranna.

Þroska roskva bragna beint, beider
leid ser fylgia, Jallinn sniall er hvorgi
hreint, hrædist fædi ilgia.

Nú sem búenn ullur er, óma
liómans þunna; af stad hradur fiku fer,
freir med geira runna.

A breidum leidum þiassa þeir, þiak-
ader spaker roddu, siá ad fráer Sveinar
tveir, sniallann jarlenn qvoddu.

Ad bólstad Sióla buduz señ, bylg-
iu fylgia glansa, dreifir hreifur álma
enn, itum nýtir ansar:

Frídast vidar fylgdar lid, fæst mer
glæst um stunder, skríded frá lídum
skræfur þid, skiótt heim ódt á grunder.

Dreinger avngvu ad sidur samt,
sveit med teitre runnu, enn jarliñ sniall-
ur skins med skamt, skodade hvad þeir
unnu.

Vkratír þá vakte svar, varnid
barna feidum, hótinn liót opt heim-
skunnar

skunnar, hánga af úngra gerdum.

Orvaborvar inna frí, eige vegenn sporum, gamansamer giorum því, gis ad slísa forum.

Aptur skapte mál vid meñ, meid-er breidra silgia, davdenn ravdi eyder enn, oß ef þeß er fylgia.

Ad sveinum hreinum hanska brá, huldur duldar rádum, mynd þeir hun-da hofdu þá, og hinna í sporinn trá-du.

Reisuger geisa áfrañ ódt, axa vaxner þorar, og rola ad sólar fiollum fliott, fletinu jotuns stóra.

Bragna fagna **Finngeir** fer, flócke brockur rúna, jarüm kallar so med ser, sverda skérder núna,

Leider breida hann í holl, hond med ondgegnt vege, roskvum hoskust hyrdinn oll, hleckta geck med sveiger.

Líta ríta margann má, meider seid þó kanne, fyrer vera Fylker hiá, fussa þussa ranne.

Veisla ad beidslu Vísis þá, vaxa strax þar munde, spenna nenna horna inn há, hverinn kera dunde.

Kóter

Káter úr máta stavpinn stór,
strætinn væta góma, láta, so gáted
gleimaz for, greitt ei skeittu sóma.

Drussa þussleg veislan var, vín
sem svínenn koka, grávuger nádu gleipa
þar, gálar úr skálum hroka.

Golar skolar skúmid vel, skoll sem
trollinn brúka, bol holer um barka hvel,
biórenn stórum slúka.

Jdann nidur vomb í vall, verka-
de sterk med dárum, opt í hvopta skú-
med skall, skavt út savta nárum.

Jarder svardar jotna enn, jusu
gusum horna, þótte dróttum þeinkia
menn, ad þrite vited forna.

Finngeir spinnur spurn med spekt,
og spiallar jarlinn vidur, hernu mer
þad hermed frekt hvorninn þarna ydur?

Seppar heppnaz hafa tveir, her
sem þer med skunda? bavga avgna bera
þeir, bragna enn eige hunda.

Sende kendum rædu raf, Ræsir
Glæsisvalla, Mildíng gildur mer
nú gaf; má þá vitra kalla.

Odin báda ádur gaf, ósa kiósa
hreiter; aptur skapte Skioldúng skraf,
skædur og rædu breiter: Þeinke

Þeinke eg ſkeinker þú nú mer, þá ſo fá, eg mege; ſtrídur hlíder ſtordar ver, ſtálpada hvolpa eige.

Odíns reide ei ſo mer, yfer hofſ- ud leider, ad gerſeme þeſſe gefe eg þer, Gramur ſem umbeider.

Vilda eg heldur Skioldúng ſkír, ſem ſkelfer biálſa þundar, vinne ſlinnur drep vargs dýr, dáda ſiádur hunda.

Gnott íþrótta reinum rett, rómaz ſómenn ydur, vedfed af mer ſe nú ſett, ſama og Gramur bidur.

Líkade ríkum Brúſá bur; brátt á hátt þann tiáde, glímu ſlím þá grund rádur, gerum her á láde.

Brands ſo anſar geir mót Gram, grunlavſt mun þad vera, vidur ydar hor- ku ham, hreiſte ei treyſtumz bera.

Ekka ríkum ſómer ſenn, Siklíng miklum þeige, ad fánge gánger móts vid menn, mátt þinn fátt þó beyge.

Af vareygd ſpare Víſer abl, van- ur bana ſkeinum, heldur á velde tigge tabl, tokum og ſpaker reynum.

Gladur qvad ſo ſkylde ſke, Skioldúng galdra þióda, býdur líd ad ſókt því ſe, ſig- ur tablid góda. G Tabl-

Tablſins able leika lyſt, ládrádend=
ur tiádu, hiner viner ſiolms fyrſt, fína
vínid þádu.

Brade madur Budlúngs het,
bragda ſlagda nóte, undann þundum
álma let, ecke hreckia ſóte.

Jotna drottne jafnann ſá, jók þá
klóku hrecke, ſtærſtum næſtur Hilmir hiá,
hvatur ſat á becke.

Sagdra ſlagda Stýrir ſtans, ſikſla-
de teblíng lenge, lá vid þá ad briótur
brands, bláfrets mátid fenge.

Brade qvad ef Budlúng má,
brúke leik upp betur; jarlinn hallar hen-
de frá, hliódur og riodann ſetur.

Spurde burda kræfur karl, krók er
ſlókenn rette, því ei tígenn þegar jarl,
þá til máted ſette?

Reidur greider ſvared ſett, ſídſkeggs
grídar álfur, liz mer víſt ad Lofdúng
rett, leike nú ſmeikur ſiálfur.

Ei mót tveimur vediad var, vinn-
íng minn þú níder, radn er ad lavniz
pretta par, plátu briót um ſíder.

Unninn runnur kialars qveiks, qvad
þá **Brade** munde; ſpyrium fyrr ad
lokum leiks, lands hañ anſar þunde. Gló=

Glófans prófar lieda lýst, lundur mundar snióa, Handskann kanske hart feck hríst, hunda mind þeir sóa.

Haralds þar hinn vaske ver, vid ei bidir setur, lióma Skioome á lopte fer, Lesdúngs hefd ei metur.

Hoggur snoggur geirinn gall, greider nodru bóla, skifer stísinn fálka fiall, frægur hægra Siola.

Rákad skákar tekur tafl, tundurs sunda niótur, enn valgrund munda skeinn skafl, úr skeidum leider fliótur.

Branda skada brodda grer, bistañ lister qveikia, bófans: ófrínt brúna glęr, býnge úr stíngur reikia.

Opinn snópar hefia há, hvell so fellenn skiálfa, hrópar glópa herrañ á, haddíngs nadda álfa.

Jardar vordur Jotnalands, iárna árnar briótum, þessum seß í drepvargs dans, og davda navda fliótum.

Látum átu úlfa líds, eyda leidann spreinge, kialars svalann fús til frids, feigenn þeiger lenge.

Sagner fagna leina lund, liede siedur bragur, þagner magnar greina grund, gede medur bagur,

7. Ríma.

Hvatmóds byngur farma fer, framm af þagnar lande, Frumhendíngar háttur her, hreifer sagnar blande.

Vøku stunder vitrum líd, vef eg liódin samann, hepte blund, enn hreppe fríd, hógvært þióðinn gaman.

Hefur lenge siktad sist, suttúngs horna løgr; dicktar eingenn valinn víst, veß yfer fornar Søgur

Mæda qvader marga menn, mærder skamta tídum, qvæda rader yrkia enn, ecke taamt er lídum.

Rúms þá gnæfer røkvad tiald, røgnis bedin døckva, óma hæfer avga giald, íta gledie kløckva.

Øldinn dosinn er ad siá, iggiar vín si birder, eins og sosinn falle frá, fistskuna sína virder.

Fótt minn slióte fialars jór, slæde stravma vidur, synder hann móte síst ofmiór, síd høtts stravma idu.

Má þad bíta opt mig á, óma er valltur feingur, eins ad líta utann á, og þá halltur geingur.

O! þer búar ása sals, innid vøkvid liódа, þánka grúa þickiu tals, þúngann sløckvid gróda.

Opt á qvølldinn ættu þer, ef ei vana breited, alda øldúngs horna hver, hella á grana leite.

Suttúngs ſkerfur hirge her, hygg- iu fløtinn beima, kalt i erfe kome þer, Kóngſins Jotúnheima.

Er mer grunur Aſaþoor, ætli juck til kera, þickur mun og þundar biór, þar nú vruckinn vera.

Jlmſætt hvera horna hrun, hel- blinds dryge fundur, þióðum bera miød- inn mun, mædra níu kundur.

Hreſſing næſta høll er ſlikt, hel- gedóm umtalar, lifgun ſtærſta lækníng likt, líða gómum ſvalar.

Skal ei lengur lángbards þer, lag- ar rappa af gædum, ſeint á gengur ſøguna her, ſvoſnis ſlappa rædum.

Froſta brotin flædar hind, fyrre hallas gáde, ſem Fylker þrotinn fridar mind, ſanta kalla náde.

Davdann makid megdum þer, mælte karlinn tedur: báda takid heing- ed Hier, hreckia jarlinn medur.

Þrælar ódir Budlúngs bod, brá- de þreita ad ſtundu, jotun móder ſtrax þar ſtód, Stiller veita mundu.

Líker svǽnum drukner dátt, drussar mióg ølvader, hugduz sýna þegnum þrátt, þussar slog bølvader.

Stióra grimdar hrumner hál, hýrinn beriaz dugde, grípur þundar bitra bál, búinn veriaz hugde.

Þegnar strax í háfa holl, hollda tvo siá gánga, annar varinn var sem troll, vidris brá til fánga.

Vørdur minne annar er, idu lióma þundar, eisu stinnur bitra ber, brádt til skióma fundar.

Þumbur trolla Tiggia son, til med Arngnir bráde, Ulfe holler hárs á qvon, her eru komner báder.

Ad jotna Fodur, stiklar stór, stefner navda vandur, unda lødurs sem þvǽ siór, sýner ravda klandur.

Merker sveitinn Þumbur þá þúng vill hogginn greida, sterkur hneite unda á, ólma skrogginn meida.

Sóktu báder Siklings bur, Siólaum hrío og þesse, orku brádur einhendur, ossa strídid hvesser.

Máttu talder meidslum vid, mein sig þúngum vara, af þeim galda vrpi nid, ei þorúnginn spara.

Mikl

Mikel hæfer málma fár, Mildíngs nádu stunda, enn so vard æfur hrumner hár, hrucku hàder undaun.

Feiger dreinger fundu hrap, fyrer branda stiane, jarlsins meinge driúgum drap, dólgurinn handar vane.

Veitslu hallar gránar greint, gaman sneidez fridur, sókte jarlenn Brada heint, báder reidaz vidur.

Ottafrekañ orkañ stór, aflar Seggia monnum, dreirinn leka driúgum fór, dörs af beggia onnum.

Offa ríkier hetiann hver, heyrnar lustu fiollum, báder líker hermez her, handrommustu Trollum.

Jotun Brade ólmur er, orgu flagde líkur, eykur skada adsókner, íllsku brägda ríkur.

Sigurdur veit ad Ulfur ei, opsa hrockur móte, gaors ad þreita þundar þey, þá í nockru hóte.

Brá hinn flióte svidris senn, suñu ad stála þunde, annaun fótinn tyrfíngs tenn, togg af fálu kunde.

Misse stodu digur datt, dreirug egginn meidde, jarl med glódu hnikars hratt, hagle seggenn deydde. G 4 Fley=

Fleyra greiner fráſogn her, fólſku trilder herda, marger í einu adburder, orku fylder verda.

Arngnír eykur fleina ſiúk, flogdum ſkeinur ſelde, jotna feiker brádt um búk, baleiks hreinum elde.

Jarlſins meinge undrar enn, á hanns krapte ſtravngum, vægde lenge ſvørtum ſenn, ſverda rapte avngvum.

Ølrun lítur adſókner, **Arngnírs** hrókum ſpilla, hana bítur brædiñ þver, hibſaz tók nu illa.

Seims ad baldre æder ódt, ilſku flegdann lióta, full af galdre þreitte þrótt, þo med hegdann lióta.

Málma hnecker móte ſnír, mæker brá ad ſkeſſu, bítur ecke bølverks fyr, baleiks þá í meſſu.

Kaſtar ſverde jotuns jód, jafnſkiótt ſpenna náde, ſviptur gerde ſaddur móð, ſídann henne á láde.

Ogna ſtravng var adgángs hríd, aſtræníng ei ſparde, datt aflavng þó ſú um ſíd, ſem ad hríngenn varde.

Hálka blódug hiriu þar, hriggiar dóſañ keñer, under módug **Ølrun** var enn **Arngnír** ofaná heñe.

Láu

Láu bæde í sundla sett, so um lángs ann tíma, hardre mæde haldenn rett, hofdu strángann síma.

Sem nú þannenn so stendur, sóaz mellu æde, einn stór glannenn orendur, ofaná fellur bæde.

Jofur dígur Jotna enn, Jarlsins sóar gronnum, illudlegur skýnez senn, svelnir óar monnum.

Bumbur rædur þussann á, þroska treyster sínum, hrumner skædur hetiu þá, hremsum kreister sínum.

Trolldóm setter fángbrogd frek, færdu horkusamer, þúngt sem lett á lavsu lek, lúduz orkuramer.

Jotna þróttenn jordinn þá, jafnast stunde vidur, líkaz þótte hollenn há, hrapa munde nidur.

Trolla jardar Niblúngs nid, nade mæded veita, svíptur hardar vominn vid, vilde bæde þreyta.

Sígurdur þrætur þeirra sá; þángad vende ad stundu, sverded lætur feita slá, sólans lenda grundu.

Diúpar runnu æda ár, urnisl baga sættu, unda brunna alravd tár, andlit fagar vættu.

 Mátt-

Máttar flyckid meste jór, meira eingenn dregur, þioa sticked frá honum for; Jiolner reinged vegur.

Sverds nær funur sára tak, sá er þióum sleppte, Humbe vinnur banſett blak, brátt sá ovit hreppte.

Jotna maka heiptar hver, hyggur bólgu settur, Sigurd taka fálma fer, sleigenn dolgur grettur.

Hamallt undann hopa nam, hrumni álma riódur, bitrann mundar geiser Gram, grimnis salma biódur.

Skioome glumde sáred svall, seggs af hogge kynstra, hiorenn numde havka fiall, hart af skrogge vinstra.

Veisar modur vala strynd, vanadur lúrinn skrapte, geisar odur mennskre mynd, mellu burinn tapte.

Vidraknadur þettur þá, þúnga klumbu skekur, orku hradur enned á, avlans, Humbur rekur.

Beiglud stockur brúna jord, báls af víga navdu, heila klockur vígs á voll, vomurinn hnígur davdur.

Haggium þettu mennsker menn, meidum serkia bióda, jotnum glettur juku enn, járna sterker riódar. Frægd=

Frægdargiarner ſÿriar ſiúr, ſloktu um lióma munder, felagarner fleina ſkúr, feiktu um rómu grunder.

Ulfur lætur vigra vond, voudra húder lara, vors vid þrætur Hilmis hond, heila búder para.

Vid þá diñu vigra hríd, voner ſneidduſt fridar, þánka grimmer þó um ſíd, þuſſar beidduz grida.

Grunda vordur kyrker kífs, kundum fálu tiede, og úngiordum únda≈ kníſs, óma báled liede.

Emer tíu **Ulfe** hiá, epter hiordu ravder, hiner í ſtíu heliar þá, hníga giordu davder.

Arngnirs ſídann Sióla ver, ſoknar meigenn dyggur, hliódnar, blídann geira grer, garpenn veigenn hyggur.

Heita vann á þrekenn þegn, **Þumb** og med ſer bidur, leita hann því máttar megn, miked leder ydur.

Lenge í ravdum valnum vann, vaſinn dreira lodrum, ſlengia davdum hals≈ num hayn, hvorium þeirra af odrum.

Fañ umſíder frægdar mann, flagdid ſár nýſtaude, qverka hlíder hennár hann, hondum adþríſtaude. Styrd≈

Styrdur og lúinn stód upp snar, stáls úr ledin ravdre, járnúm búinn jafnskiótt þar, jotna af bedin davdre.

Aller prísa **Arngrirs** þrótt, afls og lucku vegna, sem hundvísa heiptar ódt, hafde skruckn slegna.

Af orende **hnitud** hann, hríngenn góda tekur, og afhender þeim so þann, þundar glóder skekur.

Packer fridar gallt ígien, Grams son spióta skerder z róman strída seggium sien, sídan þriota gerde.

Jallsens mátte hefdar hald, hyggia ad rette kavda, skilid átte Skiold-úngs vald, skrúmnis efter davda.

Erfid sette veitslan var, Vísis sig-innd bána, drykiu metter þussar þar, því tignndu hana.

Visku stadar **Ulfe** ódt, allar stetter hlída, ko ónadur kiorinn skiótt, Kóngur settur lída.

Humbur næsta Stóla sat, so má kannad standa, **Sigurd** hæstann Sikíng mat, ser til annarar handar.

Humbs hiá arfa **Arngnir** er, essia metter sæte, ersed diarfa fram so ser, frídt í epterlæte.

Tigge

Tigge lætur segia sveit, sands um geima skunda, siálfur mætur reiste um reit, Ræs:r heim til **Grunda.**

Gram nýkríndum fagna slód, og frídum bregnum sniöllum, heidur syndu Hilmis jód, hlusta ad sognum öllum.

Hetium kænum hefdar prís, hyrda inn leyste sterka, þeim **Norrænu** virdíng vís, veitiz hreyste verka.

Hlíde frá eg hira feck, Hilmis senia mogur, sett var þá á brúdar beck, bríken menia fogur.

Vegleg dryckian virdum rís, vínsid kætte goma, tregleg þyckia grand ei gís, gledenn mætte sóma.

Þegar endud veitslan var, Vister retter þiódum, hradi burt renndu hofdíngiar, hrannar metter glódum:

Sigurd bæde sæmde af, svelnis mále hvíta, oll herklæde Ödlíng gaf, eingínn stál er bíta.

Voru giord ei værne hrein, valsjels forda grondum, borinn hord ei betre nein, beint á nordurlondum.

Sigmund fríoann sæmde seim, Siklíng Risa grundar, vildu sídann halda heim, Hetiur blísa mundar Fræg:

Frægdum vendur **Arngnir** ad, Odlíngs víkur bordum, sóma kendur Budlúng bad, bert med slíkum ordum.

Medann ei fretted míns til láts, Mildíng þíde laungum, liliu netta gefuar gráts, giptid **Fride** aungvum.

So mun vilia suna flióts, foldin, Jofur spiallar, fegur þilia góens griots, girniz þig yfer alla.

Dvaler lesta garpa ged, Gram vid varla stamann, qvødduz mesta kærleik med, kappar aller samann.

Arngnir blídur qvedium qveid, qvendis leystra hóta; blómleg **Fridur** leidde á leid, londúngs gneista brióta.

Jotuns raddar jordu á, og járnhavß lester ilia, þar nærstadder þegnar siá, þótte mest ad skilia.

Virdte hreinann stála staf, strønd sem glossa unne, skirtu eina góda gaf, grimnis blossa runne.

Attu lenge ástmenn hanns, íggiar serkenn þunna, máttu eingenn meidsle brands, myrda sverda runna.

Kappar snarer kreika á bravt, karsa þræda ad túne, þar í marar máte slavt, mønduls flædar húne. Stíga

Stíga á Skip enn vinda vod, vinur bála Þande, geck í svip því storma stod, studde á ála lande.

Hvals um gliúfur Þríste þá, Þangs so hollinu stunde, ægis dúfu bylgiann blá, Brwsa-Fiollenn under.

Hetiur tiodra festum fliótt, flædar valinn góda, foldar slóder feta ódt, fundu dvalin fróda.

Litar kátur kunne rád, kappa ad spyria fretta; enn þeir gátu aptur tiád, allt honum sagt af letta;

Avstre seger vilta eg víst, vonu sins glirnur davda, so þad greyed sæe síst, segge edur fyrninn navda.

Drottníng Agda dygda slok, davf í gerdum fridar, svika bragda ræker rok, ad raska ferdum ydar.

Hef eg í vetur siálfur sett, so fyrer byckiu snavda, ad bridiann metur brøgdum mett, báda yckur davda.

Meidslin ravna margvísleg, mellu hrøre blota, vondulavna vænter mig, vopna giore briótar.

Varez grídar vondsku þier, vid hennar hreckum siáed, so qvenn-nídes heipter her, holdar ecke fáed. Sæsu

Gæfu sneida gydíu má, gustur brádur sagde, hiriu leida heime frá; hann á ráded lagde.

Sikia glansa sæmdur eñ, Sudre af briótum randa, fyrer hanns tiáda trúskapenu, tídt í liótum vanda.

Þadann reister slíta for, fríder lundar boga, sierhvor treyste huldur hior, heim til skunda Voga.

Hildar þiónin hvor af þrótt, hrakníng misiu vega, gomlu hiónun frændum fliótt, fagna lystelega.

J sogdum dveliaz sáma stad, svidris blik er reyna; sex þá tolduft Sumre ad, settar vikur einar.

Arngnir fedur epter med, unde gæter hrínga, sára ledurs gavta ged, girniz fætur þvínga.

Blóma reidda svipta sút, sálma bióda styrïär, sóma leidda sídann út, sínar slóder byria.

Oskum dáda krÿnder kurt, qvedduz gavtar mialla; hetiur bádar halda burt, heim um bravter fialla.

Þar um stunder lestum lavk, lióð um bragda smeite, minnis grunda herians havk, heim til Agda beite. Drott-

Drotníng heldur Doglíngs bor, davdan gifte kalda, svikum veldur illsku or, Odlíngs ristenn falda.

Sagde hreinann Siklíng vid, sel iann lofnar gráta, veitslu eina Visis lid, vil eg stofna láta.

Seggnum fagna Sumre ber, forgar lesta ecka, látid bragna hoska her, Hilmir flesta drecka.

Pigge biórinn vorir vkst, viner svipter modi; jarlinn Porir sinie sist, Siklíngs niptar flóde.

Grædis loga gerdur má, Gilfe veita sagde, skálar voga skersinn þá, skal því heita ad braude.

Dryckiu magnar dreingia val, drósin, syner blóma, kappar fagna Kongs í sal, tiæter vfued góma.

Dúka norninn dryckinn ódt, drenge spenna bidur, fyllte hornenn, skipar skiótt, skotnum renna nidur.

Olvud þiódinn Odlíngs vard, ofdryckiuna háde, sagna hlióð um sinnes gard, svik ei gruna náde.

Vilde gledia virda ged, viela meinum hagar, Hilmis bedia horpu med, hlióda greiner lagar.

 Sla-

Slage þída dansa drós, dýra velur menge, -brage frída sünnu siós, seliann elur lenge.

Haller dofna heila-ranns, hollda flestrã nenna, fioldinn Sofnar fiell í stans, tyrer lestre hennar.

Sídann háttur heiter sá, bríngs med sogdu þornum, viela slåttur gydiu grá, **Godrunar brogdinn fornu.**

Unads dunde horpu hlióð, hels sem lýser banne; vár upphrundid heyre þiod, hurd á Vísis ranne.

J bríníum hóltum hetlur tvær, hvarma róser skeda, ser innsÿhta þordu þær, þaktar lióse boda.

Framann ad Doglíngs drósar kniám, diarfer runnu bragnar, vidur hvad þar hvorge rám, harpann **Guñu** þagnar.

Sióla bur í syrpu skavt, selde tabl med hríuge; greidde svor mer þúnga þravt, þitt hefur aflad kínge.

Hann óseimenn syrpu sinn, sokum gladde travdur; feigur heiminn fadir þinn, **Fínngeir** qvadde davdur.

Vænter tarl ad vella lín, vígd med bóle linna, til **Valhallar** vitie sín, vill þig Sióle finna. Sort-

Sortnar bragdid syrpu brádt, svipinn þrytur góda, bolvad flagdid heliar hátt, brands á nita rioda.

Vilde hiala gydiann grett, galdra krapt er vekur, þá án dvalar Sigmund sett, sverd í kiaptinn rekur.

Hlióp á lag úr gine gavs, glessinn dreira blendur, Sigmund tagur Fís tóns tavs, sliótt adkeirer hendur.

Mátte eingenn málma bør, meñ skur skessu standa; frækinn drengur kifs vid kior, kravp fyrer þessum standa.

Hilmis kundur hálsin á, hyriu mæk er reidde, tók í sundur fiore frá, flagd id klækia leidde.

Flagdsins læte firna liót, sirda vekur snialla, hiarta sætis hyrdslur sliót, hrædslann tekur alla.

Sáu þeir hvar bísna blár, bolurinn spriklar gilde, eins og þar í Nifl heim nár, núna stikla vilde.

Lysi giæfu liómin þeim, loks so nálid endi, sem í kiæfu heliar heim, reckia fálu sendi.

Hlít eg modur enda enn, óma klíd vi stirda, níte hrodur sendan señ, sóma lli bid virda.

8. Rima.

Bølverks løgur belia má, burt úr portum qvæda, vilie føgur sveit-inn siá, soddann bøgur blusta á.

Mærder spiallar mála qvørn, meire ef heyra bæge, øldeun snialla glede giørn, golnis halla bliks úr tiørn

Sólinn fædir frosid lád, frómann blóma gefur, øldum mæde eyda tiád, allteins qvædinn dável skrád.

Enn minn er stirdur bodnar biór, bydst hann síst þeim hyggnu, lítilsvirdur mælsku miór, mentum firdur visku sliór.

Sloginn af dáe fiærre mer, Philomela singur, Achus láu ambátter, ørn ad náum skialdann fer.

Avngver lengur eyrum nær, unads duna savngvar, hliómur geingur flióda fiær, fidlu strengur ecke slær.

Savngs ár gala seimur skír, sorgum fargar eige, dvergmáls hala hreimur hír, og hróps qvøldsmala eymur flyr.

Svanur qvaka síst heyrez, sale valer flya, so vill slaka lióda lyst, liggur klaka under mist.

Hrings af niørdum herme er mer hródur lióda fagur, á Vestfiordum vid her, í vísna giørdum hreifde ser.

Mær-

Mærdeslíngar þagna þeir, þroten̄ þnot er qvæda, rædur slíngar magna ei meir; munn æblíngar kraptur deyr.

Havkar fagrer hleidólfs fars, hlacka ecke um stunder, krummar magrer kialars mars, qvaka gagrer háttu starfs.

Einn af þessum øllo med sann, idinn bídur qveda, óds í messum málstamann, mærdar vessum líted ann.

Siniar ríngur geira grer, gródre hrodrar tæra, utann ad hrínge álfarner, og under singe dvergarner;

Sudre forne vinur víst, valla hallar lage, fyrer þornesavngva síst, snemma ad morgne, hann þar til byst.

Ef þá fengez avstra lid, ecke reckar qvíde, ad þar genge máls á mid mælsku enges sádkornid.

Hvor sem gladur hreppte þá, hródrar lióð ad príða, eingenn madur avmkva má, óma miadar þinge á.

Ad þar spialle odar sny, Odlíngs bedin vouda, er svidris hallar sunna frí, færde á sialle heliar því.

Dreira strokuum dæmde þiod, davdann navda bridin; á burt foknum lífs á lód, lenge af Skrocknum ótte slód.

 Sig

Sig vid reiste Sigmundur, sniall já falled lúde; qvenu hreiste kappsamur, Konge leyste Sigurdur.

Hilmer tekur honum nu, hañs so ansar mále, oß miog sekur iggs á frú, illa vekur qvedin þú;

Þo nú fiore se hún svipt, svarade Hare Könge, sú var kiorinn skessu skrift, skal hún þer ei leingur gipt.

Hefde sviked hirlann þig, hier sem ver nú prófum, med atvik so illskulig, ofur miked hrelde mig.

Bravt óstadur siol í frá, flagdsins sagdre Horpu, tók þar hradur brandenn blá, bann eytradur miog var sá.

Aller sanna svika seid, sú hafe búed grimma, Kóngsins manna mellann reid, miog forbanna hana um leid.

Mildíng lauve þeir soguna senn, sinna inna ferda, og bádu glansa ullum enn; á henne stansar flesta menn.

Tabled góda og góens kíng, Gram allt saman færa, og fiordar glóda fásien þíng, fleyre bióda þeim Odlkng.

Kolgubáled Kóngsinns frídt, kala alin þider, vid klæddar siále kempur þídt,

Þídt, kiærleiks máled hóf so blídt.

Oskop stiptad mavra morn, mer sú ferleg hefur, og heidre svíptan svika norn, ef Siöla ei giftann stydde forn.

Vid trollmare refla ríst, rog minn mogur neyde, enn fyrst hiarer er mín lyst, ad SNARFARE þú kallez.

Búkur hyriu brenndur var, býdur líd so Granmur, til eymiriu allur þar, í eysu tiriu glódernar.

Oskunne gríta úr á sió, enn var á grønnum Tiggia, med sánýta minnús skrá má, hana slíta Soguna frá.

Þókte mækia ullum eyms, íra dýrer þórar, fremd alltæka fiár og seims, frægd tilsækia Jötunheims.

Eitt sinn ræder Odlíngs ver, ódt vid Drótta Stýrer, skiked oss bæde skip og her, skilfings klæde þurfum ver.

Hernad þreyta girnez ged, grædis þræda sloder, frægdar leita fýsumz med, fylgdinn neita se oss led.

Vigurs hreggia Vordur sniall, voldugur holda spurde, hiors vid segge í hildar spiall, hvad tillegge Hoorer Jall.

Skeider fim hann skilur á, skær oß tæra mune, med afla grimma íta ad slá, í þá dimmu geira þrá.

Eg jafn talda órma siós, ydkur skicka eg meinge, til ad halda hiedins drós, med hvíta falda rínar liós.

Kongson mæler ekk vid snar, kempur lempnar snúe, ódt á dælu andernar, æskia kælu vodernar.

Heilsur kliádu hetiurnar, hvidum qvidu ei stiriar, andlit trádu eliunar; áls ad láde dveliunar.

Þá brinhosa freir. nú fer, fram ad glavma leidum, syndnz brosa seggia her, síldar mosa filarner.

Lavgader elde lara bíngs, lande undan snern, med samhelde huglar hríngs, hardt um veldid avstrænkngs.

Hræsvelgs siádra beine blær, blakte spakt um húna, kolgu drædrar hindum þvær, hofrúnas jadra risin þær.

Ellier þrædu út í lond, af um hafed kalda, seglinn rædda sundur þond, súder frædu eymia bond.

Hádiz róma hafs um bý, hræ Sæ-kónga lutu, litadez Skíoome undum í, afladiz sóme mest af því. Sig-

Sigur í branda sókn hvorre, Sigge Þiggur lenge, ymsra landa avdæse, og allrahanda dýrgripe.

Þad missere næstu nú, niótar spióta heria, safnande ser gripa grú, gonduls vera fylgdenn sú.

Ad þar skvaldur ódar snír, ádur tiád er meinge, Kóng Hroaldur fróned slýr, feck Haraldur sigur dýr.

Opt á ríke Haralds hann, heria giorer sídann, kíss þó yke kostenn þann, kempu líka eckert vann.

Ad Holmgordum avstur Þok, ísgldur siglde Stiller, úr þeim hordum unda gnk, írs med niordum mars um bý.

Kiærn í rádum Falgeir fann, fosnis osna Þundur, vinskaps rádum hellt vid hann, hanns á ládum dvelia vann.

Miog ófrægde Harald hann, hal þann Falgeir vidur, Siola rægde saklavsann, seggia mægder spilla kann.

Beidde hinn sterka ad stidia sig, stól so Sióla næde, med hildar verka hrotta stig, og hnikars serkia stála rig.

Skal eg greida Skattenn her, skrafade slafurs done, ef **Haraldi** deyda hiálpar mer, haµns og eyna siornaner.

Hefur í sinne Hilmer sá, Herfer her ad búa, í heliar mynne holda ad slá, haµdred vinna efter á.

Gaf miög lítenn gaum þar ad, **Garda** Vordur slægur, þó **Hroald** skrítinn herme þad, Hilmis bitinn ojöfn qvad.

Veit eg heitann hug mer á, hefur eflaµst Siöle, síðann neita nam eg þá Riflúng veita skatt ad fá.

Enn eg veit þad einskis verdt, eydir reidin fride, því til get ad Hilmir herdt, hatrid lete þad óerst.

Hættu skrafe Hilmerar, hreckia smeck þó geime; rædu skafe fialars far, flýtur af til **Noreyar.**

Haraldur ramur hiörs í þrá, holda valde dýra, sóknum ramur ser í hiá, senda Gramur hyggur þá.

Vafder brande þegnar þier, þeised reisu mína, ad **Gardalande** lóns um ver, af lid heimtande skatta mer.

Ef giorer ad sinia Geire-Fals, greined reyner stála, jel skule dynia svidris fals, svart og briniad fólkid hals.

Sender reiddu segl um mar, sal þeir Falgeirs hittu, erindinn greiddu Þeingils par, þeim á beiddu úrlavsnar.

Inned Styrer Agdalands, íllur Stiller sagde, med avdinn dýra og fiárins fans, firda hýra eg send til hañs.

A tilsettum tíma skal, tundrid sunda greida, frægdar mettum heidurs hal, helduren lettum branda yal.

Sigler menge um saltann hyl, snart heim diarft á Agder, Siola feingenn segia stil, sosem genged hafde til.

Yfterlætur Vísir vel, virda ferd og tiede, fyrst ei grætur þundar þiel, þad eg bætur stórar tel.

Enn fláráður Fylker sá, fleckadur hreck kann dylia, fyrst mer ádur Siklíng sá, siniade brádur skatt ad fá,

Nodru granda nióta so, nefner efned qvæda, einatt branda í undum þvo, avsturlanda Jarla tvo.

Hrode annar lavngum lid, let þeß getur falla, Rwde bannar gorpum grid, gonduls ranna voktu frid. Yrs

Yrs á teignum eda korg, idum nidur stoktu, med unda fleigum óms á torg, í Aldeidu sátu borg.

Voru þesser vid eignar, vonder fiondum líker, rómu hresser hofdíngiar, hnikars-vessa fullhugar.

Otte flestum af þeim stód, ætid strída þora, skemdar gester skiæder þiod, skálkar mester heims um slód.

Verde Garda Víkingar, vildu ei skildur greida; mód því barda bender snar, Budlúng hardann af því bar.

Bod í leine bragnúng let, brædrum skiædur styria, þá í slema syste hret, forniótsmeyna gefa het.

Skatta rífur Skioldúng gaf, skír því hlírum treyste, ef í kífe hríngs um haf, Harald Iífe tæki af.

Hroald aptur hanns á stól, hefja eflaust skylde, so heidur skaptann senge fól, fyrrum taptann under Sól.

Svika hrokur sem áqvad, snarerfara vilia, eggia móked efla í stad, allvel tóku under þad.

Um Kyrialabotna brádt, brædur lide stefna, í þann talinn tyrfíngs slátt, trútt med valinn flocka drátt. Hro-

Hroald lika Hilmer bió, herinn fer til skeida, mens skýia sunnu dró, sídann víkia hvals á mó.

Brockar dia búner tveir, beck á eckils stíga, og fiorutíu framar meir, fion margíu treda þeir.

Mestrinn locka hristu her, hvín á dínum vinda, áls um stocka ákafer, ægis brocka iálkarner.

Hnísu myrum hagvanir **Horda** ad jordu stedia, under hlífrum alvottr, unnar dýru tramparnir.

Uppá landid albúnir, æda brædur trylder, olmer branda ad efla stir epter vauda nú, sem fyr.

Frodann savdum jaxla jörd, Jofre ofra navda, rimmu gavda grimd var hord, gnogudu kavdar skialdar bord.

Herfor grimma landsins líd, lodrid bodar ravda, einninn dimma davdans tíd, og darra rimmu navda stríd.

Járnum gráum huldann her, hollu ad vollum geisa, bæar sáu bragnarner, Budlúng tiá þær athafner.

Briniad þekur landid lid, leiptrar heiptar mode, sverdinn skekur fargar frid, feigdenn tekur senn oss vid. Bror

Broste Gramur fregn sem fann, fridar hlidskiáifs stióra, orku ramur so med sann, sokuum tamur inner hann.

Avdinn talinn mágur minn, mun mig grúner senda, hreckium aliñ so um sinn; sá er valinn skatturinn.

Alls óhræddur havdrid hier, her þeim ver eg sverdum, vígre klæddum medann mer, megnid gæddum avdnann her.

Spennum hlff enn brinium búk, bølverks molvid hiúpa, sundurrísed darra dúk, dreirug fífann blike miúk.

Brá siálgráum beitte hver, beimur heima ríkia, Mildíng þá mót morgum fer, med allfáum borgar her.

Kongsens barme Þorer þar, þrótt sem hrotta reyner, gefnar harme vafsenn var, í vinstra arme fylkíngar.

J heiptar greinum branda breks, briótum móte komu, af nadda skeinum neid því vex, Norskum einum tvenner sex.

Mildíng sterkum mætte her, moldus fostum stunde, iggs ad verkum annar ser, undann merkium sinum fer.

Hann

Hann þar fyrstur vine vals, velle að heller ravde, værd í þyrstur Sorla sals, sálgar bistur ullum fals.

Meider reidur Hilmer hár, hildar gildann skrúda, freidde seidur benia blár, breid hann greider hetium sár.

Odt nam belia æda hver, æf hanns gnæfer breyste, fiored selia, enn skyttu sier, flet í heliar kavdarner.

Mátte einginn hlífinn hord, hogg-linn sniøggvu þola, skialda fengu bresse bord, blodravdt meinge kravp á jord.

Allteins **Hoorer** áfram ód, ørn og biornu sadde, svei da óra hræum hlód, heldur stórum vals um slód.

I dreira regnum, bádar bar, blód-ugár slóder havka, med úrdregnum egg-ium þar, ædde íaegnum fylkíngar.

Hier skal roga hvor sem má, hior, og fiore sóa; Eg til **Voga** odar skrá, avstur toga og sege frá.

Ala morauns einn dag **Gnir**, iptur svipte blunde, af oturs borgum ecke rír, úr at sorgum værder slír.

Hlíra báda sonu siálfs, sídann frída hitte, vittar sáda dreifer máls, dravm sinn tiáde lindis friáls. Eg

Eg ogladur ilgs um ver,
ottadez nott i svefne, draumum
qvaddur illum er, a Øg d u m
staddur þókte mer.

Avstann um hafed hopum
med, hardnadar arner flugu,
þeim akafa grimdar ged, garp-
ar skrafa vare led.

Odda gam̃ur flyged fer, frek-
ur drekum medur, ad Øg d u m
þram̃a hremsu her, med huge
rama syndez mer.

Drekar þeir sem fylltu far,
farleger arum liker, eru tveir
med eytrad par, allt þad deyr
sem fyrer var.

Harla biugann hóggorminn,
hæng sem vængia blaann, sidaz
fliwga sa eg enn, sundur sniw-
ga nam fiollenn.

Vid þad brestur vard so
haar, vida lidur heyrde, Fosnir
vestur fyrna blaar, felmtur me-
stur af honum staar.

Efter hlioded þad þeige, þa
eg sa þav undur, urdu ad blode

eg

eg sege, øll vatnsflod i Nor-ege;

Er mer grunur karlenn qvad, qvíde eg strío þad bode, fylgiur munu manna þad; málma dunur fylgiaz ad.

Heima sitia medur mer, mun ei Una vilia, ef Harald britia her nú ser, hanns því vitia meged þer.

Morg tídende veit eg víst, verda í ferdum ydar, yckar ynde eg vid hýst, óms um strinde hiedan af síst.

Elle beygia sinn med sid, sierlega mer þad bannar, ferder hneigia í sleina klid, og fiolnis sveigia elde vid.

Biblíngs klæde hordust hañ, hlír-um dýrust valde, og skarpbeitt gæda sverd med sann, sídann ræda spakur vann.

Frægd alkend mun serhvort sinn, sonu vona eg minna, monnum sendaz marg lesinn, medann stendur heimurinn.

Blóminn gladur kríne klár, kunda mundar drifta, sóminn hradur hylie hár, þó hlióme nadur unda blár.

Frændum veited tamer trygd, trav-sta hravster lenge, frægdar leited sárs med sigd, sæmder þreyted heims um byad

Heiler vandred hárs um meḣ, hiedann medur lucku, hiors þá klandurs kañid þeḣ, kiærleiks bánded slíted ei.

Barmar hravster bravter á, búnernúna fóru, burtu travster bygdum frá, bída lavst í hogna þrá.

Skídinn þunnu slýttu for, fialars sals um geima; hlírar kunnu hreiste por, hart frañ runnu so sem-or.

Ecke tregar óms med glód, etia hetiur ferdum, ódt so vegar enda slód, á **Ogdum** þegar rómann stód.

Þar eg ádur **Porer** vid, þreks offrekann skilde, sem ásiádur kífs í klid, qvistade brádur mannfólkid.

Vorn hanns þægur hróse her, hióled sólar kríngum, liste frægur lavfa grer, lífs úm dægur sómann ber.

Frañ og aptur vals um voll, vód og blóde steivte, álma raptur hrs med skoll; undraz krapt hanns þiódenn oll.

Meintu kavdar munde hann, myrda hyrd giorvalla, því eingenn davda veriaz vann, vír sem ravdann hitte þann.

Eggia skiæder sína sveit, sniallann Jarlinn vinna, so ei stæde heliann heit, hañs af bræde vígs á reít.

Í brædra lide birte eg svá, berserk
sterkum einum, iggiar grída efter sá, **Eystéinn hvída** kallaz má.

Eingenn meire í þeim her, álfar
biálfa þundar, aungvu eyrer' yrpu ver,
opt með geire kempur sker.

Bítur eingenn eggenn blá, aðlann
baðlhriggiaða, hoggspiót fenged ólmur
á, eytrað lenge því so brá.

Eddi hrókur baknid bar, bistre list-
ur reide, hrædde slókur þegna þar, þræd-
de klókur fylkingar.

Aptann að **Þorir** og tregn, unda
skundar nadra, hleypa fór sá heliar þegn,
hrunde hið stóra æda regn.

Snerez hetiann vegna við, varg
sem biarger greidde, hyggz að fletia fá-
lu nið, fal nam setia í hofudið.

Skalla rotins stock í stað, stáled
málað dreira, sundur hrotinn hogg við
það, hiorinn brotinn líksaung qvað.

Gavs úr kiapte berserks blóð, bió
so óvit lenge, enn **Þoris** krapta kende
þióð, kempann skapta valkost hlóð.

Spióted mætur spente gníst, sparade
Hare aungvañ, undiñ grætur vondum víst,
víga bætur fengu síst. Í 2 Felm

Felmtur eykur hernum hanns, hrídenn sirkda og lánga, þar til veikur veiker brands, valt ná bleikur hels í stans.

Stórum fylder stiriar mód, stála fælur branda, brædur trylder bana þiód, bileiks gyllder veida glód.

Undann hrockur landsins lid, lerkad berserks eggium, feigdar sockur midt í mid, málma rockurs hríder vid.

Veit því neitur Fylker fróns, fallinn Jallinn munde, meitinn sveitir Þundar þións, þreyter heit vid koste tións.

Hugdiz Mildíng hañs í stad, hefna og efnir rimmu, ellegar skyldu vals um vad, viner hildar fylgiaz ad.

Í því skunda lands um leir, lióst þar hóstar róma, vopnalundar vaster tveir, voder þundar báru þeir.

Hverfur lióda fræde frá, fialars kaled gilde, skerfur hlióda svædes sá, sverfur moda qvædis skrá.

9.

9. Rima.

Mærdar gróda máltíd forna, myke setur qvæda ranns, so lagid góda løndungs horna láte betur qvedadans.

Seint vill gánga á søgunnar smíde, savngva ræda hrørna fer, óska eg spánga hliner hlíde, hvad til qvæda verdur mer.

Kialars giøldinn lióst á láde, lage blønduđ gløđðu flióð, opt á qvøldinn þiódinn þáde, þulinn vønduđ Rimna lióð.

Hæru þey med viśku vanda, vísur byr enn lagstirdar, sløckvum ei þann edlis anda, art ber dyra skemtunar.

Vesturfaldur klaka kalinn, qvakar lavngum Islands, Rimna skvaldur ecke alinn, á þeim favngum dyru brands.

Kápte epter flygur fiadra, Inglenn hvor um lopt og sió, af þeim hepter eingenn adra, ójafnt fiøred hafa þó.

Med sinu nefe serhvor qvakar; Svanurinn og Hrafnarner; máls á brefe mín einstaka, mærd vid hinna jafnar ser.

Olíkt hliómar gull vid grióte, golnis skrá og heilagt rit, skálda rómur og leirinn lióte, lígaspá og bókavit.

Hvorium þiker siner sóma siðer slet-
ter merkium ver, í atvike ølsins óma,
eins er þetta fyrer mer.

Himens máttar hvolfsins sydra,
heitnre dád mer gefe ad ná, þig þeß
láttu ecke idra, óska rád þó veiter há.

Akre hyggiu gefdu gróda, grænar
sádsins stengurnar, mun óstigg þá mær-
der bióda, milna ládsins skemtunar;

Þó hafe á Fiøllum gridar genged,
golnis hana mærdarskrá, í qvæda høllu
komed er menged, qváßis bana skál ad
fá.

Beßt mun vitia vigs ad
grundum, varmur dreirinn þar sem rañ,
á grábaks sitia greina lundum, gánga
fleira hvad til kann.

Menn sem kømu brøndum brugdu,
berlings rißtu klædinn hord, hlífar vom-
um hvorge dugdu, havsar kyßtu bera
jord:

Bæsings graner Briniur rißtu, bul-
du selle þundar á, enn hrælaner havd-
rid gißtu, huldis veldid davdum ná.

Lánga vega láu hnigner, lekur hel-
iar benium úr, eins og þegar ódaz
rigner, eda beliar steipe skúr. Her

Her vid greru borgar bragna, beisker huger málm hrídar, móte sneru mord ad magna, medur duge nýa þar.

Fram ad merkium komner klukn, kappar travster hiálma blá, fyrna sterka Fylkíng rusu, fantar hravster þetta siá.

Hradt til varnar ruster ráda, rammer efndu styriar hót, fróde qvarnar fen-iu sáda, freirum stefndu rett á mót.

Rwde fram ad **Arngnir** ædde, iggiar túndur reida kann, jotuns hramme hinn sig klædde, hogged under sette þaun.

Hravt af barda hót ei sakar, hiorinn kennde spióts á niord, beittur qvarde benia vaka, bófans rennde ofan í jord.

Arngnir lypte ódins láda, elldurenn galar hals í mund, berserks skipte bol frá bádar, bríkur vala á samre stund.

Síst mun **Rwde** sigre hrósa, sóknar neyddur velle á, hiólbrands sudu leipturs liósa loddarinn meiddur fældiz þá.

Grimdar úfenn undann ædde, avlinn mæddur grenia fer, handar stúfa bárann blædde, bisna hræddur fordar ser.

Hildar savngva æser álma, er med snille gavra vo, og tíner slavngva

sára sálma, síst það vill þeir skilia so.

Upp úr muudum bølverks blossa, bálaz let í himininn, sneid í sundur fóts-bíts fossa, frægdar hetia Víkíngiun.

Þá sinn lítur bródurs bana, bar-minn gildur oskra tók, í skøldinn bitur fram̃ red flana, fólinn tryldur lavfann skok.

Innlennskt fólked drap og deydde, dólgur lerkar Kóngs herinn, hárs med tólke ítum eydde, íllsku verka fullhuginn.

Dreira storkinn lídenn lægde, lands um havdur fell í strá, sundur morkinn allur ægdi, íggs þar ravdu selle á.

Sier Þorgnír ad so má eige sok-ninn Hroda lenge stá, móte sínr því mála sveiger, midiungs voda enge á.

Munde hetiu kavdinn kiósa, kialars funda vígs í dal, svidris let þvi gneista gióssa, greipar munda upp úr sal.

Eid let síga Nikars navsta, neiter spióta hoskum ad, hlióp lett víga hetiann travsta, høggid flióta yfer það.

Iordu greiptann hiørinn Hroda, hildar raptur stie úr mund, gavrinn snei tann giørniz døda, og greider aptur høgg um stund.

Gerd-

Gerdinn valla havsinn hulde, hált var landid svardar ranns, sverd á skalla breidum bulde, beit ei grandid vopnid hanns.

Vill ei eiga vopna skipte, vaskur lengur fantinn vid, gavrnum feiga sídañ svipte, sæmdar dreingur vígs um mid.

Ecke skelfdur skálkenn sveñte, skióma róta idjandinn, var hardeskdur greipar glente, garp á móte vomuriun.

Öll nam titra svidris svanna, sveipud dreira áshnd riód, þá kempann vitra korgum glanna, kífs um leira móte tród:

Hóf á bríngu þrekenn þussa Þorsgnír. sindur giæfainn há, hrenite slíngur deingde drussa, digrum nidur biarg eitt á.

Linhriggiadur Hrode heitinn, helsiar sale gista má, ban húngradur hrafn óseite, hanns um maler kroppar þá.

Ad so búnu Þorgnirs þarfa þundar glódinn kavda ihr, vígs á túnum vel kann starfa, vopna riodur herinn styr.

Kialars vessa konstar hiare, kappa þrifnra losthrinn, enn til þessa og ætíd vare, uns ad rifnar himininn.

Leit **Hroaldur** lideð flýa, loſtinn bræde eggiar Her, biſur ſqalduꝛs drífu drígia, Doglíng ræder ſkulum ver;
Golnis eiſa ſegge ſvæſe, ſvidris hnúum feigdenn græꝛ, fyrnez hneiſa ei um æſe, undann nú ef flýum vær.
Liggur ſundrad landſins menge, lík-enn grunder þaked fá, varla hundrad vaſker dreinger, Víſer mundu efter hiá;
Hrellum ſnialla brinium býrgda, branda móta þekta ſinn, fellum alla Ví-ſirs virda, ver ſo hliótum ſigurinn.
Giorum hríd ad giæter hrínga, Grams nú næda brióſtid lýr, máſke um ſíder mege ſprýnga, móens hæda geymer dýr.
Þúſund marger vorer vaſker, vopna gavtar líſa enn, valgavts biarger kinia kaſker, kíſs til þravta ſtoſne menn.
Sem nú fríu **Hroalds** heyrde, hiálmum faldad ſtyriar lid, ſtrax ad nýu ávngvu eyrde, ýrs og Skialda byria klid.
Menn til varnar móte ſneru, Mild-íng dýrum fylgde þióð, **Þors**- og **Ar-na-gnírs** þá greru, grimdar fírug hiortun móð.

Sverd-

Sverdinn þunnu vixlud vódu, vaf þrúds iliar blódug slá, diúpar runnu dreira módur, darra bilia slódum á.

Brininr rofna bldded dynur, brandar súngu, hiorinn gnast, skylder klofna, hlífenn hrynur, hiálmar sprúngu, fiored brast.

Litade grunder lútenn ravda, láu þetter kester hræs, foldinn stunde, feingu davda, firdar, metter Handar snæs.

Stiriar vottinn búkar báru, brandurinn molar hlífarnar, **Agda** Drottins qvernbíts kláru, kraptur skolar eggiarnar.

Sverda rimma sesnun eykur, sára tiornum kavdanna, eins og grimma Lióned leikur, litlu bornum Savdanna.

Fram̃ um̃ þvera sylkíng alla, fólknæríngur valinn jók, so ganlera salur varla, sverd-merdlínga hræinn tók.

Dorinn frána Hilmir hriste, hoggbinn baldur merkis lá, enn strids sána grunder giste, greidt **Hroaldur** þetta sá.

Herinn bidur fram̃ ad stana, Fylker davdinn svæfe þann, **Eystein̄ hvídu** eins red mana, ólmur kavdin̄ belia vann.

Ecke sparade unda færid, Ødlíngs rende skioldinn á, bardann snarade brast á læred, benia kennde Josur þá.

Dreirinn skiære Skioldúngs skíra, skilfíngs qvinnu rodma ler, geirinn fær= er hetiann híra havst í siinnu umbúder.

Af Skalla hrýtur hioiinn lægra, heila skála vann ei á, avlans brítur arminn hægra, so óma bál á jordu lá.

Grana byrdar geimer dyggur, giarn ad stíma hrottann ber, enn hrana hyr= dur elda iggur, odins bríma fordar ser.

Bláann slánga Ødlíng æda, avl= ans tekur þar hann lá, undinn stránga oit mun blæda, Eysteiñ rekur mid= iann á.

I ben regnum golnis gusta, gavr= mñn adra vist til bió, siálfann gegnum sinn unnusta, sára nadra eytrud smó.

Meider þióda heimtu ad hátta, heliar rockur, sælann þver, vomnum bióda nú ad nátta, niardar dockou þræ= larner.

Gramur heller geirastíga, gusum iormum undateins, vígs á felle virdar hníga, Vísis bormum fyrer eins.

Sier

Sier **Hroaldur** sverded, bender, sóknar pravter reidiñ brañ; eñ **Haraldur** hravstur sender **hvidunavt i** gegnum hann.

Hárs ad spialle hann ser toldu, herians stiggvu þionarner, þar á sialle qvala koldu, Kóngur liggur davdur er.

Sigurinn rómar Siola og hlirum, sæmdargiarnann heims lofstír, hreyste tóma mords af myrum, meinged varnar lavsa flyr.

Sár og módur Hilmer **Hørda**, havkur Jofra kallaz þú, Fylkis hródur frægdar giorda, flestum ofra skule nú.

Heim frá ravdum hildar vollum, Hilmer geck ad byrgdum sal, veittiz davdum umbúd ollum, oturs fiekz þar gialda tal.

Kóngur spurde segge svinna, sem ad hvidur juku stáls, ætt og burde klárt ad kynna, koppa bidur iggiar báls?

Mælte hreiter handar jaka, hoskar vidur kempurnar, aldrei leit eg yckar maka, óms þar sidur gumna skar.

Røskver viner ravda dunu, Ræser tiádu

tiádu ansvor sín, Gramur syne **Gnirs** og **Unu**, giætinn siádu hlíra þín!

Dreka fitia dýr oß sende, dreifer trúr í þennann rann, ydar vitia á ódins qvende, iggiar skúr því gruna vañ.

Gladdez Tigge frændum fagnar, fagrar þackar adstoder, veitslu þigge blíder bragnar, bodner smacke krúsar hver.

Sæted hærsta Sióle mette, súped hýra kiæter menn, enn ser næsta sierhvorn sette, sinna hlíra Köngurinn.

Ynde og lucku ledu menge, lagar farma stiklarner, gofnger druckn glæder lenge, gesnar harma lundarner.

Hornid fríða her næst tekur, holldur tignar dofra spialls; og til sídann **Arngnirs** dreckur, erfe signad **Boris** Jalls.

Horn af Tigga hildar starfa, hetiann fróma taka vann, og red hyggia hanns ad farfa, her næst rómar vidur hann.

Lítz mer Gramur verk þer vara, vana siatnar litur þinn, ansar Gramur sender sara, señ mun batna vinur miñ.

Qvo=

Qvel ad amar Kónga make, komiñ ad bana hnígа red, í því sama andartake, andvana vid háfæted.

Heliann sagda Kónginn kere, kæte gamans, sigursspil, á avgabragde avdlinn snere, ollu samann hrigdar til.

Meinte fróma lided láda, Lofdúng myrdte oldryckiann, þad hegóma hialed tiáda, hollust birte adgiætslann.

Grandt ad hyggia gumnar fære, Grams um ríka andlited, sár á Tiggia sáu lære, svart blátt líka hornnded.

Eytrad spored undalinna, ollum gefur skíann sann; varla borid blindvids qvinna, Budlúng hefur þolikann.

Lofstír æstann rædann reiste, Ræsis fróma virda lióst, fremdar hæsta Fylkis hreyste, firdar róma prýdde brióst.

Med fegre hrósan færre Gramar, fiolnis hallar gisting ná, þar frá glósa um þad hid sama, þarf ei spialla mærdarskrá.

Havga salinn so tilreiddu, svafnis víra briótar þá, og án dvalar líkid leiddu, Lofdúngs hlírar Ogdum á.

Sú.

Sú var dýngia foldar farma, flædar liose alþokinn, sinn hofdínga teg-ger harma, sæmd hanns hrose veroldiñ.
Lítelháter hródur hlióta, hvatann setia róms á mer, hlít eg bátinn lit-ars liota, latann etia tóms á flet.

10. Rima.

Mærder lióda mun eg bióda menta ríngar, adalgróda Afhendíngar.
Þennann brag eg þeinkte ad laga þravt óhætta, so ordgnott haga efne mætta.
Illa vinnst mier ecke finnst nú af því veita, dvalins minnstu duggu ad fleita.
Þeir sem unna bifurs brunna bod-um sínum, brosa kunna ad mærdum mín-um.
Þad altsaman þeim er gaman og þar ad hlægia, leirburd vamann láta nægia.
Sann ei stránga fluged lánga fug-linn tviste, sem annann vænginn af ser miste.
Um havdurs tánga hlavt ad gánga haltur reckur, sem mislángar átte eck-iur.
So

So er nú varmur suttúngs farm-ur sem eg smída, á ødrum arme hann er ad skrída.

Gleidólfs synder blunna bindin háll-sleitt kære, sem eingínn mindinn á hen-ne være.

Um vestur víkur varla ykiur vid-kis løgur, mønnum slíka mærd ne bø-ur.

Eg vil stunda ad ódur fundinn í óbygdum, Jsagrundar eyde briggdum.

Lióst er þetta liliur spretta, lystum settar, um eyde kletta og afretta

Enn vøxt med vænum sem næst sænum siá má stórum, í haga grænum helliborum.

Eytran ler þá útaf ser sú akurs ró-sa, þad berara þarf ei glósa.

Glírann fróma bimens blóma heitt eg beide, ad dreipa á goma durnis veide.

Orda gróda akrar lióda af því fær-ka, og mælsku góda meinge tæra.

Bifurs húsa bylgian krúsa brióstin være, og gumnum súsa glede bæte.

Litars knør eg let í vørum lasinn híma, þar afskeid kiere ádur Rí-ma.

Sem grúndinn fegur Ræser Roga ræfrud hulde, og harma Sogur hyrdinn þulde.

Herfángs nægd þó hormum bægde og hepte trega, og sú frægd sem feckz nýlega.

Þángad venda þundar sendur þrostur skríde, sem fólk útlenda fiðde úr stríde.

Sóknar mæddum sárin blæddu sverda þórum, hart því þræddu hafs ad jórum.

A voga bordum vals frá jordum vodder glentu, heima í **Gördum** hrædder lendtu.

Hilmer finna honum kynna hrakfør sletta, sídan inna í Sognum þetta.

Eign **Nordmanna** eru hrannar ordner jórar, þad má janna þravter stórar.

Tveimur þramma gotum glamma giordum þavann, sú atfor ramma eftde skadann.

Eysteinn hvída og brædur bidu báder davda, hel þeir lidu í herfør navda.

A unne og lande ósigrande er Haraldur, hanns fyrer brande hneig Hroaldur.

Hann hriðer geir so herenn deyr med hreyste krappa, og adrer tveir afreks kappar.

Lidenn eyddu dor med deyddu í drífu Þundar, oß þeir meiddu eins og hunda.

Ans tillagde Siole sagde sakar eige, feigt ad bragde folk þo deye.

Af frekum varge fángs von marger fá opt qvída, sumer biarger seirna bída.

Líder ríke og linna síke látnra barma, vora mýker mein og harma.

Fiadra qvikur havkur hnikars hreifer gale, burt viken frá Falgeirs hiale.

Sióla bur þar Sigurdur, á súda jórum, stórhugadur í stiriar órum.

Sudur um heim og saltann geim hann sókte hilde, frá so beimum fiored skilde.

Holda þiáde hvals á láde í hrotta skollum, sigre náde í sóknum ollum.

Dýra hrínge og dreka býng ser dróg
í neste, af besta þíngum bussur hleste.

Dags ad qvelde ad **Dana** velde
um drafnar mynne, inut er hann hielde
einu sinne.

A laxa rákum flædar fákar fester
hímdu, vedra brak úr vodum rímdu.

Litu þeir stóra lægis jóra, liggia á
hofnum, tólf þeir voru tals á drof-
num.

Skeidur hrannar skatnar kanna á
skeliúngs grundu, avngvann manninn á
þeim fundu.

Uppá lande ullar branda eygdu prú-
der, herfólks standa háfar búder.

Kóngson gegn vill fá ser fregn,
hvor fleyenn ætte, bió sig þegn og brá
til hætte.

Fór án stansa golnis glansa gavtur
regna, inn til lands med avngvann
þegna.

A fiolnis svanna regnis ranna rió-
dur skióma, seta vann þar feld var ró-
ma.

Þórs á brúde huldu húder holdar
dadder, vollinn lúde valurinn ravde.

Ennis

Ennis steinar Ødlíngs greiner ad þar vendu, er matsveinar elda brëndu.

Hittum sídann heilsan bióda halur vekur, qvediu lídur kappans tekur.

Spurdu hradann hvad sá madur heite være, eda hvadan ad hann være?

Qvadst hann efna kaupmanns stefnur og kior ei spara, enn mig nefna má **Nattfara.**

Her med lide hvor er ydar hers forínge, sem eyder fride á orva þínge?

Holdar leystu: hvort ei veistu af hetium sterkum, sem einatt hreyste etia verkum?

Hárs í vinde hvor eiñ kind á hnikars svanna, hrædez minder hofdínganna.

Frægar sveiter **Soote** breiter í sverdastarfe, annar heiter **Ake** hinn diarfe.

Þióð útlendska beige mensker þrávalt sigra, eru Svensker ullar vigra.

Her vid grundu havkum bundnum blies vid ádum, sídann þundar hreted bádum.

Stefner blídann Styrer lídar styrker þrottur, eina fríða hann á ser dóttur.

 Þóru

Þorn hrósan lenge liósa lídur greidde, Ake drósar úngrar beidde.

Siniar Jarlinn sögdu spialle sodann mála, þetta svall í þórum stála.

Her med æddu hetiur klæddur her-ians kápu, hreyste gædder holda drápu.

Jarlinn meste hvíninn hveste hnik-ars glóda, vorra leste lífed þióda.

Dana-Rádur vors í gráde drótt þó hræde, herku stádur hneig af mæde.

Hondum tekenn reip í rekenn rett af holdum, situr þrekenn so í tioldum.

Sá er halur sárt nú qvalinn og samann-streingdur, á morgne skal sá Milding heingdur.

Ullum sviota grafnúngs griót þú gior ad bióda, ef vilt hlióta útfor góda.

Elda marar iggur svarar álma stofum, ei mun eg spara af því hof-um.

Kappinn frïoe qvedur sídann kav-da slinna, sína líde so nám finna.

Lítt vid eirde allt er heyrde inte lídum, og bavd þeir reirdez brinium sídum.

Favnt-

Favntum blavdum færum ravdar forner járna, látum kavdum leikenn sárna.

Lands til farner foríngarner fylktu lide, hreystegiarner hárs í fride.

Ad land tioldum hreckia holda her-inn vende, og bregdur koldum benia dende.

Hiner heyra hrista geira hvatmóds glavma, vakna þeir vid vonda dravma.

Tioldinn feldu seggium seldu sverd vid líse, harma elda kapps í kíse.

Lick um kavda løginn ravde lovd-úngs búdá, og grimmur davde gayra lúda.

Med avngvar varner illsku svarner á burt stedia, og hel í barner heiminn qvedia.

Ake og Soote iller Þriótar á burt stockva, eggia róte undann hrock-va.

Eins og svelter úlfar elter, er á ad veida, ad laudabeltes liónum skeida.

Handarjaka hliner taka høndum báda, Lofdúngs kraka lunda sáda.

Þundar fengur þarf ei lengur það ámálga, því næst hengdu þá á gálga.

Unda knífs úr órum kífs af illu menge, var þar lífs þá epter engen.

Fiárs ógrinne huge hinna og herfáng gledur, skorinn linna skeidum medur.

Fremdum hafinn kom þar kafinn Kóngsson blóma, sem Stefner vafinn var í dróma.

Sár og hliódur, blár var bióður bríma þundar, sverda riódur svar red stunda.

Sára hvida se eg ydur og sútel pína, vil eg því fridar vorn þer sýna.

Rond sá reidde grøndinn greidde gæter sóma, bondinn sneidde burt med Skiooma.

Leynur hinn med lotníng svinna lífgiof þackar, ad nafne inner niótinn stacka.

Hann sagde slett sem hinn ad frette og hvad hann spurde, allt hid retta um ætt og burde.

Ertu sá sem gydiann gráa giorde ad kleima, jagande flá í Jötunheima.

Satt

Satt er efned sem þú nefner same er madr, aptur **Stefner** ansar hradur.
Lofsíðrs straf um láþ og haf þer lidur veiter, frægdum af þú síju beiter.
Glede hagur og giæfudagur oß geck tilhanda, þá byr þig fagur bar til landa.
Vere þer med vaskann Her og virda snialla, velkomner til vorra halla.
Kys eg reckar kome og drecke krúsar hylia, þad qvadz hinn ecke þiggia vilia.
Munum ver strax nú súlum saxa á síldar runna, árla dags fram̃ íta kunna.
Eina heited oß ad veita óßk sem beidum, drupnis sveita dýrum eydum.
Fíngra dripta eyk ógipta avngvum selia, hríngs má niptinn heima dvelia.
Þar til ver um þoska ver á þitt bál stefnum, þad berara þá ver nefnum.
Jarl ei þeiger tal fram̃ teger trygd med bera, sem þer seged so skal vera.
Kiærleik medur qvediaz redu kífs vid hiallin̄, heim so tredur hoskur jarlin̄.
Brímils vallar búßur allar bragna ut leysiu, sídann snialler sinn veg reisiu.

Atta þrennum arfinn nefner Ødlíngs hleypa, um síldar rennur svonum keipa.

Seglinn blika stórum strika stafna hundar, um riáfrid qvika kostúngs grunda.

Öldu hrafnar alla jafna idunum skíta, þá belgde um stafna bodana hvíta.

Siós ad stefnum ad saman vefnum sólum resta, so á hofnum seglinn hesta.

Fylkes ver nú flótann sier þar festann togum, Agda fyrer inná Vogum.

Hier med tóma hrannar lióma Hilmis arfe, klár med sóma kannar hinn diarfe.

Svarar kendur sóma vendur sveiger gnóda, slæm tídende soddann bodar.

Fróns á reita firdar beita firrter sorgar, huga ad leita heim til borgar.

Bragna merder búnar gerdum blóminn fyllte, ad utannverdu allt forgyllte.

Bæar lída flockur frídur feck þad skoda, og hermdtídende hlírum boda.

Brugdu vid til branda hvidu bradt ad efna, medur lide í móte stefna.

Ferd-

Ferdum hneckte fólk ótregt um foldar jadra, þá høldar þecktu hvorier adra.

Gledenn dróst í gumna brióst og giørdu ad fagna, med kiærleik liost sovediaz bragnar.

Gnirs þá nidiar stiórn sem stydia stár blinds vallar, Gramsson bidia ad gá til hallar.

Þetta gerde þeim samferda þá heim tredur, reiner sverda reckum medur.

Samastadar **Sigurdur** gladur sat í rønnum, skál fagnadar skeinkte moññum.

Ecke vilde Odlíngs gilde arfinn mæte, hátt í Mildíngs setiaz sæte.

Stióra lands og múga manns let menged kalla, tilsamans nú um **Noreg** alla.

Qvadz hinn þecke kiósa ad reckar krúsar skerse, komner drecke Kóngsens erfe.

Allt stórmenne Odlíngs nenner arfa ad hlída, horninn spenner hóvur lída.

Olid dýra eisu týra ódum kiætte, mælge hira miodurinn rætte.

Fremd=

Frembar sterkum frægdar verkum, fóstbræðranna, hluster merktu höfdíngianna.

Þegar vlíned verkan síua varmt tilreidde **Sigurd** sínann sveitinn beidde.

Ad hinn diarfe Stillirs starfa stiornarsaka, sem rettann arfa Ræsis taka.

Einninn mætur í hásæte efter vana, setiez gæter sólar hrana.

Odíngs borin ansar kiorinn efter fridar, vel eg svorinn virde ydar.

Vísis nafne vil eg hafna viner góder, þenke eg jafnann mín var móder.

Allra **Garda** ódals jarda arfe rettur, sem **Hergeir** varde heidre mettur.

Odale mínu ollu sínu illskn skiædur, og fofnis dynu **Falgeir** rædur.

Eg skal davdur eda havdur eignar byggia, enn skióminn ravdur skise Tiggia.

Ad varna firdi lande og líde log ad bióda, tvo fram bíd eg tiorgu rióda.

Gódkunnugann golnis sunnu gæter hrínga, af ættum runninn Upplendínga.

Hálf=

Halfdan má med Grams nafn
sá og geima þioda, oma sá kann ey-
su bioda.

Harald líka af Hringarike
Hilmis nidia, hetiur slíkar havdrid nidia.

Í hærsta genge dýrster dreinger
Doglings fróna, oss hafa lenge ádur
þiónad.

Þeim besta hier eg bíd út Her
med hriniu gerdum, og týs hann mer
med kesu og sverdum.

Gódann róm þá gáfu skióma gæ-
ter aller, og letu hlióma los hanns
snialler.

Aller budu álma rude adstod góda,
med fognude fleina rióđar.

Vandad lid í fiolnis frid hann fer
ad búa, enn heim í gridum Herrar
snúa.

Havkastranda hravt ad vanda hag-
lid monnum, og fullu banda farmar
hronnum.

Dæmdann þióder ræmdu rióder
randa sóma, og sæmdar gódann guldu
blóma.

Megtugt þar vill med **Snar-fara** meinged reisa, sem gillings skare girniz veísa.

Ad slavstrum fer med hravstan her og hetiur gildar, travsiur knher tára hilldar.

Frægur talde skúr í skialda skipter hrínga, ad hreyste valda hersforíngia.

Þorgnir ódinns elda biódum átte ad ráda, og **Arngnir** fródur ef-ler dáda.

Vill **Sigmundur** sára fundar sifur biarne, og geira þundur **Grims son Biarne.**

Hvor eirn tíu hvals á stíu hafde ad stýra, biornum día bender ýra.

Bidu byriar starf í stýriar stórum lyste; enn gustenn hyriar grid í þyr-ster.

Mun eg voga mærder Loga mid-ka nenna, og skilfíngs soga skersinn þennann.

II. Rima.

Ella bane Odlings Dana iggiar fun-da, epter vana enn vill stunda, øls ad hrava leyfum grunda.

Vil

Vil eg lídum fródleiks frídur færez híngad, løgurinn blídur lódins þínga, med laginu þídu Valhendínga.

Horna fyllenn heppnaz illa hugarins láde, ód ad stilla af Søgunnar sáde, soddan qvilla Æser náde.

Ef foldar lóda fengiz þióda fylgid gæda, og vilde rióda undinn æda, áßins fróda h:ilog blæda.

Medur listum munda eg bister mínis kæra, af ecka tvistum øl frambera, ofur þyrstum svølun gera.

Málsins dansa munde glansa menntinn þída, og hyggiu skansa frióftga fríða, frosta lands um bygder vída.

Um slíkt ad tala ne frekt ad fala fólk má dreyma, adrer svala ølid geima, ódins sala lundar seima.

Optast nær minn ímu blær vid adra starfa, sitia fær med þenkíng þarfa, þánkann slær þó heimskann diarfa.

Þad er annad þetta sannar þánka setur, hródrar kanna hreifa um vetur, hrepsid bannar frosta tetur.

Herians spyia hrørnar því í hátta støkum, ad hægt er ad myia mínum møkum, máls í qvíum lærdóms slótum.

Mer gunnladar miød gamlada mykeróma, medann eg ::da grugge góma, um grábaks jadra lunda fróma.

So hluster líde og her að dæz-
hvað sig bærer, allt sem þíðez lífgaz
lære, líka afmáez það er særer.

Frosta kunna feríañ þunna
flýtur pángað, sem blossa unnar gaðtar
gánga, gaps á þunnar ílginr ránga.

Kom sá dagur kára fagur qvikf
nar ande, byriar slagur bles af lande,
batnar hagur sió reisande.

Areið gotum ránar snotrum reckar
plaga, að lögn þrotum atker draga, upp-
úr votum ræfils maga.

Flæðar anda fullu banda flíkur bú-
nar, sundur þandar siglu húna, sveiz
ma að vanda letu núna.

Lýser Sagann lóna dagar lægis
hunda, gáfu maga glama strinda, glam-
pann fagra til að mynda.

Líómanum vende er siáfar sende
svolgrið stríða, líkaz vende lands til
hlýða, londúngs qvende blánkar víða.

Blossa hlíre bifar stýra bussur
þunnu, voð með dýra velta kuñu ven-
dils mýra bravter runnu.

Káre snar þá burtu bar þær
byrnur farma, líkast var sem letez har-
ma

ma, landid þar vid skilnad barma.

Vindurinn stórum straума jórum strax burt hleipte, unnar kórinn á þá dreipte, ódum siorinn landed gleipte.

Tronur traffins kendu kaf á kúfungs tinge, bar til haffens bles í streinge, báru skraffins med vinsenge.

Báru svaner bodunum vaner bister saungla, hreitte um graner hiúpnum aunglа, húsa baña á gnúpnum þaungla.

Valsæs rimur vinda svimur þá voderнar svíngla, flotinn þrymur, hiólinn hríngla, haffins glymur bolótt krfngla.

Uppsa jardar æslid skarda aldrei náde, rennslid harda ecke áde, ad Holmagarda siefndu láde.

Hlesey vidur hættu skridur hlunna vágna, vundinn nidur vodinn þagnar, vedra klidur burtu dragnar.

Hermt er merkur hreckia klerkur holdur freyiu, hygde sterkur blynds á meyiu, blár berserkur Hles= í eyu.

Sóknar slíngur sverd mæríngur, Sorkver hradur, hior þar síngur heilhugadur, Hleseyingur vár kalladur.

Landvorn hafde lid sá krafde lenge halded, um sig vafde odens tiaided, ei vid tafde herś med valded.

Med Sörkvi þar ad vistum var sá vættur rendur, Pordur svar med hradstiarhendur, Hleseyar= var Skalle kiendur.

Ad aldre sá var úngur þá eñ ógna grimmur, giarn ad siá á geira rimmur, geds í þrá mieg lýdes dimmur.

Sigurdur giærde Sörkvi ord med seudemonnum, ad gefa upp stord í gridum sonnum, so giste ei mord í styrjar onnum.

Hvert red neita þundur skeita, og þad tillagde, fridar leita ad fyrra bragde, fleiger hneita órád sagde.

Hernum frídur Herrann býdur hlífar spenna, af oldu skídum á eyna renna, í undvargs hrídum fimleif grenna.

Sorkver mót í sverda róted sitt lid kretur, gleitde fót því grund ei sefur, gríms um snót hann ei vid tefur.

Tyriaz klidur fagur fridur fór ad þagna, ad bádum hlidum britiar bragna, berserks mdur hilde fagnar.

Rodd

Rodd tyrfinga sárt red sýngia á sverda þínge, hiálmar sprýnga kífs í kínge, klofnar hríngia málms vid sýnge.

Gillings geisa blodug bleif á bifurs felle, sú nam leisa **Sorkver** elle, sogn því hreiser þar hann fielle.

Sónar vadur sannar gladur so þad fære, **Arngnír** hradur brand sem bære, banamadur **Sorkvis** være.

Þordur flýde þravt úr stríde þun- dar gloda, fann umsíder Fylker þióda, **Falgeir** þýder sogn ógóda.

Alla vegá ad ser dregur ótals grúa, **Falgeir** þegar fær því trúa, og fagur- lega gerdum búa.

Med sigthýrs elde ad **Sorkvi** fel- dum son Grams milde, sagt er helde greidt hinn gilde, ad **Gardavelde** med her skylde.

Þiód um lønd þó þríse rønd og þúngar steingur, styriar grønd ei stadez fengu, strax á hønd því kappans gengu.

Hvar um grund sem Kóngsens kun- dur kíf tilreidde, sítt vald under landid leidde, lífs um stunder folked beidde.

 Hlídne

Hikdne greiper málma meider meins ged snialla; enn **Biarne** skeider brímils halla, brádt tilleider **Egisvalla.**

Her á landid huldann brande hañ let streyma, uns frá sande sídann sveima, sókn hestande lands vid heima.

Havdrid hann tilhanda vann þar Hirder sveita, því folkid kann ser frid- ar leita, frægdar mann þad ódt nam veita.

Vid **Hlerskooga** hildar plóga hríder letia, dofra róga drottnar geta, dyrsd med nóga landtield setia.

Leidez mer ad herma her um hvor- ia stade, frónsins ser þó firdar hrade, því **Falgeir** er í lidsafnade.

Ostyande af **Rísslande** iggur málma, var safnande her med hiálma, og hardar rander stirfar sálma.

Hermenn slínga hiors til þínga hafde hin bráde, eyder hrínga óns á- stiáde, af **Hundingia** nefndu láde.

Brands til siyn úr **Blaschumín** bragna valde, þúsund níu Tigge talde, sem topudu fríum hugmód aldre.

Hard-

Hardneskuna og hnikars funa her
bar stríður, sverds til hruna sókte líður,
sveit framðbrunar Hilmer ríður.

Hilmis ríga her óvíga hulde menge, havdurs síga lánga lenge, leid þó
síga stránga fenge.

Noregs þióða nálgast bióða nú
siá kræser, jordu trodu jálkar æser, jór-
reyks móða himininn gnæser

Ord þá vekur **Arngnir** þrekenn
onn vid navda, gnír er frekur grimra
kavða, glampa tekur á skioldu ravda.

Búaz má vid branda þrá, og brin-
ium klædumz, lavfa þrá so lenge slæd-
umz, líde þá ver aldrei hrædumz.

Lauds um teiga fellum feiga fólk-
id hrennum, bófar meiga bióðs í onn-
um, benia fleiga kenna á tonnum.

Hilmis niður herinn bidur hlíf sig
skrýða, Doglíngs vidur drótter stríða,
dunde klidur horna víða.

Bodar mæde blóðs á svæde buld-
rid horna, lid ei hræder lavfa þorna,
liek á þræde havdrid forna.

Falgeir ter þá **Sigurd** ser ad
sóknum gánga, dul ad þer hefur dreigid
stránga, dyrfez hier vort ríke ad fánga.

 Vorar

Vórar náder víst forsmáder veifer barda, laga ei gáder landsens Garda, lavngum háder rimu harda.

Bugnis grióta ber skalt hlióta banann stránga, nema ef spióta arer vill gánga, Gram til fóta og miskun fánga.

Síst ver plogum svarade mogur Siklíngs ríka, brands í slogum beidne mýkia, bióðu rogum fior-lavsn slíka.

Þessara tída stáls mun stríða styrjold sanna, hvorier líða heimdals tanna, her fyr skrída ad fótum annra.

Þeß skalt gialda þundur skialda Þórs af elde, fodur kalda svíksemd selder, so ramz halda mínu velde.

Sá útlende sonurinn kende Siklíngs davda, bar í hende hiorinn ravda, hart framrende á Fylkíng kavda.

Gæfann vake gærstu take og giøre ad síðia, so hot ei sake Hilmis nidia; hiors í qvake eg vil þeß bidia.

Fridarens farna hríd nam hardna heliar rama, fylkíngarnar sigu saman, svldriks giarnar leiks í gaman.

Minn-

Minnúngs kossa mørg nam kossa médan rauda, enna blossar ódins haudra, þá eggium hossar mund ótraudra.

Hoggium skoptu hildar roptum hart ad síga; beniar goptu, brióstar víga blode teptu, dauder húiga.

Náde ad kanna **Gyrdskra** granna grimd-um stunder, Norskra manna sleins vid funde, fest var sanna orkan under.

Efnid rædir ecke stæde oruslann lenge, ádurenn brædur geist framgenge, gerpum skæder vígs á einge.

Brakid sverda báder herda brædur gilder, þá samferda þar í hilde, þeim fyrer verda ad risna skýlder.

Vidris sóler vals í stóle vokrum þrumdu, vígs á bóle rodnar rumdu rondinn gól þá sverdinn glumdu.

Fram so trodu hræum hlódu hárs med loga, dreirann odu æda soga ei vid stódu runnar boga.

Svidris skared **Sigurdur** bar ad sverda róme, hanns því hiarer hefd og sóme, sem himins varer fagur lióme.

Fram̃ og aptur, fleina raptur fylkīng rífur, Herrans kraptur hardt adsvífur, hreyste skaptur búka klýfur.

Tenn marloga tuggum rogar tkrs á brúde, fior útsogar falurinn knúde, eñ feigdenn togar hels á búder.

Grer so harma hlackar hvarma her let falla, ad blódid varma birgde alla, báda arma kappans snialla.

Eins **Sigmundur** ódins tundur ítum selde, menn í sundur midia skelde, málms vid undur gríms á velde.

Ad bádum hlidum brodda vidum billte davdum, eins og kidum eda savdsum, eyder gridum biorninn ravdum.

Lióma havdur logurinn ravdur litade siálfa, ders ótravdur eyder álfa, ódum havdur blód í kálfa.

Sveit Norræna sóknar kiæna sverdinn skekur, firda væna fiore tekur, folld um græna dreirinn lekur.

Falgeir sier sinn fellur her og fram̃ r·d vandra, med ossa grerum eyder brandа, eins og hierum **Salamandra.**

Hiorinn spenner hlífar grenner, hiálma sprenger, elfum renner unda lenge, afl hañs keñer Norrænt meinge. Tólf

Tólf berserke Tigge hinn' sterke tók ad mana, geirs í verked fram̃ bad flana, firda lerka, meida og bana.

Bófar víga brádt fram̃ stíga brands til anna, hol ben míga hravstra, manna, hvor red síga um þverann annann.

Pels ox kœla Þorgnir mæler þá vid bródur, vonder þrælar vígs um slóder, vorar fœla hravstar þióder.

Aptur þá nam Arngnír tiá og ord tillagde, greidt skal há vid gavra ad bragde, geira þrá med brinin slagde.

Odda rót í avngvu hóte óttaz munum, so tign ei þrióte tírs med funum, þeir trádu á móte berserkiunum.

Orustu stránga æstu lánga af ǫllu megne, ættartánga ops í regne, avla fángar valurinn slegne.

Benia víra blóds um míkar barmar hristu, eysu tírar íller mistu, endu ríra og helblund gistu.

Vorninn góda vigra rióda valþíngs giorda, sette rióda í hagle hiorva, hnikars glóda fræga borda.

Olmum lídum avngvu ad sídur úlfheim byggia, drepna í sirkde letu liggia, líka hinn fríde arfin̄ Tiggia.

Afreks frekur herinn hrekur hels í munder, vættar þekur víga grunder, vál-ur sem tekur himininn under.

Unda smolunn eda solrinn orninn hackar, blods um holtinn hródug hlackar, hræm moirum grádug smackar.

Aldrei slikur or hvar fékur under sólu, hreyste rikur hiors í giolu, hedanaf líkur brúna sólum.

Fylker lands í fleina dans so fal-num beitte, fiolda manns í heliu hreitte, hoggva brands miog lenge neitte.

Hreyste nægre fanz ei frægre fálu nídur, eda slægre í hrotta sþidu, horku gnægre benia smidur.

Hinn útlende herinn sendiz hárs til sala, á forlende koldu qvala, kíss fyrer vende dreira þvala.

Lester geira fífu freira fior nam bayna, so vígs um leira iggs til anna, ei var meira enn hundrad manna.

Kífs á sprenge lided leinge líse snei-diz, landsins menne aldrei eydiz, yrs-í genge marat þó deydez.

Holda þarfa Hilmis arfa hior nam bíta, kempan diarfa kann þad líta, kífs til strafa vann ser slíta. Olm=

Olmum líde sár þó svide sverds í qvake, med odda hrídar yfertake, æste strídid kempu make.

Einn í herenn á fram fer mót avlum sterkum, Budlúngs ver í báleiks serkium, bragna sker allt fram ad merkium.

Hond Snarfara skatna skar og skioldu spænde, bitur þvara benia rænde, blóde þar sem undin sprænde.

Fals á túne fofnis dúne fagur blakte, mundin lúna skiomann skakte, skioldum búna fylkíng hrakte.

Fostru blóma fletid tóma fyrn so vidar, þvílík skióma hardra hrída hefur ei ródmad fyrr ne sídar.

Heipter mordu hiortum hordu Hilmis virda, skialdborg giördu Falgeirs firdar, frægann kiordu garp ad myrda.

Yfer hrínginn kífs í kínge Kóngs son hradur, hlióp hinn slínge her tíudur, hvellt þó sínge unda nadur.

Vinda þaked vort mun taka vendíng drifna, fyrr med brake ramlegt rifna, enn reckfins make fáe ad lifna.

Frækleik þenna fólk red kenna forundranda hugdu menn þann hrister branda, hiors í senn ósigranda. Enginn

Einginn læge í því slæge á honnum feste, Kóngson fræge kappeñ beste kavda hræinn sundur leste.

Hárs med tundur senn **Sigmundur** sókte þángad, sem Tiggia kundur sirídid stránga, stáls vid undur mátte fánga.

Í fleina þióste hier þó hóste, hravstra þegna, sat í brióste mædin megna, af miklum gióste jártna regna.

Í þann tíma iggiar bríma ullar heyra, sem voru ad síma old óeyra, eckils gríma jóra keira.

Frons um slædur flockur skædur framñ red bruna, her þeim rædur **Biarne Bwna**, berlíngs glædur vid þad una.

Stirdur módur gyrder gródur greina sagna, virde hrodur bíder bragnar, byrgdur ódur um síder þagnar.

12. Rima.

Ása tiggia eina krús, ósa blands med sagna glós, rása læt um rænu hús, rósin tvinna þessa kiós.

Skickud færiz þunde þöck, þeckann hennar fyrer sineck, enn gicksleg er ef bringa

bringa bløck, hnecker henne máls á beck.

Næde Sudre leggia lid, liódinn skildu dæma fród, græda sig um minnis mid, og móde gleyma heyrnar slód.

Enn grugguð Hleidólfs garna dregg, gløggvud litt med sónar pløgg, brugg-az æde súr af segg, snøgg þegar ad áer røgg.

Sende eg Fugl í Svølu mynd, sunda tírs ad vitia á fund, stendur hann Asagards vid grind, enn grundar ecke þar um þund.

Glapte hún á gyllings skript, greipt sem vída stód þar dreift, krapte horfinn hyggiu svipt, heiptarlega Svalann sneipt.

Tómhendc komenn hún er heim, hímer nú med ríngl og svím, góma sala er glǿtud beim, glímer þó vid qvæda stím.

Hunnann, bolgenn held eg hann, hvinn og frí sem minn og þinn, grun-nann, diúpann, gleymer, kann, ginner, sélur hanns og sinn.

Valinn, dúfu, Savdinn, sel; Só-lu, kol, stad, eydeból, galinn, virrann, Garnid, þel, Góeþræl og føgur Jól.

Tínd og fundinn, berskign, blínd, blanda hunang, fridur, grand, synd er þesse svølu mynd, sandeilavga med til-stand.

Ráda

Ráda má því gæfann góð, gæða frek um visku hæð, þiáð hvort qváþis kærer þióð, qvæða sollenn dreira æð.

Lúinn hætta her vid má, hróið Flavsturs Sudre bió; nú er ad minnaz efned á, óefninn mig baga þo.

Geísa hætte greina vies, og glósa máls sem fylking lios, reiser fram á rómu nes, þar róser blika dreira siós.

Bad þá **Bigrne** briniad lid, breidann lita randa seid, skada þióð eñ farga frid, freida láta sárinn gleid.

Víta lavs med varnar hót, veita adstod hoskre sveit, rítar siúks so fretta bót, fleytez vídt um landa reit.

Bríma leidde burt úr ham, blómgaz stálpast reide gróm, sikmed hrotta hördna nam, hliómur lúdra stemmer róm.

Æsiz stórmúr þundar þraß þis mikell um grundar fis, blæs hann so á bragna hvaß, ad blisinn sindra skañlisis.

Lætur **Bwna** hægginn hvot, hlióta þá sem koma á mot, tæter sundur fiolnis fot, fliót í stríde hetiann skiót.

Rænan hanns var líkt sem lións, hann linar margann stála hlir, grænar þar um gavpner fróns, gin hvel opnar hildar vin.

Itum

Item fleirum egginn beit, atadi havdrid deira brat, bítur Gyrdska midiúngs meit, matad hrafn og ern sig gat.

Falgeir sier ad fánga hel, fólar síner vígs um ból, alinn grimd vid geira jel, goia lætur vidrigs sól.

Reidur qvistar róskvann líd, ríódann gramur valkost blód, eyder brægnum bøls í hríd, blotid miste Noregs þiód.

Skada þann gat Sigmund sied, sóidris giarn ad efla frid, hradar ser sá breyste er led, hvidu ad avka Kónginn vid.

Hrædiz ríódur hiørs ei neyd, hladinn kurt um munnis vad, æde módur móte reid, madurinn Silva so í stad.

Sette hogg í hiálminn midt, hradt sö æger sundur spratt, rett á skioldinn hiør fekk hitt, hvattann klísur þad er satt.

Rende sverd á samre stund, sundur iøtuns ilia grund, kende á lære Kóngur und, kundur jarls bar hravsta mund.

Lavna stála hyggz nú hlin, hrana sólgr skada slan, og ravn sem hreppte vígs af vin, vanur Falgeir dørs vid stian.

Svipt

Svipt sá fiorid olld gat opt, aptur vill sín hefna knapt, kipte fleine kífs á lopt, krapta hár þó lán se tapt.

Reynd ad, stirkleik stillis hönd, stundade ad blæde und; greindann sinn let sára vond, sundra midiann Þoris kund.

Látin **Sigmund** láds á reit, lavt enn miste gull og skravt, káta gista gillkngs sveit, gavtur stála vegiñ hlavt.

Sá **Þorgnír** ad **Sigmund** hnieg, sóade kære hyggiu kró, frá eg reide á reckinn sieg, vó bavd avngva Kónge þó.

Sinn tvíhenda sárbít vann, sem var **Þorgnírs** styriarønn, hinn þar móte hoggva kann; hrønnum vaxa styriar bønn.

Sundur **Þorgnírs** þiassa band, þandiz og mun bóda grand, enn vill ei undann víkia um land; vandasamt var þad tilstand.

Falgeir flár í hyggiu hyl, hals tilreider benia al, galinn klýfur urnis il, alvaxid er heiptar pal.

Býed

Bhed unda svángt ad siá, smó og riste briniu þo, og í qvöldinn einninn á, so óvigur í valnum bió.

Þar í kífe þetta ser, þúng gediadur bígbiódur, snar ad romu brand sem ber, hurinn Gilva **Sigurdur.**

Hriste locka havdrid fast, hreste grimdinn sinnid best, liste frænda ad hesna hast, hveste vigra jeled mest.

Vód ad Hilmi, hetian reid, hladinn kurt um sinnis vád, glódinn kialars Kóng um leid, klavf ad midium beltes stad.

Falgeir datt í feigdar hyl, fálú kundur slepte sál, alinn hrafninn hackar vil; hál er luckann, mekt og priál.

Gæfann sigur Grams bur gaf, gøfugum hæfer veraldar lof, æfenlegt munne allra af, ofur hátt med þagnar rof.

Þádu landsins garpar grid, gádu ad þad var betra rád, bádu hann taka lída lid, og ládid under sína nád.

Guldu hreckia hræinn feld, eñ holdar tóku oturs giold, huldu í leynum ódins eld, oldinn hellt upp fridar skiold.

Eydum batt nú þetta þiód, þad hann stiórn ser tæke ad, leida Herrar hiorva riód, hladinn frægd í glæstann stad.

Aller hittu orvaþoll, ullar hríngs med logskil full, karlar og meyar qvedinn toll, krulla skíst ad meta út gull.

Dreinger únger kusu Kóng, kríngum hann þá sett var þíng, menged þáde fialars favng, fíngra skass og nødru hýng.

Einvallds Herra Avsturlands, unde víd þann tignar fund, hrein var giptañ hreyste manns, hrunde mæda á þeirre stund.

Þorgnir græddur þegar var, enn **Þoris** nidia havgur rór, boriun geymde þángad þar, þó tórer hanns forprís stór.

Veitslu góda Víser let, veita lands sins allre sveit, beiter álma holdum hiet, heitin vanda laga teit.

Þyckiulavsa fylgdinn frock, fleckade avngvann reide smeck, dryckian liñte þáde þock, þeckur Stiller hvorium reck.

Hæler sveitinn horna hyl, enn hialid fleyra birta skal, mæler **Arngnir** Tigga til, talade þanninn Kongs í sal.

Þína

Þína **Rísa**- fylgd á **frosn**, fá
vil núna um reidar rún, mín er einlæg
Budlúng bón, med búníngs stian á sig-
lu hún.

Silva jód sem grundar ból, á ga-
leidum med recka tal, vil eg finna veiga
sól, valinn Tiggia hitta skal.

Nefner fregn þad fretta safn, um
fofnis bedin dyra lofn, hann efne **God-
munds** erfda nafn, sem ofninn tignar
greina stofn.

A **Glæsisvöllum** valinn vís,
vessa úrnis bíter hreß, Ræser sagt er
se med prís, seß rádande hásætis.

Vid þessu Jofur já þá qvad, jód
skulu glamma synda um flód, lid med rei-
stu strax á stad, stód ei vid þad Hil-
mis þiód.

Rendu jórum siós á sund, synda
þeir í óska vind, vendu á rás ad **Rísa-
grund**, og ridar elin líta mynd.

Ade fílum lægis lid, láde nær þad
so er skrád, tiáda **Glæsisvelle** vid,
deittiz nád því reisa er kliád.

Godmund spyr ad ferdinn fríd,
fród er kominn lands á slod, reid á

 mót

mót med roſkvann líd, ríódur ſtáls enn avngvann mód.

Heilſaz Kóngar harla vel, hiólin̄ ſvardar gledinn fól, óveil heitt um hyggiu þel, holid ſtátſins praktinn ól.

Tignar monnum **Godmund** gegn, gagn ſem vann í hyggiu vagn, hyggnra make firda fregn, fagnade med áſtar magn.

Bavd til hallár hoſkre þiód, hladiun kurt um rænu vad, havdurs **Garda** hetian ríód, hradur minnde þiggia þad.

J háſæte Odlíng hiá, idel pryddu ſat um hríd, ný ſu virdíng heidurs há, hlyder til þeim ſtyrer líd.

Hlírar fræger þvk nærſt þar, þeige ríe ſo ſætin dyr, hyrer giſin veitt nū var, víra bríótum dryckur ſkír.

Bar upp **Arngnír** bónords for, berlega, enn **Godmund** tier, þar úr ſkere þorna vor, þer ef betur líkar hier.

Frídur ſókt er fylkers jód, fader hana úrlavſnar bad, á blídre ecke ſtanſen ſtód, í ſtad hwn ſagdez vilia þad.

Brúd=

Brúdkavps er þá tilsett tíd, tiádum Kóngum líz þad ráð, bodid líka bestum líd, brádlega um Rísaland.

Þórum sverda sagt þad var serhvorium sem vísir ter, storhøfdíngum hellstum þar, úr herodum vída boded er.

Beid ei vid þad brúdkavps þiód, blíder komu á settre tíd, reid **Bumbur** med festar fliód, fríða sína konu **Hlíd**.

Øllum fagnad er af snill, ullum hríngs med skrúd og gull, sniollum bavdz sem bera vill, brúllavps æra tignar full.

Ræser **Garda** hreint med hrós, hæsta mettar sætid glæst, **Glasisvalla** Losdúng liós, læst þar rúmid bygger næst.

Trolla jardar Tigae smáll, talad er sitie nærstur hal, af fiøllum **Soolar Surtur** jall, saliñ dryckin prýda skal.

Prúdast **Garda** Grams hiá hlid, glódum rínar fágad stód, brúdgumans so bodsætid, og bróder hans med hofdíngs þiód.

Allvel skipud Hilmis høll, hyller skemtan gledin styll, karlar smacka krúsar full, qvillalavst med hesd og snill.

Spilmenn gledia gumna þel, enn galinn eingínn verda skal, til med sopiñ virta vel, valinn biórinn Kóngs í sal.

Ung brúdhión í eina sæng, ángurlaus sinn greiddu gáng, dreingur spente flióð í fáng, fangade hiartad ástar hang.

Mánud endtiz veitslann væn, víuid dreckur þiódin fín, lánud virdíng kosta kæn, kryner margann bál úr rín.

Sihrer Rísa er slátsid bar, stórkostilega veita fór, fyrrenn veitslañ þrytur þar, þórum stáls er ætla á jor.

Dreinger skeinktu þiódum þíng, og þúngann grana oldúngar, meinge ollu otnrs byng, únger gáfu Skioldúngar.

Veidur ei Svende giafa þurd, Garda Sihrer þiggia vard, gerder hrínga og gretus urd, giarda dýr med reidskaps ard.

Stelegann fák med sóma skil, sala valdur skeinkte hal, vel má nefna vakurt fýl, og valinn reidar Dulsesal.

Fleuser hófa fálu kyns, fansadur med jotna anns, grendsar diarft í guste blinds, glansande ber skinsemd manns.

Skilur fólinn manna mál, móland yfer líkt og hiól, þylur rett sem renne hál, rólande um heiminn Sól.

Ottinn þeim eingin má, eda feigur lands um teig, sveiger bóga sitia á, seig-ann tel eg giarda smeig.

Aldrei hefur um fagra fold, fylld-ur upp med kosta snilld, valdare hestur muled, mold, mild so hermer Sagann gylld.

Brocka mæder myldur hleck, macka feitur rann á flack, þocka sælum þidum reck, þackar Gramur sodla black.

Kendur Hilmer hár um lønd, hund-rad rett af gulle pund, **Svendur** ley-ste greidt af hond, grundu seims í heim-aunnund.

Sigurdur vid Siklíngs mág, sagde enn þad var giæfu bragd, vigra álfs er list ei lág, sem lagde ad velle tof-ra flagd.

Aldeiduborg er þer vil, í ólavn gefa og rínar sól, valinn líka talinn til, tólf þav stædstu hofud ból.

Kwrlands lída þorna þór, þer og eirninn Jarls nafn ber, burdugur seg-er Sióle stór, sver eg þad skal lient af mer.

Packar nú sá nafnbót feck, nockurn vegeñ Kónga flock, hlackar klæda hravst= um reck, h:ock sú gæfa þeige klock.

Brúdkavpid so burtu leid, bad ser= hvor um loford þad, skrúd klædd þiódinn þeiste á skeid, þadañ í burt frá Kónsins stad.

Skilia Siólar sídann vel, eñ sala styrer fylger hal, á þilin dýr þeim til eg tel, og talad er **Gordum** ráda skal.

Sídann qvediaz kærleik med, klæda þórar sem eg ræd, f:idur Gramur gánga red, gæda hár á slædar æd.

Arngnir og ions elda vor, ára stigu á glæiñ klár, snar nam káre slýta for, eñ fár þar efter **Godmund** stár.

Bles í voder birinn hvaß, búslur synda voll marhnúts, hles ei hlíra þrýtur þras, og þussa bur um reisu stuß.

Ur vorum strugt burtu ber, báru dyrinn gustur hár, skúmm lárs þó íra er, ára yfer berann már.

Ilge brúner bárann ill, og bale dei= lan þángs um sal, sigle Gramur sem hann vill, enn svalan bifurs hvilast skal.

Rosta lestez leysta bast, lavst og tvist med dæstre ravst, kosta festez sæsta fast, slavsturs vestra læst í navst. 13.

13. Rima.

Seint vill grænka sónar| tún, sinnu dals í hverse, og rædu blída blómgaz brún, ad bíta mærdar skerse.

Lagar navmur leirburdur, líka fáum munde, þykia skylde þad furdur, ef þar vid nockur unde.

Hagar røgum þeige, þad, þúngt vopn hátt ad reida, sidla gætt þar eg hef ad, í idiu sigtírs veida.

Þeim sem verda ad vinna flest, og vandasamt ástundum, hætter vid þeim hente best, ad hreisa ei vidris sundum.

Búskaps mæda og margt annad, munu þad liódinn syna, lidugann hafa bannad brag, brøgnum fram ad tína.

Bøngud dugga þvi er Þórs, þad er málid leyndar, ad kunnáttann ecke stórs, er þá betre reyndar.

Mig þó breste mærdar ment, migøg í hródrar línum, ad umbæta ei mun hendt, ødrum skáldum sínum.

Enda mun eg ecke þeß, af þeim beidast vilia, mitt forliótast fræda veß, med fegre ordum hylia.

Hvort mín eru losud liód, eda løstud í øllum greinum, satt skal játa þeckre þiód, þad gilder mig einu.

Þad heyre eg þióð ſkáldinn, í þíd-
um Meya ſávögum, um heimſins móð
og heilrædinn, hafa qvedið lavngum.

Það er vel þó þav því ſo, þanninn
breite og hegðe, ef það nockra ætte vo,
og uppá ſig hefðe.

Enn eckert gaman eg það met,
andanns ſæðið holla, að blanda því
ſamann við böðnar hret, og bannaðar
Rímur trølla.

Það að giøra þó ſyniz, þar um
ecke renta, ſierhvor ſkáldin láte liſt,
lyſa ſem þeim hentar.

Øll er þeirra mælſka miúk, miklu
betre enn þetta, ſem við golnis dryckiu
dúk, dvalinn hefur ſetta.

Siálfs míns hendtar hyggiu heim;
heimſkum fram í þavla, einſømlum enn
ecke þeim, ortar bøgur ravla.

Lætur Rímann gamans glavm,
geima bøguna kienda, og Mána núna
ſtaman ſtravm, ſtreima að Søgunar
enda.

Mönduls ſunda knör í kaf,
kæſda þagnar alda, er Siole Garda ſigl-
de að haf, ſveima birner tialda.

Loſdwig fyrer líde ſin, lyſte ſtrax hvort
hielde, að ſtor þaa ſkule ſtafna ſvin, ſtedia
að Danavelde. Vindar

Vindar leida um løginn blaa, lægis hesta magra, kaare og æger komu ad sia, Kongsins sigling fagra.

Stordu þeir aa stravma lion, og stansade hid mesta, ad aldrei bar fyrer beggia sion, biartare siglu hesta.

Þoktuz vita þad sem var, og þad med speke fundu, ad storer jorar þara þar, þakter pryde mundu.

Beggia ged þvi viknar vid, ad veita adstod sina, med undergefne lika lid, letuz vilia syna.

Hogt og stillt þvi baader braadt, baaru dyrum hrundu, eins og hefdu æskia maatt, allt ad Danagrundu.

Fyrre skildu ei vid øld, eda Kongiñ mesta, enn læckad hafde Tigge tiøld, og tiodrad siglu hesta.

Hvilder saakar himdu þaa, hafs aa læginu fridu, er sw høfn sem innt er fraa, under Jútlands sidu.

Stefner jall sem aadur er, umgeted i fræde, Hólmgarda Kongs sigling sier, so og heyrde bæde.

Stefner gengur Milding mot, medur sinum Dønum, og af kærleiks innstu rot, allvel fagnar hønum.

Astar hota heilsan med, Hilmir Jarlinn qvedur, heim so leida Lofdwng red, listar køppum medur. Geck

Geck til hallar gumna val, Gilve og Kappar hrader, og i glæstum sidann sal, settuz drucku glader.

Vinid mælsku vekur ged, vigra briotum styriar, Sigurdur Kongur svara red, sitt maal þanninn byriar.

Fyrrum þegar fundumz ver, fargadez ravna snerra, vor ummæle munu þer, minnaz gode Herra.

Ydar dyrrar Dottur raad, dreg eg þar af efá, under vora vald og naad, virdiuz þaa ad gefa.

Het eg þvi i hyggiu sal, henne forsion iaata, og þann frægsta heidurs hal, hana eignaz laata.

Þorgnír frænde þesse er miñ, þaktur hreyste og daadum, vænter mig ad vilie þinn, vorum fylgie raadum.

Sem þer hafed sialfer sagt, Siole um efnid tiaada, Jarlinn ydar mælte magt, maa um þetta raada.

Þokte Jarle þad sem var, i þessum manne slægur, er heidur yfer holda bar, af hreyste verkum frægur.

Leyst og Þóru lundur staals, lysa godu raade, þrwde fridre þiassa maals, þetta liká naade.

Glædur qvikna aaftar ils, yndis bands tilfunda, i þolle fögrum branda bils, og brecku frænings grunda. Var

Var nw drucked brwdkavp braadt, brögnum gledinn sinte, i maanud nærsta heilann haart, hosid ecke linte.

Ad Þeirre veislu Þegar Jall, Þorgnír maage sinum, Jútland gaf um havdurs hiall, og hringa fagre linu.

Jarldom medur hetian hrein, hafde landvörn seggia, og raada so med roskleiks grein, rikenu Þeirra beggia.

Syndez Gram og seggia drott, somenn vara braade, Þoranir Jarle Þeñann fliott, Þacka heidur naade.

Jöfre skeinktu Jarlarner, jotuns romsinn dyra, virdugleg so veitslann Þver, hiaa veiter elda myra.

Hilmer byst ad halda aa bravt, heim um rannenn Þara, og ad biartre baaru lavt, beint til skipa fara.

Epter Þorgnír maage med, maatte riked stunda, Fylker Þo samt fylgia ried, fram̃ til siglu hunda.

Sinn Þar brodur og Sikling vid, sæmdar skildez madur, medur blidu mestum sid, menge velÞockadur,

Herrar stiga hlies aa mar, hrwna voder kyssa, senn maa forniois syne Þar, siaa enn baada hissa.

Yfer Lofdwngs lucku for, lenge forundrande, hægt Þvi siium hles wr vor, hrundu undann lande.

Hring mœckudum hnarreistum, hofrwngs ræfra klœrum, sidan veltu sundfostum, sidurnar i bœrum.

Daga og Nætur drofninn blœ, dælu fila barde, uns ad Mildings sigling sœ, sveit ad Hólmagarde.

Heimkoma sins Herra þœ, havdre fornu nægde, avgunum mote mænde ad sia, er Milding seglin lægde.

Hlutunum ollum hverfur grand, hugarens þœnkar glansa, þegar Stiller steg œ land, stockva, leika og dansa.

Bœdum hondum Budlwng fer, Buna Hershofdinge, fagna þvi ad havdred hier, heima varde lenge.

Settez rikium Siole ad, med sæmdar heidur frydann, og med soma innt er þad, æ þeim styrde sidann.

Ondverdt rike œtte hann, ofrid hardann lenge, samt i ollum soknum vañ, sigur og frægdar genge.

Einatt reynde hrotta hret, hyrder grœbaks leita, Sigurd Hreggvid sveitiñ let, Sikling af þvi heita.

Qvongaz rede kempann snor, kæn til hildar verka, var sw solar sykia vor, syster Pippins sterka.

Astum gyrdte egta ker, oflugur gæter lida, œttu hioninn eina ser, einka Dottur frida. Hvorre

Hvorre meyiu værne var, Visis jodid teita, Ødling gulls ler eyiu þar, Ingegerde heita.

Hennar fremd er færd med fregn, i frædebokum vidar, Ødlings rikium geisla gegn, grundinn styrde sidar.

Hot ei Sagann hermer meir, af Hilmis stiorn ne ræde, hvorninn lofsæll lavsa freir, lifed enda næde.

Añara Sagna um þad skraf, Annæls bækur framar, lysa Ræser liosum af, lenge spekesamar.

Biarne þæde Ødling af, orlof heim ad vikia, gnægter avds so Gilve gaf, og geymslu Fodurs rikia.

Vard i Sogne magtar madur, metinn vel af lide, er, vinfastur, fullhugadur, frægur af þessu stride.

Hanns af ættum magtar meñ, margur tingaz næde, Sogur af þeim seigez enn, sannar her æ læde.

Arngnir æru kryndur klær, Kurlands styrde lide, Aldeydu um æfe ær, ætte dvøl med Fride.

Var hanns sonur vitur sniall, viga tamur hialdre, af skotnum kendur Skúle Jarl, skræfur fældiz aldre.

Frægdinn hanns um grund og geim, giorde vida ad renna, af otulum reyner Alma þeim, adrar Sogurnar kenna.

Þorgnír Jarl og Þóra hañs þadañ af Dønum styrde, marg opt hæde hrotta dans, hreyste kempur rirde.

Elle ærum saddur sæ, son oragann ætte, sterkur esler styriar þæ; Stefner heita mætte.

Afbragds kempa huldur hlif, hiedins vise unne, alvanur vid darra drif, dæda verkinn kunne.

Med Gavngu Hrólfe geira bør, Grams vel hefna næde, æsamt honum hafde før, Hólmgarda ad læde.

Søgu þessa þilia red, Þiódólfur i Hvine, hermde frodleik hana med, Haralde Sigurdssyne.

Þæ let rita þeß var von, Þeingill Noreginga, enn Oddur sidann Ofeigsson, wtkom med hana hingad.

So er á enda sett fram stef, Sagann náer dvína, ómiñis eg glædum gef, gillíngs veide mína.

Þó dægur stytte dÿrum líd, døpur sónar idia, á því øllu árla og síd, eigum forláts bidia.

Authors heite ea á legg, einginn vite bragna, burtrunninne, bodnar dregg, best er nú ad þagna.

Von er eg heite virda á, vil eg þad enda líka, aldrei neina ódarskiá, yrkia hedanaf slíka.

Sveittur ode hreitte her, hætter Sagann føgur, greidt i hliode þreittur þver, þvættur bragar løgur.

Fridar sætid esle enn, avke kraftinn heima, ydar gæte siælfur senn, sæ er skapte heima. ††††††††

